

ROCKOVA POEZIE / 1

“JAZZPETIT”

ROCKOVA POEZIE

/1/

”JAZZPETIT”

ÚVOD K VESMÍRNÉ ODYSEJI 1966 - 1978

Ach ne, neberte prosím tento skromný výbor z rockové poezie posledních dvanácti let za definitivní, jediný možný a určující. Zachycuje jen to, co se dalo sehnat a přeložit. Chybí v něm kalifornští písničkáři, Cohen, Dylan, Lennon, politické texty "nové vlny", Lou Reed, Springsteen, Patti Smithová a bůhvídko ještě. Není to současnost, je to historie. Zachycuje osudy jedné generace, která se rozěhнала s měšťáckým světem svých předchůdců a s romantickým gestem se na vlastní riziko vydala svou cestou. Magickou tajemnou cestou.

Prapodivná pouť to byla a prapodivně taky skončila. Totálním odletem z tohoto světa do nirvány kosmického prostoru. Vysněné nirvány. Bez šance na přistání.

Pro neobeznámeného čtenáře a posluchače, který je nasycen představami, že rockové písňové texty jsou buď typu láska-páska nebo naivní protestsongy Dylan, vzor. 1962 - 1963, bude asi příběh pouti hudebních mluvčích anglické a americké mládeže za novým světem a pravdou v něm něčím novým. Nepřekvapí však její konec, v němž jsme v cestě za uchopením pravdy o světě tam, odkud jsme vyšli. "Pravda je obecná, nepatří mně, patří všem, pravda má mne, já nemám ji," vysvětluje jádro problému Karel Marx. Celý ten dvanáctiletý shon byl jen marnou snahou dosáhnout této obecnosti. Zůstal jen při pokusu vytvořit její novou formu.

Ale vraťme se zpět k Magické tajemné cestě. Jaký je vlastně její jízdní řád?

1. ODJEZD

V našem případě Zappa a Doors. Ve skutečnosti ještě Jefferson Airplane, Love, Fugs a nejméně tucet dalších skupin horkého květinového léta roku 1966. Analýza příčin útěku na Magickou tajemnou cestu: "Lidé jsou podivní, když ty jsi cizinec." - "Asi se mi udělá špatně z toho koukání na televizi." - "Co udělali zemi? Co udělali naší dobré sestře? Zpustošili a vyplenili, rozervali ji a rozkouskovali, probodali ji noži na straně úsvitu." - "Všechny naše děti jsou ubohý, nešťastný voběti systému, kterej nemůžou nijak vlivnit."

Tedy nebesnícky řečeno: odcizení mezi generací otců a synů, vzpoura proti maloměšťáctví, pro něž si Zappa vymyslel speciální termín "plastiční lidé", bezohledná devastace přírody, která je prvním zřetelným rozparem mezi lidským přístupem k světu dneška a technokratickým podřezáváním vlastní větve lidstva budoucnosti, odcizení funkce moderního státu mladému občanu.

Jefferson Airplane, Doors i Mothers Of Invention deklarují vzpouru proti takovému světu, ale většina jejich přívrženců z něj raději utíká.

2. NA ORBITU

Pořád ještě blízko Zemi, ale hlava už v oblacích. Art rock britského typu první poloviny sedmdesátých let. Genesis. King Crimson. Jethro Tull. "Proud země a strom obklopený mořem / vlny omývají písek mého ostrova / můj západ slunce mizí. / ... Zrna po zrnu lásky rozrušuje moje / zdí vystavené nepohodě..." Poetika, stále se týkající tohoto světa, ale jako ostrov izolovaná od reality dění na této planetě. Pouť za krásnem a výjimečností, konfrontace se skutečností balí. Máza z Baker Street pálí. Utíkáš před ní - do říše pověstí, do Valhaly, na dvůr karmínového krále Crimsona, do Rembrandtova obrazu Noční hlídky, do s v ě h o o s o b n í h o u z a v ě n ě h o s v ě t a.

3. PLNÝ LET

Pink Floyd, Yes. Vlastní svět se definitivně uzavírá vnějšku. Vzhůru do makrokosmu vesmíru nebo mikrokosmu vlastní duše. To kolem se objevuje jen zřídka. "Směr: Univerzální čas." - "Milujeme, když hrajeme - Jsme ze Slunce." Svět se nedá změnit, a proto jsme ho opustili.

Jenže co Země, co se děje na Zemi? Co tam dělají ti, kteří se narodili příliš pozdě, aby mohli stihnout tento Vesmírný expres. "Zděšení na Mayfairu / Bitvy na Notting Hill Gate / Po hlavě

ní ulici kráčí fašisté / Ukrádají ti z blahobytu / Telefonista mě spojil s horkou linkou / Táto,
slyšíš mě vůbec? / Telefonní budka je rozbitá / Jen nápis spraye na stěně."

Na Zemi se nic nezměnilo, spíš přihoršilo. Ale snad se zrodili už noví Zappové a Morrisonové,
kteří vykolíkují novou cestu, jež nebude útekem od reality, ale konstruktivním básnickým hlasem,
který se dokáže vyslovit k situaci každodenního života.

Stalo se u nás zvykem, že odmítnutí eskapistických tendencí uměleckého díla znamená odmítnutí
všech hodnot díla an bloc. Probůh, jen to ne. Jestliže nesouhlasíme s tím, že třeba Genesis ve
svých skladbách většinou pomíjí závažné rysy společnosti své země a říkáme, že jsou typickým
produktem středních tříd, neznamena to, že básnická stránka jejich skladeb je apriorně špatná.
Jejich forma uchopení pravdy o světě má prostě jiné rysy a ty nepostrádají poetické vidění
vlastních tradic i přírody a snaží se budovat nové a neotřelé souvislosti kulturního života. A
spolu s nimi - řečeno Čapkovým chestertonovským aforismem - "Z nedostatku něčeho dokonalej-
šího věříš prostě v lidi." I když od nich třeba zdánlivě na své Kouzelné tajemné cestě utíkáš.
Praha 1. 10. 1978

/Josef Vlček/

Pozn. technického rázu:

Texty jsme stylisticky záměrně neupravovali. Neznáme ani jejich překladatele. Při prvním pokusu
je vyhledat jsme narazili hned na dva stejné, a tak jsme to vzdali. Děkujeme všem, kteří nám
texty zaslali. Jejich dopisy zpravidla končily: "... texty mám od kamaráda, který si je opsal už
ani neví od koho..." Pokud se však překladatelé přihlásí, rádi jejich jména zveřejníme. Před-
mluva je dva roky stará. Dnes by vypadala trochu jinak, ale zamítli jsme novou verzi. A nako-
nec, před zadáním do tisku, se dozvídáme, že obdobnou publikaci chystá do celostátní distribu-
ce i Státní nakladatelství.

/s/

ARGENT - NEXUS

NEXUS

/Russ Ballard/

Láska

Láska znamená náležet, je to téma básní a písní
Je to slovo v rýmu, řádek v novinách, hra ve které
zvíťzíš nebo prohraješ.
Láska je v úsměvu, který nosíš po celou dobu, kdy jsi
zamilován.

Láska je starat se a sdílet bolest, a ustoupit, když
vidíš, že tvá láska je marná.
Láska, láska je hra, ve které zvíťzíš a nebo prohraješ.

Láska je odpouštět, láska je důvěřovat, láska je opravdová,
láska je žít.
Láska je starat se a sdílet bolest a ustoupit, když vidíš,
že tvá láska je marná.

Láska je v úsměvu, který nosíš, když jsi zamilován.
Láska je slovo v rýmu, řádka v novinách.

Hudba sfér

Ranní hvězda nás přišla pozdravit
Byla pryč tak mnoho tisíc let
Ale já se nebudu bát

Hudba sfér útočí na mé uši
Slyším vzdálenou píseň, měkkou vlnu, která vzrůstá a láme se
napříč vesmírem.
Hudba sfér odpoutává mou mysl
tak jak proplouvá skrze roky

Po celém světě se lidé třesou
"Bože ochraň nás od zlého" tak zní modlitba
Ale já se neumím bát

Hudba sfér útočí na mé uši
Všeptává mi píseň ročních dob, dojemný hymnus,
který vzrůstá a láme se napříč vesmírem.

Hudba sfér mi odpoutává mysl
Tak jak roky proplouvá.

Hromy a Blesky

Jsou časy kdy se cítíš dobře,
a jediný směr kterým se můžeš pohnout, je dolů
Cítíš se fajn a vypadáš jako král
A než se otočíš, jsi pomalován jako šašek

Po nocích sníš o tom, že vyhraješ
a zlato v kapse se ti změní na cín
Hromy a blesky bijou znovu a znovu a znovu.
A znovu.
Hromy a blesky mě srážejí dolů.

Hraješ tu hru a prostě nemůžeš prohrát
A kráčíš s nohama nad zemí
Každý míč zřejmě spadne do sítě a každá penze
kterou ušetříš, se změní na libru.

Jenom až najdeš svůj klid myslí,
rozhlédni se, a co uvidíš:
Hromy a blesky bijící znovu a znovu a znovu
A znovu.
Hromy a blesky mne srážejí dolů.

Udržovatel plamene

Vidíš mne, slyšíš mne, takový jsem když jsme spolu.
Protože jsme se narodili každý sám, klopýtal jsem
bolestí a radostí dřívějších dnů.
A možná, že jsem byl ztracen, a někdy jsem byl zmaten
Ale byl jsem tenkrát jenom chlapec
Žil jsem, odpouštěl, hrál jsem muziku a miloval jsem
Všechno se stejnou radostí.

Pamatuješ, pamatuješ na tu zimu
kdy studený déšť padal na tajemství?
Ta léta mi možná nadělají jmění
Ale mé vzpomínky mi slouží, abych získal jmění
Ale mé vzpomínky mi slouží, aby udělaly také mne.

Pili jsme slunce, dělili se o vítr
Byli jsme částí jednoho celku, zvěšovali jsme zázrak
Ta chvíle míjí, dosud neskutečná
Ale zkamenělá v pocitu bez času.

Pamatuji, pamatuji si ten východ slunce.
Vyrázil mi dech, proudící stuhly zlata
Teď jsem starší, ale stále se ještě dívám
Dívám se bez dechu jak se rozvíjí tajemství.

A vzpomínám na věci, které jsem slyšel
Omývaly mě vzácným a dokonalým smutkem.
Nepředstírám, že tomu rozumím
Ty vlny života, které planou a honí se v nás

Jsem jen ten co udržuje plamen.
A tím i zůstanu, a život plyne dál kolem mne
Jsem jen ten co udržuje plamen
Snáším všechnu bolest, ztracen v radosti a zázraku
Jsem jen ten, kdo udržuje plamen.

Muž ze všech důvodů

Je to muž, který je žádán
Je to muž, který rozkazuje
Zákony jsou jen pro hlupáky
On, může porušovat pravidla

Je to muž, zrozen pro osud
Zrozen vítězit nebo čekat
Nakonec vždycky zvítězí
Je zrozen k tomu, vést.

A dále je zde muž co prohrává,
je sám a nese všechnu ztrátu
v životě, který mu stále kříží neštěstí.

A tady je muž, který stojí sám
a jeho život mine nepoznán
Ale je vděčen za to, že smí žít
Vděčen, že směl dávat

A tohle je muž, který žije pro lásku
Orla vidí jako holubičku
A vyšlehne-li plamen hněvu,
odvrátí zrak.

A tady zas je muž - válečník
Kdo může říci proč sem přišel?
Je to živoucí Dáblův zákon.

Tady je muž, který chce získat
z hrabivosti a bolesti
Jestli toto žije, tak to má cenu
A všechno obětuje

Tento muž vládne mečem
Zrozen z nenávisti, vyvolán zlem
A šíří Dáblovo slovo
tak daleko kam jen je slyšet

A tady zas je muž míru
Modlí se za den, kdy vřtí zla ustanou
Požehnaný je ten, kdo je mužem míru
Požehnaný je ten, kdo je mužem míru.

Půjdu ke svému Stvořiteli

Půjdu ke svému Stvořiteli
Protože už přišel můj čas
Půjdu ke svému Stvořiteli
A neuroním ani slzičku
Půjdu k pánubohu a pak se znovu narodím

Půjdu k svému stvořiteli
A zeptám se ho proč
Proč někdo musí zůstat sám
A proč nevinní umírají

Nikdy jsem ještě nebyl v nebi, ale to nevadí
Já vím, vím že jednou se tam dostanu.

Půjdu ke svému Stvořiteli a zeptám se: "Řekni mi jasně a nahlas"
Prosím tě vysvětli mi, odkud jdeme a kam?
Kdybych se měl znova narodit, tak jenom až bude na zemi mír.

Prosím Tě do té doby počkej! Půjdu ke svému Stvořiteli.

CAPTAIN BEEFHEART

Dcera reflektoru
/Don Van Vliet/

Bílej džem

předkládá mi kytky a jamy
a za noci, kdy jsem zmordovanej
mi přináší bílej džem
a já nevím, kde to vlastně jsem
na louce z toho co mi nosí
mi jako včela vbodne žihadlo
a já pak nevím kde to vlastně jsem
oblaka se k nám tisknou
a skrz nás hledí slunce
a za noci, kdy jsem zmordovanej
mi přináší bílej džem
a já pak nevím kde to vlastně jsem

Žvaníš a kouříš

pořád jenom žvaníš a kouříš
z tvé tváře hledí krutá bolest
a tvé slzy se splétají v oprátku
na které tě oběsí
a ty se na ní budeš pohupovat
a budeš veskrze prokleta
nepospíšíš-li si, nemáš naději
proč se na to fetování nevyflákneš
pořád jenom žvaníš a kouříš
nezáleží ti na tom kde začneš
která strana tvé hlavy je oděna tvým srdcem
přivlastni si vzduch
a jedneš slušně se zvířaty
nemohu ti pomoci, jen si myslet, že máš lásku za fór
čas se naplňuje
a ty pořád jenom žvaníš a kouříš
žvaníš a kouříš
žvaníš a kouříš

Dcera reflektoru

řekla máma děcku v obilí
jseš moje prvorozená
a budeš zvána Dcera reflektoru
a ranní křik kohouta
dítě leží osamoceno
a stará kráva na zelený louce

se při horkým rudým slunci krmí bílejma slizama
a tenhle večer se Dcera reflektoru vztyčila k měsíci
prosíc o odpuštění, požírala své hedvábí
a zmrzlinář hledal superlativy
kvůli svému hedvábí, kvůli svému hedvábí
a u svých příbytků kvákaly zelený žáby
a bahenní kočky u rybníka s cestou vroubenou staletejma vrbama
a vesnice čekala celou noc ale Dcera reflektoru nepřišla
byla vysoko v horách
prosíc o odpuštění a požírala své hedvábí
máma pořád věděla, že je jediná
jediná, co šloha buchtu matce Prozřetelnosti
nezastřený okno, houpací židle sténající jako grizly
a zmrzlinář hledal superlativy
kvůli svému hedvábí, kvůli svému hedvábí
a vesnice čekala celou noc ale Dcera reflektoru nepřišla
byla vysoko v horách prosíc o odpuštění
a požírala své hedvábí

Klik Klek

dva vlaky
dvoje koleje
jedny vedou tam a druhý zase sem
v tom vlaku jede moje holčička
říkám vrať se, vrať se, miláčku vrať se
klik klek, klik klek
moje holčička mi mává kapesníčkem
mám uši v pozoru když slyším ten zvuk
v tuhle dobu to zní jako napořád
klik klek, klik klek
praštím s sebou o zem
na štěrky co leží kolem
a modlím se k Pánu
aby zastavil ten vlak
a obrátil ho zpátky
ale nezastaví se dokud moje holčička nebude fuč

měl jsem tuhle holku
co mě furt strašila, že se na mě vykašle
možná jsi měl stejnou holku
a oba jsme probřečeli věčnost
tak měl jsem tuhle holku
co mě furt strašila, že se na mě vykašle
hrozila, že foukne do New Orleansu
a připadala si jako ztracená a zase nalezená
možná jsi měl stejnou holku
co furt hrozila, že foukne do New Orleansu
a připadala si jako ztracená a zase nalezená
pocem, já ti to zahraju
jen mě nech ať ti to povím
to byly dvoje koleje
klik klek, klik klek
jedny co odváděj
a druhý co vracěj

byl jsem na dvě slzy od tebe, miláčku
když ses vydala na cestu po kolejích
vlak odjížděl
a já jsem viděl jak máváš kapesníčkem

Vztyčený ploutve

tak tady seš, baby,
s tou tvou vlnadnou zadnicí
svejh pět P znáš
ale co nevíš, baby
je, že mě roztesknuješ
po bradě ti teče mléko
v rozkroku máš vejce
koláč na zdi
svinstvo v dečce
jdu domů pozdě
zakopnul jsem a přísahal si
že se se mnou budeš milovat
mělas všechny moje věci vyložený přede dveřma
odcházím
asi zbalím mořskou pannu
a na tebe se, suchozemče, vyfláknou
a na tebe se, suchozemče, vyfláknou
říkalaš, že sis to už srovnala
ale teď máš hlavu v pejru
říkám ti, ženská
dejme to zas dohromady
já vybalím ploutve
a šup zpátky do vody
jestli se na mě vyflákneš
tak asi zbalím mořskou pannu
a na tebe se, suchozemče, vyfláknou
a na tebe se, suchozemče, vyfláknou
tak tady seš, baby
s tou tvou vlnadnou zadnicí
svejh pět P znáš
ale co nevíš, baby
je, že mě roztesknuješ

Při večerním představení není Ježíšek

při večerním představení není Ježíšek
není ani možnost zdvihnout oponu
a skrejt se před nenasytným vztekem
není tu žádný město, kde by se člověk zastavil
není ani čas na takový zastavení
není tu žádná sláma pro mý koně
a na chladnejch prknech není žádný pohodlí
není tu žádněj krb? ani žvanec pro mý břicho
a přece se musím jednou zachránit

protože jím a piju a dechám a spím
a jsem otrokem
v jeskyni z kukuřičný kaše, kde mne opouští umírající duše
každou vteřinu při večerním představení
duše hyne, svíjí se a hnije
nějaká nová naděje
s přeraženejma prstama a zapomenutým srdcem
při večerním představení není Ježíšek

THE DOORS

PODIVNÉ DNY
/Jim Morrison/

Lidé jsou podivní

Lidé jsou podivní když jsi cizinec
tváře hledí škaradě když jsi sám
ulice jsou nerovné když jsi dole.
Když jsi cizí
tváře se vynořují z deště
když jsi cizí
nikdo si nepamatuje tvé jméno
když jsi cizí
když jsi cizí
když jsi cizí.

Podivné dny

Podivné dny nás našly
podivné dny nás přepadly
chystají se zničit
naše nahodilé radosti.
Budeme pokračovat ve hře
nebo si najdeme nové město.

Podivné oči vyplňují podivné pokoje
hlasy budou signalizovat svůj unavený konec
hostitelka se šklebí
její hosté spí zmožení hřešením
poslouchejte jak mluvím o hříchu
a budete vědět, že toto je on.

Podivné dny nás našly
a jejich podivnými hodinami
my prodléváme samotni
těla zmatená
myšlenky zneužity
když utíkáme ze dne
k podivné noci z kamene.

Jsi ztraceno děvčátko

Jsi ztraceno děvčátko
jsi ztraceno děvčátko
jsi ztraceno
řekni mi
kdo jsi?

Myslím, že víš co dělat
nemožné? Ano, ale je to pravda.
Myslím, že víš co dělat -
jsem jist, že víš co dělat.

Miluj mě dvakrát

Miluj mě dvakrát, milá
miluj mě dvakrát dnes
miluj mě dvakrát, děvče
odcházím pryč.
Jednou pro zítřek
jednou pro dnešek
miluj mě dvakrát -
odcházím pryč.

Miluj mě jedenkrát -
nemohl bych mluvit
miluj mě jedenkrát
ach, moje kolena zesláblý
však miluj mě dvakrát, děvče
vystač mně celá přes týden
miluj mě dvakrát -
odcházím pryč.

Ach ano
miluj mě dvakrát, milá
miluj mě dvakrát dnes
miluj mě dvakrát milá
protože odcházím pryč.
Miluj mě dvakrát, děvče
jednou pro zítřek
jednou pro dnešek
miluj mě dvakrát
odcházím pryč.

Moje oči tě viděly

Moje oči tě viděly
stát ve tvých dveřích
až se setkáme uvnitř
ukaž mi něco víc.

Moje oči tě viděly
otočit se a zírat
upravit si vlasy
jít po schodech nahoru.

Moje oči tě viděly
zbavenou masky
upřeně se dívat na město
pod televizním nebem.

Moje oči tě viděly
nech je vyfotografovat tvou duši,
zaznamenat tvé uličky
na nekonečném pásu.

Nešťastné děvče

Nešťastné děvče
ponechané sobě samé
hrající hru pro jednoho
hrající strážce své duši
jsi zavřena ve vězení
svého vlastního
předsudku.
A nemůžeš uvěřit
co to pro mne znamená
vidět tě
plačící.

Nešťastné děvče
roztrhej to předivo
podívej se přes své mříže
roztav dnes svou celu
jsi chycena
do vězení
svého vlastního
předsudku.

Nešťastné děvče
prchni rychle pryč
nezmeškej svou příležitost
vplout do tajemství
umíráš
ve vězení
svého vlastního předsudku.

Rozsahy jízdy

Když nehybné moře vytvoří krunýř
a jeho chmurné a zborcené
proudy rodí droboučné netvory
skutečná plavba je mrtva.

Nebezpečný olamžik
a první zvíře je vhozeno do moře
nohy se divoce vyčerpávají
svým toporným zeleným cvalem
a hlavy se vyhoupnou nahoru
držení těla
jemné
zastavení
shodné pohyby
v němě agonii chrípí
pečlivě zjevné
a utajené.

Měsíčná cesta

Plujme k měsíci
vzestupme přílivem
proniknout večerem
kterým město spí aby se skrylo
plujme ven dnes večer, láske
jsme na řadě abychom to zkusili
parkovali vedle oceánu
na naší měsíčné cestě.

Plujme k měsíci
vzestupme přílivem
vzdát se čekajícím světům
které sahají na naši stranu.
Nic nezůstalo otevřeno
a není čas se rozhodnout.
Vkročili jsme do řeky
na naší měsíčné cestě.

Plujme k měsíci
vzestupme přílivem
podáš ruku abys mě podržela
ale já nemohu být tvůj průvodce.
Je snadné tě milovat
když pozoruji tvůj klouzavý let.
Padáme přes mokré lesy
na naší měsíčné cestě.

Jen pojd' milá trochu se projet
jet dolů podél oceánu
dostat se opravdu blízko
dostat se opravdu těsně
jít se dnes večer milá utopit
jít dolů, dolů, dolů.

Nevidím tvou tvář v mé mysli

Nevidím tvou tvář v mé mysli
karnevalové psi
stravují linie
nevidím tvou tvář v mé mysli.

Neplač
milá, prosím neplač -
a nedívej se na mne
svýma očima.

Nezdá se, že najdu správnou lež
kůň šílenství
se klaní nebi
nezdá se, že najdu správnou lež.

Karnevalové psi
stravují linie
nevidím tvou tvář v mé mysli.

Neplač
milá, prosím neplač.
Nebudu potřebovat tvůj obrázek
až si řekneme sbohem.

Když hudba skončila

Když hudba skončila
zhasni světla.
Hudba je tvůj obzvláštní přítel
tanec na ohni, jak tomu chce
hudba je tvůj jediný přítel
až do konce.
Zrušte mé předplatné na
zmrtvýchvstání
pošlete mé doklady do
nápravného domova
mám tam několik přátel.
Tvář v zrcadle se nezadrží
dívka v okně nespadne
hoština přátel -
"naživu" křičela
čekajíc na mne
venku!
Dříve než upadnu
do hlubokého spánku
chci slyšet
šum motýla.
Vrať se milá
zpět do mého náručí
začínáme být unaveni čekáním dokola
čekáním dokola
s hlavami
skloněnými k zemi.
Slyším velmi jemný zvuk.
Co udělali zemi?
Co udělali naší dobré sestře?
Zpustošili a vyplnili
a rozervali ji a rozkouskovali
probodali ji noži
na straně úsvitu.
a spoutali ji ploty
a zavlekli ji dolů.
Slyším velmi jemný zvuk
tvým uchem přiloženým k zemi -
potřebujeme svět a potřebujeme ho
teď!
Perská noci!
Viz světlo!
Zachraň nás!
Ježíši!
Zachraň nás!
A tak když hudba skončila
zhasni světla.
Hudba je tvůj obzvláštní přítel
tanec na ohni, jak tomu chce
hudba je tvůj jediný přítel
až do konce
až do konce
až do konce!

ČEKÁNÍ NA SLUNCE
/Jim Morrison/

Neznámý voják

Čekej dokud válka neskončí
a my oba jsme o něco starší,
neznámý vojine.

Praxe, kde se čte zpráva,
že děti éry televize jsou mrtvi,
nenarození, žijící, žijící mrtví.
Kulka prorazí hlavu v přilbě
a pro neznámého vojína všechno skončilo.
Všechno skončilo pro neznámého vojína
- ach.
/vojenské bubny začínají rachotit -
hlas volá: "Mužstvo stát!
k počtě zbraní!"
duní zvuk výstřelu./

Vykopej hrob pro neznámého vojína,
schoulený v tvé prázdné náruči
je neznámý voják.

Praxe, jako se čte zpráva,
že děti éry televize jsou mrtvi.
Všechno skončilo.
Válka skončila.

GENESIS

DĚTSKÝ ZLOČIN

T. Banks, M. Rutheford, P. Gabriel, S. Hackett, P. Collins

Hudební skříň

Zahrej mi, ty starý králi, zahrej tak abych se mohl radovat s tebou.

Všechna vaše srdce jsou mi teď tak cizí, ale to teď asi nevádí. A ošetřovatelka ti bude říkat lži a vyprávět o království nebeském.

Ale já jsem ztracen v tom polovičatém světě, asi to ale nevádí.

Hraj mi mou píseň, opět to přichází.

Hraj mi mou píseň, opět to přichází.

Jen trochu víc času kdybych měl, víc času na prožití svého života.

Hraj mi mou píseň, opět to přichází.

Hraj mi mou píseň, opět to přichází.

Je to dáma, má dost času.

Odhrn své vlasy, a dovol ať spatřím tvou tvář.

Čekal jsem zde tak dlouho a všechen ten čas mě míjel.

Ale to teď asi nemá význam.

Stojíš zde s upjatým výrazem a pochybuješ o všem co jsem řekl.

Proč se mě nedotkneš, dotkni se mě.

Dotkni se mě, proč se mě nedotkneš, dotkni se mě, dotkni se mě teď.

Teď teď teď teď.

Když Henry Hamilton - Smytke mladší, hrál kriket s Cynthií

Jane De Blaise - Williamovou, sladce se usmívající Cynthiia

vysoce zdvihla svou hůl a udeřila Henryho do hlavy.

O dva týdny později objevila v Henryho pokoji jeho milovanou hudební skříňku.

Horlivě ji otevřela a spatřila Starého krále, jež se chystal hrát.

V tom se objevila malá figurka - duch.

Henry se vrátil - ale ne na dlouho, protože jak tam v tom pokoji stál, jeho tělo začalo náhle stárnout, avšak stále s duší dítěte.

Životní touha se v něm vzdouvala a zmítala s ním.

Naneštěstí pokusy přimět Cynthii-Janu aby naplnila jeho romantickou touhu, přivedla do pokoje chůvu, která chtěla zjistit co je příčinou hluku.

"Nanny: instinktivně mrštila "hudební skříňkou" na vousaté dítě a zničila tak skříňku i dítě.

Pro nepřítomné přátele

V neděli odpoledne, když už se zavíraly obě brány, smutný pár zde ještě seděl.

Ale byla zima, tak si vzali své kabáty.

Jdou přes trávu - avšak stejně je již pozdě.

Chodí houpavými kroky - kolotoč se stále ještě točí.

Před sebou vidí malé děvčátko, jak jde domů se svým kočárkem.

V průchodu je zdraví kněz zdvořilým kývnutím.

Je obrácen k bohu.

Ohlíží se zpět za dny čtyř místo dvou, je scvrklý a vypadá tak malý.

Hlavami bijí v modlitbě za přátele, kteří zde nejsou

Dávají dvoupenci na talíř a potom spěchají dolů po cestě a ven z brány.

Čekají aby nastoupili do autobusu, který hrčí na ulici.

Harold Sud

Zprávy: Známa Bognorská restaurace.

Dnes ráno se ztratil její majitel.

Naposledy byl viděn v hnědém kabátě z myšiny, kterým byl zahalen - lidé ho viděli když spěchal na vlak.

Muž na ulici: Takovou hroznou věc udělal ..

Harold Sud si usekl prsty, když vařil čaj pro všechny

Nemůže dojít daleko, nemůže dojít daleko.

Nemá nohu na které by stál. Nemůže dojít daleko.

Muž na místě: Stojíme ve dveřích, na hlavním náměstí je nějaký rozruch. Je zde zástup rozčilených lidí.

Víc než jsme kdy viděli museli si dodat pocit bezpečí a jistoty.

Muž ve shromáždění: O scéně ve městě teď promluví pan starosta.

Pan starosta: Podezřelý muži, nevydržíš moc dlouho, britská veřejnost je na naší straně ..

Britská veřejnost: Podezřelý muži, nevydržíš dlouho, nevydržíš dlouho.

Nevěřte mu, jeho bratr byl úplně stejný.

Nevydržíš dlouho.

Harold: Kdybych byl odsud mnoho mil, plavil bych se na otevřeném člunu po moři. Místo toho jsem na této okení římso a celá země je pode mnou .. nahoře v okně, pohlédněte do okna.

Trmácení: Pomůžeme ti!

Soubor trmácení: Pomůžeme ti!

Pan Trmácení: Budeme všichni tvoji přátelé, jestliže slezeš dolů, budeš nám vyprávět.

Harold: Určitě žertujete, já snad slezu dolů.

Dav se stával silnější a náš Harold slábl.
Kupředu, nazpět, kymácí se ze strany na stranu
a trpí tím nejstrašnějším strachem
Vzkázali pro jeho matku, je teď na římse vedle něj a vyslovuje poslední prosbu.
Sedmašedesátiletá paní Sudová: Pojd z té řimsy, kdyby tě viděl otec, byl by velmi, velmi zdrcen.
Jen neskákej, jen neskákej.

Pan Trmácení: Pomůžeme ti!

Soubor trmácení: Pomůžeme ti!

Pan Trmácení: Budeme všichni tvými přáteli, jestliže slezeš a všechno nám povíš Henry.

Harold: Určitě žertujete, asi skočím ..

Sedm kamenů

Poslouchal jsem jednoho starce, když vyprávěl svůj příběh.
Vyčerpán a sám uprostřed bouře, pomalu ztrácel naději.
Překročil větve spadlé pod stromem a v tom uviděl sedm kamenů ležet na zemi.
Uvnitř sedmého domu našel přítele.
A změny bez jakékoliv příčiny popustí otěže odnikud.

Námořníci i v nebezpečí na moři se zmitají mezi vlnami, hrozí kamenné útesy, ještě neviditelné, vidí racka jak letí kolem.
Kapitán obrací člun a nikdo se neptá proč.
A změny bez jakékoliv příčiny popustí otěže odnikud.

Zoufalství a únava světa se starci chechtá.
Výsměch světa jej jen zarmoutí, věř tomu.
Starcova hodnota je naděje.

Slyšel jsem jej když vypravoval svůj příběh.
Farmář, který neví, kdy má sít, se ptá starce a přitom žmolá peníze v ruce a stařec se s pokrčením ramen usmívá, bere peníze, a zanechává farmáře rozrušeného.

A změny bez jakékoliv příčiny popustí otěže odnikud.
Zoufalství a únava světa, to vše se starci chechtá.
Výsměch světa jej jen rmoutí, věř mu, jeho hodnota je naděje.

Návrat obrovitého Hogweeda - Hubeného kance

Obrat a útěk, nic jej nezastaví.
Jejich síla roste u každé řeky a každého kanálu.
Odchází, musíme je zničit ..
Zamořují každé město svým silným, temným , varujícím zápachem.

Jsou stále ještě nepremožitelní.
Jsou stále neteční k našemu odstřelování

Před dávnými dobami našel v ruských horách viktoriánský badatel
královského Hogweeda blízko bažin.
Chytil jej a vzal si ho domů.
Ten botanický výtvar se bouří, hledá odplatu.
Ta královská bestie nezapomene ..
Vrátil se zpět do Londýna a zařadil kance jako exemplář
Královské botanické zahrady.

Nepromarni ani chvilku, oni se blíží.
Spěchej, nyní musíme zachránit sami sebe a najít nějaký úkryt.
Udeřili v noci, jsou bezbranní.
Všichni potřebují slunce, aby si vytvořili svůj jed.

Teď jsou ještě neporazitelní, stále ještě jsou neteční k naší
střelbě.

Vesnický uhlazený človíček měl nějaké zkulturnované zahrady,
do kterých pokojně usadili obrovitého kance.
Ta královská bestie nezapoměla..
Brzy utekli, oseli své země, připravili se k útoku, ohrožují
lidské pokolení.

Tanec Obrovitého kance
Mocný kanec se mstí.
Lidská těla brzy poznají náš vztek.
Zab je svými kančími štětinami.
Harakleum Mantegazziani.

Obrovitý kanec žije - začíná se hýbat!

Harlekýn

Přišla noc, mrholení omývá stromy.
A v přítmí probleskují barvy a zase vadnou.
Bledost a chlad vyplňují jako postavy mýtinu.
Šed je pavučinou, kterou spřádají stále a stále, stále a stále.
Plamenem ještě problikává světlo léta na její obrazy odsouzené
k brzkému zániku.

Všechno vždycky stejné, ale zde se to objevuje ve stínech
svítání, ačkoliv tvoje oči jsou zakalené, celá mozaika střípků
z nebes.

V této zemi byly jednou žně.
Sklízej z tyrkysového nebe, harlekýne, harlekýne.
Tři děti tancují a dovádějí.
Jejich byl ten smích v zátočinách potoka, z plamenů světél
ohně.

Všechny, všechny stejné, ale objevují se zde ve stínech
svítání, až tvoje oči opět prohlédnou.
Poruč těm kouskům, vrať je zpátky, dej je zpátky.

Fontána Salmacis

Z řídkého sosnového lesa se pne hora Ida jako ostrov.
Uvnitř skryté jeskyně nymfy zajaly dítě.
Je to Hermafrodit, syn bohů, tolik se bojí jejich lásky.

Když úsvit přichází na oblohu, lovec náhle zpozoroval laň
a zatoužil ji získat.
Nepozorovaně se ocitl uprostřed mýtiny na které předtím
ještě nebyl.

Hermafrodit: Kde jsi otče? Dej moudrost svému synu.

Vypravěč: Potom již nemohl jít dál, je teď ztracen, avšak
vede jej slunce.

A když ho síla začala opouštět uzřel mihotavé jezero.
Temno je v temnězelených hloubkách, temno, které ruší tu
zvláštní pohodu.

Salmacis: Vody jsou rozrušeny, rozbouřil je nějaký tvor.

Vypravěč: Vody jsou rozbouřeny.
Královna Salmacis je rozlobena.

Když jen napadlo aby uhasil svou žízeň, objevila se před
ním fontána. A jak jeho horký dech pronikal ledovým mžením
slyšel hlas z vody:

Synu Bohů, napij se mého pramene!

Voda chutnala podivně sladce.
Za ním opět zavolal hlas.
Otočil se a uviděl ji v závoji mrholení.
A když se tak popásal pohledem spatřil, že její oči jsou
naplněny temnotou jezera.

Salmacis: Budeme jako jeden, vstoupíme navzájem do sebe.

Vypravěč: Chtěli, aby byli jako jeden.
Ale on ještě neměl takovou touhu.

Hermafrodit: Pryč ode mne, ženo s ledovou krví, tvoje žízeň není mou.

Salmacis: Nic nás nerozdělí, slyšte mne ó Bohové!

Nadpozemský klid se snesl z nebes a potom jejich těla a duše podivně splynuly, aby navždy byly jedním celkem.
Tvor skočil do jezera a ozval se skomírající hlas:

A já prosím, aby každý, kdo se dotkne tohoto pramene, následoval mého osudu.

Salmacis: Jsme jako jeden, jsme jako jeden.

Vypravěč: Ze dvou se teď stal jeden.
Polobůh a nymfa jsou teď jedním.

Oba dali vše co měli.
Milencův sen je splněn.
Navždy však pod hladinou jezera.

FOXTROT

Pozorovatel oblohy

Pozorovatel oblohy, pozorovatel všeho.
Žádný svět mu není vlastní, neboť on je svět sám.
Život ho nemůže už víc překvapit.
Pozvedá oči a spatřuje neznámou planetu.

Bytosti zformovaly pádu této planety. jeho království se chýlí
ke konci
Život zničil život.
Hrají si nebo znají víc než své dětské hry?
Možná že ještěrka odhodí ocas a to bude konec dlouhého sepětí
člověka se zemí.

Nesuď tuto rasu prázdny zbytky.
Soudíš boha stvořeními, která jsou mrtvá.
Ještěrka už odhazuje ocas a to je konec lidského sepětí se zemí.

Nemysli na vykonanou cestu z osamoceního života do pravého života.
Tvá loď sice nebude silná, ale moře ji miluje.
Přežije na oceánu bytí.
Přijďte děti dávných věků.
To je má rada na rozloučenou na cestu.

Vaše myšlenky se nyní smutně obrací k hvězdám.
Víte, že už nikdy nemůžete odejít tam, kam jste šli.
Pozorovateli nebes, pozorovateli všeho,
to je tvůj samotný osud, to je tvůj vlastní osud.

Jízdní řád

Vyřezávaný dubový stůl vypráví pověst z dob,
kdy královny a králové srkali víno ze zlatých pohárů,
stateční vodívali dámy do chladných besídek.
Byl to čas radosti a zrozených legend,
čas, kdy čest znamenala pro muže víc než život.
Ve dnech sporu se dělilo dobré od špatného jen kordem nebo mečem.

Proč, proč nikdy nemáme jistotu dokud nezemřeme?
Proč zabíjíme pro odpověď?
Proč strpíme, aby některá rasa věřila, že nebylo větší nad ni?
Zdá se to skrze čas a prostor.
I když se jména mohou změnit, každý obličej si podrží masku
kterou nosil.

Zaprášený stůl voní plísni,
zašlé stříbro leží odloženo na podlaze,
jenom malé světlo stoupá skrz povlak šedi.

Zjizvené tabule skla.
Pryč je vyřezávání i ti, kteří tu zanechali své znaky.
Králové a královny odešli, nyní tu kralují krysy.
Slabý musí zemřít podle zákona přírody.
Tak starý jako oni.

Vykopni je do pátku

John Peable z podniku Enterprise:
Vykopni je do pátku!
Neplat, dokud je poslední z nich na cestě.
Vykopni je do pátku!
Je důležité, abychom dodrželi plán.
Nesmí být žádný odklad.

Mark Hall z podniku Enterprise:
Zastupuji firmu gentlemanů, která nedávno získala tento dům
a všechny ostatní v této ulici.
V zájmu lidskosti jsme pro vás našli lepší místo.

Paní Barrowová, nájemnice:
Ale ne, nemohu tomu uvěřit.
Marry, oni nás žádají, abychom odešli.

Pan Peable:
Vyrazte je do pátku!
Už předtím jsem vám říkal, že je mnohem lepší je vyhodit, než
aby tam zůstali. A jestli to nepůjde, můžete shodit trochu
špeku a uvidíte, že to zažene vaše trable.

Paní Barrowová:
Konec konců, tentokrát nás požádali, abychom vypadli.
Já jsem jim nabídla, že zaplatíme nájemné dvakrát.
Nevím proč se mi to zdálo tak směšné, jak se hnali na peníze.
Winkler zase volal a přišel dnes ráno se 400 librami a fotografií
místa, které našel.
Blok bytů s ústředním topením.
Myslím, že bude těžké hledání.

Pan Peable:
Tak jsme je dostali.
Vždycky jsem říkal, že hotové peníze všechno spraví.
Práce se vyplatí, když ti dar záblesku intuice pomůže dobře
prodávat.

Pan Hall:
Nyní jsme v harlovském Novém městě. Poznalas tam přes náměstí
naš blok?
O minulosti jsme spolu mluvili smutně.
Shledali jsme, že musíme opět zvednout nájemné.
Ale jenom o kousek.

Paní Barlowová:
Ne, ne, tomu nevěřím.
Oh Marry, souhlasili jsme, že vypadnem.

Televizní zpráva:

Oznámení Genetické kontroly:

Je mou smutnou povinností informovat vás o omezení lidské výšky na 4 stopy /120 cm/.

Výňatek z Joeova služebního rozhovoru:

Slyšel jsem, že ředitelství Genetické kontroly skoupilo všechny nemovitosti, které byly na prodej.

Je to smělý risk.

Prý budou nyní lidé nižšího vzrůstu, říká se, že se jich do sídliště vleze dvakrát tolik.

Říkali, že je to v pořádku.

Počínaje nájemníky města Harlow, je v zájmu lidskosti, aby se jim řeklo, že musí jít.

Pan John Peable ze svazu Blackspringe International:

Myslím, že jsem vyjednal nový obchod.

Skoupíme tucet nemovitostí za 5 a budeme je prodávat za 34.

Je čas poslat Winklera, aby to ohledal.

Budeme muset zapracovat.

Výňatek z Petrova atlasu vývoje škol:

S půdou v rukách budete šťastni na zemi.

A pak investujte do církve, kvůli svému nebi.

Stravitelnost konzerv

Stránky knihy rozprášené mořem,
zachyceny pískem, omývány vlnami,
stín tvaruje pobřeží mrakem,
stránky, stoupající příliv je bez námahy pohlcuje.

Říkají o někom, že se unavil zpíváním.

Chvalte ho, chvalte ho.

Nevšímáme si křičících pochlebovačů.

Podle našeho rozkazu se rozestupují vody.

Prokaž mou moc, zastav se u mých nohou.

Příčina všeho je ztracena,
nyní vanou chladné větry.

Neboť od severu přes pobřeží se přibližují šiky,

Den bouře obžalovává zuřivostí a pohrdáním.

Vlny obklopují potápějící se trůn,

zpívající ho korunují, korunují,

Ukažte se ti, kteří milují naše veličenstvo:

Všechno se sklání na kolenou.

Ale on si vynutil úsměv,

i když jeho naděje ležely roztržštěny tam, kam dopadaly urážky.

Nic nezničí můj mír, dokud se někdo nezasměje.

Více otevřených aut a více otevřených očí.

Oni se brzy odváží smát.

Podívej se na malého muže se zrudlým obličejem.

Ačkoliv se jeho příběh často vypráví,

můžeš říct, že je mrtev.

Večeře je hotova

Procházíte se přes pokoj, vypnul jsem televizi.
Sedím vedle tebe a dívám se ti do očí.
Zvuk motorů zmirá v nočním čase.
Přísáhám, že jsem viděl jak se tvůj obličej změnil.
Nezdálo se mi to docela v pořádku.
-- Hej, miláčku s bdícíma očima, které jsou tak modré.
-- Hej, miláčku, nevíš že naše láska je opravdová.

Naše oči se přibližují, mizí vzdálenost mezi našimi těly.
Zdá se, že venku v zahradě svítí měsíc velmi jasně.
Šest mužů v pohřebních rubáších se blíží přes travu.
Sedmý kráčí před nimi a vysoko v ruce drží kříž.
-- Hej, miláčku, čeká na tebe večeře.
-- Hej, miláčku, nevíš že naše láska je opravdová.

Byl jsem tak daleko odtud, tak daleko od tvých horkých paží.
Je příjemné tě opět cítit. Je to už dávno, dávno.
Nebo ne?

Zaručený a věčně svatý muž

Znám rolníka, který dohlíží na farmu s čistou vodou,
stará se o svou žen.
Znám strážce ohně, který dohlíží na oheň.
Nemůžeš vědět, že nás všechny podvedl.
Ano, on je znovu zde a ty nevidíš, že vás všechny šidí.
Sdílejte jeho mír!
Podpíší nájem.

Je to nadzvukový vědec, je to zaručený a věčně svatý muž.
Podívej, podívej se do mých úst. On křičí!
Všechny děti ztratily své cestičky.
Vsadím svůj život, jestli půjdeš dovnitř.
Ruku v ruce,
žlázu v žláze.
On je zaručený a věčně svatý muž s lžící plnou zázraků.
Budeme tě kolébat, ty malý hade,
udržíme tě teplého a neporušeného.

Ikhnaton a Itsacon a jejich tlupa veselých mužů

S procítěním ve svých obličejích, zatímco naše obličejové odpočí-
valy, šli jsme přes pole, abychom viděli děti západu,
ale viděli jsme zástup temných, v kůži oděných válečníků,
tíse stojících v podzemí, čekajících na bitvu.
Bitva začala a oni byli vypuštěni ven.
Zabíjeli nepřitele pro mír.
Dávají mi úžasný lék, nemohu udržet vášně.

Dokonce i když se cítím dobře, něco mi říká,
že bych měl raději nechat jednat kapsu mého kněze.
Dnes je den oslav, nepřítel se střetl s osudem.
Válečný lord udělil rád pro radost a tanec.

Jak se odvažují být tak krásný?

Chodíme v chaosu, který zanechala bitva,
šplháme na horu lidských těl.
Jdeme k planině zelené trávy a stromům plným života.
Mladý muž sedí pořád u své nádrže.
Byl jakýmsi řeznickým nástrojem pojmenován "lidská slanina".
On je ty!
O tohoto mladíka se stará Sociální zabezpečení.
Důstojně pozorujeme, jak se Narcis změnil v květ.
V květ?

Vrbová farma

Jestli půjdeš dolů na vrbovou farmu chytat motýly
otevři oči plné úžasu.
Všichni leží na skalách,
Hraje hudební skřín.
Ach, zde je máma a táta a taky dobro a zlo
a všichni jsou rádi, že jsou tu.

Tu je Winston Churchill oblečený v cárech.
On býval britským symbolem,
silonovým sáčkem,
ach, jaké to má na sobě cáry.
Ropucha byla princem, princ byl cihlou,
cihla byla vejcem, vejce ptákem.
Neslyšel jsi o tom?
Jsme šťastní jako ryby a veselí jako husy
a ráno jsme úžasně čilí.
Máme všechno, vyrůstáme vším.
Něco máme uvnitř, něco venku.
Ale je v nás něco divokého, co nás povznáší.
My každého změním a vy je všechny pojmenujete.
Máme je všechny tady, ale skutečné hvězdy se teprve objeví.
Všechno přeměňte!

Cítíte, jak se vaše tělo rozpouští.
Matka k blátu,
bláto k šílenství,
šílenství k tátovi.

Nacházíte se v otcově kanceláři naplněni balony.
Otec k přehradě,
přehrada k figuríně,
figurína k matce.

Nech mě poslouchat tvé lži, teprve nyní žijeme naplno.
Mámo, teď tě potřebuji.
Když budeš naslouchat mému hlasu,
hledat ukryté dveře, vyliďná poschodí,
naslouchat bouřlivému potlesku,
teprve potom zde budeš celý čas!

Jsi hluboko pod zemí,
až se ti to líbí nebo ne.
Ať se ti to líbí nebo nelíbí, jako to, co máš.
Skončíme s pískáním a hudbou
a všichni zas v pořádku na svých místech.

Apokalypsa

Strakatý dudák bere své děti pod zem
s pomocí Magogových stráží,
které se hemží kolem.
Drak vylézá z moře a
stříbrem se třpytící moudrou hlavou se dívá na mne.
Přináší z nebe oheň.
Lidskýma očima viděno, nemůžeš říct,
zda činí dobře.
Aby nebyl kompromis.
Nebude to snadné.
Číslo 666 už není více osamoceno,
užívá dřeň z tvé páteře.
Sedm trumpet duje přímo do nitra tvé duše
sladký rock and roll.
Pythagoras se skelným pohledem,
v kterém se odráží měsíc ponořený do krve,
píše slova na nové melodie.

Hej, dítě s bdícíma očima, které jsou tak modré,
Hej, mé dítě, nevíš jak je naše láska opravdová.
Byl jsem odsud tak daleko,
Tak daleko od tvých milujících paží.
Ale teď jsem opět zpátky
a ty se vracíš v pořádku k své práci.

Tak jistá jako vejce, jsou jen vejce

Nemůžeš cítit, jak se naše duše vzněcují
a ztrácejí své měnivé barvy
v temnotě odcházející noci.
Jako se řeka připojuje k oceánu,
jako zárodek klíčí v semeni,
Byli jsme osvobození,
abychom se konečně dostali domů.
Zde v slunci stojí anděl
a volá mocným hlasem:

Toto je večere mocného
Pán pánů, král králů se vrátil,
aby vedl své děti domů a
vzal je do nového Jeruzaléma.

PRODÁVÁ ANGLII ZA LIBRU

T. Banks, M. Rutheford, P. Gabriel, S. Hackett, P. Collins

Tanec s měsíčním rytířem

"Můžeš mi říct, kde leží má země?"
řekl faun svým pravdu milujícím očím
"Leží ve mě!" zvolala Královna Možností
Neboť jsi jejím zbožím obchodoval se ziskem.

"Nejnovější noviny!" zvolal hlas v zástupu
"Stařec umírá!" Závěť, kterou zanechal byla nadepsána:
"Starý Otec Temže"
Zdá se, že je utopen.
Prodává Anglii za libru.

Obyvatelé naděje a slávy
Čas - jde, je to čas vašeho života.
Uvolněte se, posaďte se.
Prokousávejte se vašimi Wimpeyskými sny
a polykejte Anglii po librách.

Mladý muž říká: "Jsi to, co jíš, jez dobře!"
Stařec říká: "Jsi to, co nosíš, oblékej se dobře!"
Viš co jsi zač, neproklínej.
Praská ti opasek, je to tvoje domácí ostuda.

Kapitán vede tanec nocí,
připoj se k tanci ..
Následuj! Dokud je zlato chladné.
Tanec s měsíčním rytířem
S rytíři ze Zelených Polí dupu a křičím.

Před salonem je stará tlustá dáma
Odkládá úvěrovou kartu, hraje o štěstí
Podlaha je nerovná od samého začátku.
Jejich ruce hrají odděleně.

Kapitán vede tanec nocí, připoj se ..
Následuj! S mluvením u kulatého stolu jdeme dolů.
Jste show!
Jdem pryč: Ty si hraješ se svým koníčkem
Já si hraju na hlupáka
Drážďíme býka
Zvoníme hlasitě, hlasitě .

Následuj! My jdeme s rotací světa
Následuj! Pokud je zlato chladné.
Tanec s měsíčním rytířem.
Rytíři ze Zelených Polí dupou a křičí.

Vím, co mám rád

Je jedna hodina a čas na oběd.
Když slunce praží a já ležím na lavici, vždycky je slyším mluvit.

Tady je všudypřítomná Ethel: Jakube vstávej, uklid si pokoj!
A potom pan Lewis: "Není už čas abys stál na vlastních nohou?"

Přes zahradní zeď dvě malé kukačky - kukají k tobě.
Ať se pohybují po ostří žiletek.
Vím, co mám rád, mám rád, co vím
Zlepšovák ve tvé skříni, kráčí před tvým pohledem.

Když slunce praží a já ležím na lavici, vždy je slyším mluvit.
Já jsem sekač trávy - mimochodem, můžeš mi to říct po cestě.

Zátoka pěti

Stezka je čistá,
ačkoliv žádné oči nemohou vidět
dráhu položenou předem
A tak s bohy a lidmi
ovce zůstávají v ohradě,
ačkoliv mnohokrát viděli cestu ven.

Jede vznešený,
okolo domů lidí,
kteří nedbají nebo zírají s radostí,
aby viděli odrážet se zde
stromy, nebe lilie
a právě pod nimi je scéna smrti.
Hory odřízly pohled na město.
Je odstraněn zručným jako rakovinný nádor.
Ať je to tedy odhaleno.
A vodopád jako madrigal
A moře v pevnině, jeho symfonie.

Rusalcí písňe osvěží námořníky,
dokud nebudou zlákáni voláním sirén.

A jako řeka rozlitá v moři,
si Neptun žádá další duši.
A tak s bohy a lidmi,
ovce zůstávají v ohradě,
dokud pastýř nevyvede stádo ven.

Pisky času byly omlety
řekou neustálých změn.

Oklamej mne víc

Zde jsem.
Já, který jsem tak dlouho ležel sám,
od té doby, co jsi pryč,
zatím co rána plynula.
Nevím, kterou cestou se mám dát.

A ty jsi tam,
docela jistá, žeš měla pravdu,
a dobře víš,
že bych byl první kdo by šel.

A ty bys byla tím, kdo by se smál,
s vyjímkou případů, kdy by se věci nedařily tak, jak si přeješ.
Pak by lady řekla, že má dost poskakování okolo sebe sama.

Myslím, že v den kdy jsi odcházela, jsi věděla, že se nevrátíš.
Přinejmenším se to tak zdálo,
protože jsi se se mnou ani nerozloučila.
Ale když to jde okolo tebe a mě,
jsem si jist, že to dobře dopadne.

A ty bys byla tím, kdo by se smál,
dávajíc mi něco, co nepotřebuji.
Víš, že jsem tě vždy držel a hrál.
Oh, a ty mě tak šálíš.

Ale když to jde kolem mě a tebe,
ptám se sám sebe,
jestli skutečně věřím v tvou lásku.
Ano, jsem si jist, že to dobře dopadne.

Bitva o Eppingský les

Vyjmuto ze zprávy týkající se dvou nepřátelských gangů bojujících o právo protekce v East Endu/

Podél lesní cesty jsou stovky vozů - luxusních vozů.
Každý z nich má svůj náklad proměných tyčí.
Jsou to nožífské vozy - supervozy.
Dnes, je den, kdy se budou řadit, ano, budou se řadit
neboť nesouhlasí s hranicí gangů.

Tady je Willy Wright se svými hochy a ten kluk
zase patří k Billyho partě.
A ti s nablýskanými ksichty - to jsou vrahouni malého Johna
Sekané olovo-superksichty.
Protože dnes je den kdy se budou řadit, řadit.
Tito křesťanští vojáci bojují za práva chudých.
Hrdinové East Endu zaznamenají skoré.

Bitva o Eppingský les.

Toto je bitva o Eppinský les.

Odehrává se právě před tvými dveřmi.

Už nikdy nic takového neuvidíš.

Něco takového jsi neviděl od dob občanské války.

Přes vrch přicházejí Billovi hoši a Johnnyho chlapeci stojí velmi tiše.

S děsným řevem začali všichni řádit.

Nejsou žádné pušky v této mužné zkoušce sil.

George se hrne kupředu po levé straně s řetězem okolo hlavy.

Harold Demure z umělecké literatury sevře nejbližší strom

a zde přichází kavalerie.

Uprostřed bitevní vřavy je skore 10:4

Nikdy nebyli sami, když dostali telegrafickou zprávu.

Zvonky zvoní pro Sama Sladkojedlíka, který podává skutečnou šunku.

A chleba s jamem jako při pikniku.

Je to 5:4 pro Williho Wrighta

Vyrobil si svůj hrot v noci v Derby

Když byl Billy dítětem a šel po ulici, ostatní děti se schovávaly.

Bylo to tak. Nyní, když pracuje v bezpečnostní ochraně, dostává

to hotově. Neboť obchody, které neplatily za ochranu jsou ty,

které potřebují pomoc!

Předvedu rychle dvojnásobnou podívanou, řekl Mick Bodák, osvěžený v pravou chvíli.

Prodávám laciný svátek. Za minutu odejdou a pak je navštívím a to platí.

A jeho přítel Liquit Len jménem, řekl:

Tomu smradovi, co po mě šel, jsem přelámal nohy.

Nazývali mne kazatelem, když jsem vstoupil do neposkvrněné církve.

To všechno začalo, když jsem se vydal na cesty a doufal jsem, že najdu nějaký nábytek.

Šel jsem za znamením Nádherné skřínky.

Zavedlo mě to k dámě, která mi ukázala, co měla nejlepšího.

Byla překvapena, když jsem rychle zavřel oči.

Zazvonila a pekelně rychle se přihnul Bob Hlavoun.

Přišel omrknout, jestli nédělám nějaký potíže.

Louise, je těžké potěšit kazatele?

Řekni mi.

Možná pane, jestli není příliš pozdě, zajímaly by vás Staffordské talíře?

Ne, mě ne! Já jsem počestný muž.

Ale Dábel uchopil mou duši a hlas zvolal: "Střel!"

Abych zachránil svou chrámovou věž, navštěvoval jsem lidi

Proto jsem chodil a v tom jsem potkal Malého Johna.

Pochopil jsem, že byl pojmenován, když soudce řekl:

Jste Robin Hood.

Řekl mi o svém zvláštním původu, vyjádřeném při pohledu na Woodstocký národ.

Muscl skrývat svou pověst.

Když jsi chudý, jde spasení od dveří ke dveřím.

Ale nyní, každý týden s přibytým guru, je to Láska, Mír a Pravda vtělená pro všechny hledající.

Zaměstnal mě s šerem.

Jeho ruce pak byly hotovy přijímat almužnu.

Proto jsme v bitvě o Eppingský les.

Odehrává se právě před tvými dveřmi.

Naše duše střežíme pro buráky.

Ale vaše obchody a domy střežíme právě pro trochu víc.

Na levém křídle je Bethnal Zelený Řezník.

Vpravo mu ale čelí Mickův bojující řetězový gang.

Ale Liqit Len s jeho flaškově roztrásknutými muži praštil

Boba Hlavouna přes palici.

Zdá se, že Bob je ve stresu, protože má ksicht ve špíně.

Ale Jones Džbán praští Lena do ksichtu.

A Harold Demure, který si stále ještě není jist, pálí to rovnou z praku.

A zde přichází kavalerie.

Nahoře, nahoře nad tím zástupem.

Uprostřed stříbrného mraku, pyšného mraku,

smělá, drzá nestydatost

Číšník rozvázá jam Rollsem.

Roy rozděljuje čaj ze stříbrné konve jako při nějakém pikniku.

Lesní cesta..

Je konec dne a mraky se válí pryč

Každý má svůj náklad - na přelomu dne odchází, aby zúčtovali.

Když se limuzíny vracejí na poslední průzkum, vidí už jenom ráno.

Nikdo nezůstal naživu, a musí tam být.

A baroni v černých čepicích si hodí minci kvůli skóre.

Představení v kině

Naše Julie je z práce doma.

Uklidí raní jídlo.

Navoní si pokožku

Zatelefonuje si na výzvu.

"Ustelu si postel", řekla

Ale obrátila se a šla.

Může přijít pozdě do kina?

Romeo zamyká sklepni byt a uhání po schodech.

S hlavou vztyčenou a s květinovou vázankou je jako Weekendový milionář.

Křičí: "Dnes večer si s ní ustelu postel".

Je možné, aby nepochodil se svým čokoládovým překvapením?

Vyjeď si na zpáteční cestu s otcem Tiresiem.

Poslouchej starého, který mluví o všem co prožil.

Pohybuje se mezi poly tady pro mě není tajemství.

Být mužem, zuřil bych jako moře.

Být ženou, dával bych jako země.

Ve skutečnosti je více země, než moře.

Chrám hojnosti

"Nepatřím sem"! řekl starý Tessa nahlas.
Uklidni se miláčku, toto je bezpečná cesta domů.
A Tess vděčný za zlevněný výprodej, spolupracuje.
Stále sám v pekle óó..
Vidiš vzrůstat smrtelný noční stín.

Anglická hovězí žebra snížena na 47 pencí za libru.
Pohled Freansovy rodiny snižen ze 17,5 na 20
Průzračně tekutý obr. snižen z 20 pencí na 17,5.
Stolní mýdlo za 4 pence.
Anchorovo máslo sníženo z 11 pencí na půl pence.
Nabídka šlehačkových piškotů "ptačí oko" tento týden!

Jsou to míchaná vejce.

Podvod s ocasem

P. Collins, T. Banks, S. Hackett, M. Ruthford

Tanec na sopce

Svatá matko Boží,
Musíš jít rychleji, aby ses dostala až na vrchol
Špinavé staré hory,
Celé pokryté kouřem-může tě přeměnit v kámen
Tak to raději začni dělat správně
začni to raději dělat správně.

Jdi v polovině cesty tam a v polovině cesty zpátky
A zavazadlo na tvých zádech tě otáčí kolem dokola.
Odhod je pryč, tam nahoře je nebudeš potřebovat a pamatuj,
Nesmiš se ohlížet, cokoliv budeš dělat.
Raději to začni dělat správně.

Po tvé pravé a levé straně
jsou zalené a modré kříže.
Tvoji přátelé to neprošli.
Pryč z noci a pryč z temnoty,
Do ohně a do boje
To je cesta, kterou chodí hrdinové.

Přes trhlinu v matce zemi
se sálající a roztavená skála
rozstříkává po krajině
A láva je milенец, který olizuje tvé boky.
Jestli se nechceš uvařit,
Raději začni tančit.
Chceš tančit se mnou?

Hudba hraje k tanci
Tedy vykroč nejdřív levou nohou a vejdi do světla.
Konec této hory je konec světa
A jestli ses rozhodla jej překročit tak to raději začni
dělat správně
začni to raději dělat správně.
Ať tanec začne.

V nesnázích

Až usneš mohl ti ukázat
Jen tak letmo
Proudovský spánek v němž neuslyšíš zvuk.

Ztracen nad domy a nad vrcholky střech
Třebaže se pokouší spatřit
Pole pohnutek pokrytá zelení.

Zhypnotizované děti si hrají
mohou být vidět, ale ne slyšet
"Zastav mé snění!"
"Nebud pošetilý!"

Pomůžeme ti budeme-li moci
vypadáš unaveně a nemocně.
Ažkoliv počítáme pozpátku
Tvé oči jsou stále ospalejší.
Spi, přece nechceš upadnout?
Vůbec nic tě nemůže bolet.
Z tvým souhlasem
mohu dále provádět pokusy.

Hraje hudba
Mohou být slabě slyšet hlasy
"Ale nerušte prosím tohoto pacienta".

Být odsouzen do vyhnanství
Nic není docela takové jak se zdá
Někdy se díky svým snům dostaneš do nesnází

Budeme-li schopni pomoci uděláme to.
Brzy, protože jsi unaven a nemocen
Můžeme s tvým souhlasem
Dále provádět pokusy.

Díky naší laskavosti a zručnosti
Nebudeš mít starosti
Dokud nepopadneš dech.
Ošetřovatelka ti předloží účet!

Squenk

Jako otec, jako syn
Ani maso, ani ryba, ani kost
Rudý cár z otevřených úst.
Živý na obou koncích ale trochu mrtvý uprostřed,
Půjde třeba zmitaje se a padaje.
Všichni královští koně i muži
Nemohou vyvolat úsměv na této tváři.

Je lstivý a vyplašený
byl bys také vyděšen
Kdybys byl opuštěný a sám.
Opravdu nemá přítele, který by si hrál s ošklivým kačátkem.
Nátlak a bublina praskne před našima očima
Zatímco všechno perfektně vychází
Jeho slzy padají na zem
Ale jestli se nepostavíš, nebudeš mít žádnou příležitost!
Běž teď trochu rychleji, mohl by ses tam dostat včas.

Zrcadlo na stěně
Jeho srdce bylo poraněno dávno před tím než přišel k tobě
Přestan plakat
Stopa, kterou zanecháváš je jasná pro každého a je vidět
i v noci je vidět i v noci.

V sezóně i mimo ni
Jaký je rozdíl, když nemáš důvod
V jedné ruce chleba, ve druhé kámen
Lovec vstupuje do lesa.
Při pohledu na něj se nemusíš příliš bát
Nejenom lovci mohou troubit na lovecký roh.

Tady jsem, divoký a vystrašený
Pojd se utkat v obratnosti.
Teď poslouvej, poslouvej mě, neutíkej pryč
Jsem přítel, opravdu bych si rád s tebou hrál.
Můj malý chlupatý přítel dělá hluk
Já ho podvedu, vlákám ho do svého pytle.
Raději se dívej -- raději se dívej.
Dostal jsem tě, nikdy neutečeš.

Když jsem šel večer domů,
Usedavý nářek v pytlí na mých zádech
najednou přestal
Otevřel jsem pytel a všechno co v něm bylo
Byla louže bublin a slzí - jen kaluž slzí.
Všeho všude je to tanec smrti
boj důvěry s krutým světem
Nikdy jsi neměl věci, o kterých jsi myslel, že bys je měl mít
A nikdy je mít nebudeš
Zatímco všechno perfektně vychází
Tvé slzy padají na zem.

Squenk je velmi osamělý a díky své ošklivosti neustále pláče.
Je snadnou kořistí pro lovce, kteří jednoduše sledují
jeho slzami vyznačenou stopu. Když se dostane do úzkých.
Je to pravda nebo výmysl?

Bláznivý měsíc

Vyschla řeka letním zářem
Nebo to bylo z jiného důvodu?
I sněhová vánice v červnu
Mohla být ještě zdrojem pomoci.
Ó jak tě miluji. Jednou dávno jsem plakal
ale rozhodl jsem se odejít.
Hledal jsem na nejvyšším vrcholku,
ačkoliv jsem slyšel, že tak vysoko mohou být jen ptáci.

Tak jsem raději chtěl mít křídla
a vzlétnout.
Letěl jsem na místa, která nikdy neviděla mraky
Příliš blízko pouštím
Kdo záludné faty morgány
Mě přinutily přistát a odložit křídla.
Privítal bych kopanec koně, který by mě poslal zpět,
Kdybych ovšem mohl najít koně, který není z písku.

Když je tato poušť vším co kdy bude
Tak mi řekni co se stane ze mě
Padající déšť?
To musel být jen jeden z tvých snů
Sen bláznivého měsíce.

Jsem písečný muž
A mám pro tebe novinu, chlapče,
chtějí tě uvrhnout do vězení
A víš, že nemohou chybovat
Protože písek je mocnější krve.
Ale písečný žalář
Je útočištěm v pekle
Protože vězení
Může být pro tebe mezníkem
Který ti pomůže najít tvé místo
Ve špinavém Newcastlu
Kde tak často prší, kde
nemůžeš čekat na dotyk
Slunce a písku.

V bezestíném údolí smrti
Snažně prosí o bouřkové mraky a déšť,
Ale pro dav, který stojí v dešti
Je ráj tam, kde svítí slunce.
Tráva bude zelenější až kmeny zhnědnou
A myšlenky poletí výše, ale nezbaví se pozemkových pout-navěky
zachyceny v poušti
Nás naučí nevěřit moři.

Když je tato poušť vším co kdy bude
Tak mi řekni co se stane ze mě.
Padající déšť?
To musel být jen jeden z tvých snů
Bez bláznivého měsíce.

Přečin a trest

Ulice byly zcela prázdné a ačkoliv policie byla v pohotovosti,
Považovala to za volání telefonem za podvod.
Mladík se pokradmu podíval, pak čile skočil
A narazil na nic netušící hlídkující policisty.

Proklouzl mezi nimi, ale přestože byl tak blízko,
Neviděl ty oči ani jejich vlastníka.
S baterkou svítící daleko kráčel tmou
Dokud nenašel bezpečné místo.

Hallo, synu, doufám, že žertuješ.
"To jste na špatné adrese pane. Já jenom zametám ulice".
To řekl a vystřelil. Ten druhý řekl, když umíral:
"Ublížil jste mi" to je věčně stejná píseň.
Oloupení a ublížení na těle,
zločinec a jeho zločin.

Vzal diamanty a svazky pětilibrovek
a strčil je do svého pytle.
Ale byl už vyhlášen poplach a on se již téměř vzdával
ale přesto měl v rukávě ještě několik triků.

"Vylez ven s rukama vzhůru".
"Nedostanete mne živého, pane, to vám slibuji".
To řekl a vystřelil. Ten druhý řekl když umíral:
"Ublížili jste mi" to je věčně stejná píseň.

Oloupení a ublížení na těle,
zločinec a jeho zločin.
Utíká přes střechu. Ten parchant utíká.
Bůh vždy stojí na straně zlých.

Nyní odcházím, ale budu se vracet.
Jednou to však dopadne jinak
Tehdy mě chytanou a spoutají.
Ale až do toho dne budu stále jen na té nesprávné straně.

Budou-li mě držet jen ve vazbě
Vypatím za sebe záruku a dostanu se z vězení.
A až vyjdu na dvůr zavolám:
"Ublížili jste mi" to je věčně stejná píseň.
Ublížili mi - věčně stejná píseň - ublížili mi.

Vlny

Přicházejí dívky více či méně skličené beznadějí.
Některé jsou moudré a některé ne
A všechny mají krásné modré oči.
Na hodinu smí člověk změnit svou podobu
Hodinu vypadá jeho obličej jinak
Vypadá jinak, vypadá jinak.

Dívky tě drží za ruce
A krácejí k zaslíbené zemi, kde teče med
Nutí tě pokleknout

A zatímco klečíš objevuje se vodní hladina.
Zrcadlíci se obličej vzhlíží vzhůru
a kývá hlavou jako by říkal
Že to je poslední den kdy takhle vypadáš.

Plav pryč, pryč
Vlny se nikdy nevracejí
Jdou na druhou stranu
Plav pryč, pryč

Obličej, který vypustil na vodu tisíce lodí
Rychle stárne, to se stává, vždyť víš
Voda klesá
a zdá se, že nedávno
Byl krásnější než kdykoliv jindy, vím.

Andělé nikdy neznaří kdy je čas
zavřít knihu a důstojně umírat
to jen v písni je možná taková pohádka.
Jaká je to ale žárlivá hladina
Obličej ve vodě vzhlíží vzhůru
A kývá hlavou jako by říkal
Že všechny ty dívky už odešly.

Pluž pryč, pryč
Vlny se nikdy nevrátí
Odešly k protějším břehu
Podívej se do hlubiny
Potop se až na dno
Vlny se nikdy nevrátí
Pak se vynoř abys viděl kam dívky odešly
Oh odešly na druhou stranu.

Podvod s ocasem

Znuděn životem ve městě plném zlata
Odešel a neřekl o tom nikomu.
Pryč byly ty věže, které znal z dětství.
Sám se svým snem o životě
Šel po široké otevřené cestě.
Pod uzavřeným podloubím hledal jinou část svého života
Nenašel
Každý se na něj díval tak cize.

Nemají rohy a nemají ocasy,
Dokonce nevědí o naší existenci.
Mýlím se, věřím-li v město plné zlata,
Které leží tak daleko? křičel
A když ho strkali do klece plakal
On zvíře, které umí mluvit a číst.
Nestvůry ho tlačily a šouchaly do klece
A ptaly se ho znovu na jeho příběh.
Ale brzy byly znuděny svou kořistí.
Zvíře, které umí mluvit?
Více než pouhý vrtoch nebo obratný kousek.
Oh, ne.

Nemají rohy a nemají ocasy,
Dokonce nevědí o naší existenci.
Mýlím se, věřím-li v město plné zlata,
které leží tak daleko? křičel.

Pak rozbil dveře klece a vyšel ven.
uchopil nestvůru za nátylek a podotknul:
"Tam za hranicemi vaší slabé fantazie
Leží vznešené věže mého města, vysoké a zlaté.
Pojďte tam se mnou a já vám ukáži živý příběh,
Dovoďte mi abych vám ukázal i ostatní, kteří vypadají jako já.
Proč jsem vůbec odcházel?"

Nemají rohy a nemají ocasy,
Dokonce nevědí o naší existenci.
Mýlím se, věřím-li v město plné zlata,
Které leží tak daleko? křičel
A plakal.

A tak jsme se vydali na cestu s tím rohatým zvířetem
A jeho bláznivým popisem domova.
Po mnohadenní cestě jsme přišli k vrcholu
Kde se to zvíře rozhlédlo kolem a vykřiklo.
Sledovali jsme jeho pohled a myslím, že jsme viděli vrcholy
všech ze zlata ne, to byl jen přelud, to je všechno
Ale to zvíře bylo pryč a bylo slyšet jen hlas:

Nemají rohy a nemají ocasy,
Dokonce nevědí o naší existenci.
Mýlím se, věřím-li v město plné zlata,
Které leží tak daleko? křičel.

Příteli, vítěj domů.

STEVE HACKETT

MINISTRANTOVA PLAVBA

Stín nejvyššího kněze

Zahalena nočním závojem
nevěsta se plíží za odkrytou květinou
Přibližuje se k ní,
spěchá k jejímu skrytému prahu.

Je utopená v myšlenkách, snaží se získat zrak,
protože měsíc zastínil slunce.

Stoupá po stejných schodech, které září jeho osudem,
kovem ve zasněném vakuu, z něhož není úniku.

Je zamyšlen, hledá svůj zrak, který ztratil,
protože měsíc zastínil slunce.

Slzy naplňují prameny,
které nedodrží svůj slib vyléčení
Zvlnují obraz ve vodě a ničí ideály.

Je hluboce zadumán, avšak okraden o zrak,
protože měsíc zastínil slunce.

Hvězda Sirius

Za svitu jantarově zbarveného večera
posluchači tančili,
vedení rukou, která přináší vodu
jak moři tak i zemi.
Jsou odemčeny dveře noci, mlhavě zářící.

Znovu zrozen z Isidiných cév
jsi připraven letět.
Ačkoliv cesta je stále ještě daleko od konečného cíle,
paseš se na nebesích,
nad bezmračnou nocí, mlhavě zářící.

Ten, kdo zná lásku, ví kdo jsi;
Můžeš najít světy ozářené hvězdou.
Ten, kdo zná lásku, ví kdo jsi;
můžeš najít světy ozářené hvězdou.
Znovu jsi zrozen z cév Isidiných
a jsi připraven letět.
Ten, kdo zná L á s k u , ví, kdo jsi;
můžeš najít světy ozářené hvězdou.

Poustevník

Plášť odsouzení visí těžce na jeho ramenou.
Stárne, doprovázen blikavou lucernou.
Úkryt nalezený v exilu.
Štrachá se v slepotě.
Ty můžeš chytit jeho ruku.
Vezmeš jeho ruku, ztratí sám sebe
zmaten tvou laskavostí.
Zahalena v rubáši temnoty
postava se pomalu formuje
mnoha lety vyhnanství.
Neexistuje útočiště před bouří,
v němž se skrývá tento otrok samoty.
Znáš ho a poznáš jej podle jeho hvězdy.
Potom ho tedy vezmi za ruku
a on ztratí sám sebe, až pozná, kdo jsi.

PETER HAMILL

TICHÉ ZÁKOUTÍ PRÁZDNÉHO JEVIŠTĚ
/Peter Joseph Andrew Hammill/

Moderní

Jericho je mi cizí, s životem bušícím ve svém srdci
Lidé jsou zde popisováni stejně, odtržení od sebe
Nálezy ve městě jsou zničeny
Za zabarikádovanými dveřmi, schovávají se za jeho zdmi,
osamocení jako noční tma.
Možná že ti lidé čekají na zvuk trubek.

Babylon je mi cizí, sedmý div světa
Zahrady zářící barvami se pomalu zahalují do špíny ...
A s hlavou v ohni, je nemůžeš reálně vidět
Visuté zahrady zpívají, ale dutým zvukem
Život je klam, zabíjí mě ...

Neotáčej se nebo zkameníš
Rozhlédni se, než tvůj život sroste s tombsonskou krajinou.
Máš v zádech oči, které tě bodají skrz ochranný závoj
A šlehaají po tobě, ale nikdy nepatří žádnému jménu.

Cítíš se jako chovanec ústavu pro choromyslné
Ale vždyť všichni občané tohoto města jsou...
Atlantis je mi cizí, exploze věku
Nikdy opravdu nevím, co mám dělat, a město je klec.
Město loví v pozdních hodinách mezi hradbami
Vězni v sociálním útisku
To město ztratilo svou cestu, šilenství teď vítězí ...
Já nemohu žít pro vodu.

Wilhemina

Willie - co ti můžu říct, abys vždycky stála za pravdou ve svém
životě?
Přišla jsi na krutý svět.
Mladé dívky mohou sejít s cesty začátkem noci
Ale doufám, že s tebou se nic nestane.

Willie, zkus zůstat na čas dítětem
Na tak dlouho, jak budeš cítit, že se můžeš učit
Děti se všechny mění v dospělé
A že dospějí, mohou být jiní
Mění se, a jak se mění, přinášejí bolest

Snaž se postarat o své rodiče, protože to potřebují
A co víc můžeš udělat?
Když najdeš někoho, kdo tě bude mít rád, buď na něj hodná,
jak doufáš, že on bude na tebe.
Buď čestná, miluj pravdu.

Willie, ty jsi budoucnost
Všechny naše životy jsou koneckonců ve tvých rukou
Život je teď těžký, a ty víš že bude ještě těžší
A naděje je jen tenký pramen.
Přetrháme ho a doufáme, že porozumíš.

Víme, že to děláme špatně, nejsme tak silní
A nejsme si vůbec jisti.
Tápající ve své zaslepenosti, se nám možná zdá,
že jsme velcí ale ve skutečnosti jsme tak malí a osamělí,
a v noci pátráme po domově.

Zatím ještě jsi dítě, ale brzy budeš dáma
A potom ucítíš oheň
Tak si pamatuj má slova:
Lidé se mění v děti, a jsou tak krutí
Krutí blázni!
Tak dodržuj své vlastní zásady.
Nemysli si Willie, že jsem pošetilý, když říkám, že doufám,
že máš ještě naději.

Lež

Klekání, obřad v kostele
Hodiny v sakristii, rubáš rozežraný moly.
Tajemný klid, posvátné tajemství
Hromadí prach
Zatěžují oči.

Neopatrný smích po zpovědi
Požehnání, duševní strach
Ukryté tváře, šed je jméno
Jako cudná čistota
Jako ďábel, jako já.

Pronesla jsi mě okením rámem
Utopila v představách, vůni kadidla, kostelních chorálech
a pomalé extázi.
Objal bych tě, kdybych znal tvé jméno.

Tichý roh obchází mé modlitby
Ledová socha .. božská nadšení
Oči bez svědomí
Otevřená ústa
Zranění lásky
Lež.
Vzala sis mě, dala jsi mi důvody,
k uctívání svatých, misálů, vigilentů a všech možných mučedníků.

Objal bych tě a odešel dveřmi, nedovolujícími návrat
Objal bych tě, ale byla by to jen další
lež ..

Opuštěné zahrady

Kde jsou všechny radosti včerejška?

Kde je teď štěstí a smích, o které jsme se dělili?

Jsou pryč jako naše dětské sny, touhy a víry.

Čas je zloděj!

A pustoší naše zahrady, vytrhává stromky a povaluje velké stromy.

Duše po našich květech, vysává mizu a vysouší semena..

O půlnoci světlo svíčky začne plát, a všechny barvy zblednou

Zelen ohmatává šed ..

Samotný čas zavraždí všechny květy

Teď je ještě čas rozdělit si pozemky a vše co nazýváme svým ..

Oč je horší popřít potřeby druhého,

a vyzvednout do popředí své zahrady?

Je stále chladněji, začíná pršet a fouká vítr.

Dívám se zpět a vidím jen přátele, které jsem ztratil.

Dým který se valí z popela.

Mé ruce jsou špinavé, moje mysl nesnesitelná

Sčítám cenu svého já.

Potřebuji se vypracovat, musím vylepšit své zásady

Musím vše odrovnat, není doba na ohleduplnosti.

Teď vidím, že zahrady, které jsem vypěstoval
jsou stejné jako ty venku.

Je to zápas, rozděluje a chrání, jednoduše rozděluje ..

Všude jsou ruiny, počasí spustožilo trávu ..

Věří někdo, že nastává konec jeho zahrad?

Za dobu, která je nám přidělena, může každý zničit tu svou?

Je nějaká radost na této osamělé hroudě?

Pojď a prohlédni si mé zahrady, jestli chceš.

Byl bych rád, aby to všechno někdo viděl, než odumřou
všechny kořeny.

Teď je jisté čas, aby každý začal respektovat druhé.

Je čas strhnout zdi, jestli není příliš pozdě!

Na světě je tolik zármutku, je zde tolik prázdnoty,
zlomených srdcí a bolesti.

Někde na cestě jsme se dali špatným směrem

Jak vybudujeme opět tu správnou cestu

Zármutkem

Bolestí

Naše květy potřebují od každého deště.

Rudá záměna

Jednou byly všechny hvězdy na obloze jasné

Teď jsou rudé a padají.

A všechny barvy, které nosíme, a stíny které tvoříme, se
změnily.

Zlatá se přeměnila v rudou bez naděje na změnu.

Rudá změna odnáší vše pryč od nás.

Kdysi byla souhvězdí svatá.
Nyní nad vším vládne tma
A v náporu vzývání věčejška, zlato teď zrudlo jako slunce ..
A naděje je jen slovo beze smyslu.
Rudá změna, vytlačená časem a relativitou
Rudá změna mění vše kolem nás
Tak tady jsem
Ačkoliv bych měl být s tebou
Pouze padám dolů, hluboko na okraj kola.
Je to klam?
Má svět význam?
Všechno co známe se odráží ve velkých slovech.
Hvězdy jsou atomy
Atomy jsou vzory
A možná, možná, že je to jen sen ..

Čas se valí bez ustání
A všechny teorie ničí svou vahou
Štasten je člověk, který věří, že život je sen a všechn
rozum záhuba.
Čas pokračuje bez času, a oči se nepřestávají dívat
A já jsem píseň v hlubinách galaxií ..
Rudá změna odnáší svou příčetnost
Rudá změna odnáší od nás všechny pryč ..

Rubikon

Ležím dole vedle tebe.
Já jsem jednorozec a ty panská služebná
Já si přišel hrát se smíchem, ale budu možná spasen

Vykoukni ze své masky
V téhle hře jsem charakter
Ta slova, která zlehčují, jsou předurčena, v kostele je známo.

Neměň své názory, nebuď vrtkavý přítel.
Neměň své názory, nepomáhej ničemu, co je špatné.

Otevři skříňku s hračkami
Ty jsi Pandora a já svět
Jestli překročíš řeku, nikdy se nemůžeš vrátit.
Jestli zůstaneš, určitě uhoříš.

Neměň své názory, neotvírej oči
Neměň své názory, neschovávej strach který cítíš.

Je to skutečnost.
A ty musíš dobře bránit svůj hrad
Protože jsi osamělý vlk a štvaný divočák ..
Dej mi svůj mír, víš, že žijeme den, a ne déle

Tak dlouho, tak dlouho trvá zapomenout
Trvá to tak hrozně dlouho, udusit se v tom odmítaném zápachu
Jestli překročíš řeku, nemůžeš se nikdy vrátit.
Jestli zůstaneš tak určitě uhoříš.

Veš není domov

Někdy mi tu je velmi teskno
Někdy je mi tu teskno
Někdy si myslím že zmizím
Protože se mi zdá, že mi nic jiného nezbývá.
Vidím čáru přes mé rozbité zrcadlo
Je v něm má tvář, roztržitá jako střepy
A ačkoliv je světlo silné,
nemůže zakrýt temné stíny tohoto místa.
Je tu prázdno, samota?
Lohengrinský zámek v oblacích
Nakreslil jsem tam své chmurné myšlenky
Ale sedmileté temno je zrovna u konce
A tmou prosvítají barvy spektra.
Rozbil jsem zrcadlo, které mi ukazovalo cestu
Obrana představ, práce a porozumění..
Teď se jen snažím najít místo, kde bych našel domov
Žiji v domech sestavených ze skla, kde je znát každý pohyb
Ale teď jsou obrazy tmavé, a já nevím, jestli mě někdo pozoruje
Má slova jsou kladiva.
Vyvolávají představy, naděje a důvody.
Ale jsou právem, nebo jenom prachem, který víří kolem mne?
Někdy si myslím, že tu je ještě někdo.
Neviditelný pozorovatel, který mi dělá potíže
Cítím ho skrz podlahu, a jeho přítomnost mě deprimuje
Říká mi že budu vysvobozen, odsud nebo odkud?
Neznám přirozenost dveří, kterými vcházím
Neznám přirozenost přírody ve které žiji..

Žil jsem v domě z cihel a oceli, kde jsou všechny city potlačeny
Jestli chceš načesat ovoce, musíš nejprve zmáčknout tlačítko
a schovat se před účinkem.
Jestli budeš mít problémy, musíš se rozhodnout, jestli zůstat
nebo odejít.
Jaké je to místo, kterému říkáš domov?
Je to krejčovna nebo konfekce?
Je to díra ve které se schováváš?
Je to opravdu jen něco, kde můžeš zůstat?
Je to zákoník nebo čítanka?
Je to těsto v ruce tvé ochrany?
Má ten idol nohy, aby mohl utéci?

Domov je takový, jaký si ho uděláš, říká většina mých přátel
Teď vidím jejich domovy
Některé jsou malé a útulné domky
Jiné zase velké baráky, které se jednou zřítí
Udělám si svůj domov v příjemnějším prostředí
Ale cítím, že tu jsou ještě nějaké síly ..

Ten kdo rozbíjí zrcadla a přemisťuje zdi
Zůstává schován v domě jako číhající oči portrétu v hale
Spoutává mou svobodu a kontroluje telefon
Já jsem ho ještě nikdy neviděl, ale vím že je v mém domě
A jestliže odejde nebudu tu moci zůstat ani já
Věřím ..
Myslím si ..

No, dobrá, nevím ..
Já jen bydlím ve svém pokoji
Ale všechny zdi mají uši a všechna okna oči
Všechno jiné je cizí
Domovy jsou bezeslovným pojmem
Dejte mu význam!

Jsem utiskován a týrán
Jsem troskou života
Jsem stařec, jsem zničen a opustím tohle místo
S tajnými obavami v hlavě
Nezklamaný klid je zlomen
Pokoj se zatemňuje a v paprsku světla vidím známou tvář ..
Může to být jenom fantom
Který nikdy neukazuje rozbitá zrcadla
A to, co cítí, schovává až na dno duše
Domov je domov, domov je domov, domov je já!

Vy všichni co hledáte domov
Nerozhlížejte se kolem stále, nemávejte rukama
Můžete zničit svoje skla
A jestli že se to skutečně stane, nebudete už moci vidět
A jak potom poznáte svítání na počátku dne?
Den je slovo, kterým vám to chci vysvětlit
A lidé jsou jen představy, nic jiného neexistuje
Vyjma pokoje kde teď sedím
A ovšem vyjma Všemohoucího ducha ..
Někdy přemýšlím jestli i on je skutečný?

Možná že opouštím tohle místo
Možná že vylepším tuhle pustinu
Možná že promarním svůj život ve zbytečnosti svého tichého
domova
Někdy je mi tu smutno
Někdy si myslím že zmizím
Někdy si myslím .. Já? Já? Já?

JETHRO TULL:

AQUALUNG
/Ian Anderson/

1. Na počátku Člověk stvořil Boha, a stvořil ho k obrazu svému
2. A Člověk dal Bohu mnoho jmen, aby mohl být pánem nade vši zemí, tak, jak se to člověku hodilo
3. A sedmdesátimiliontý den Člověk odpočíval a opřel se ztěžka o svého Boha a viděl, že je to dobré
4. A pak Člověk uhnětl z prachu a hlíny Aqualunga a ještě množství dalších jeho druhu podobných
5. A tyto človíčky Člověk vrhl do prázdnoty. A někteří shořeli a někteří se od svého druhu oddělili.
6. A Člověk se stal Bohem, kterého sám stvořil a pomocí jeho zázraků vládl nad celou zemí.
7. Ale když všechny tyto věci pominuly, Duch, který byl příčinou, že Člověk stvořil Boha, žil dál ve všech lidech, a žil i v Aqualungovi.
8. A Člověk to neviděl.
9. Ale proboha, měl by se už začít dívat!

Aqualung

Sedí na lavičce v parku
Pohledem z pod víček pozoruje malé holčičky
Se špatnými myšlenkami
Nudle mu teče z nosu
Mastné prsty šmudlají ošoupané hadry
Suší se na studeném slunci
A pohledem sleduje pobíhající krajkové kalhotky
Cítí se jako mrtvý pták
Vyplivuje kousky polámaného štěstí
Studené proužky slunečního svitu
Na osamělém bloumajícím dědkovi
Nepospíchat
Je jediný způsob života, který zná
Noha hrozně bolí
Když se shýbá, aby sebral vajgla
Sedá si na bobek
A zahřívá si nohy
Cítí se sám
Armáda spásy je na ulici
Spasení podle módy a
Hrnek čaje
Příteli Aqualungu
Neutíkej pryč a nebuď celej nesvůj
Ty starej buzerante
Co se bojíš, to jsem jenom já
Pamatuješ se ještě na tu
Mrazivou prosincovou mlhu
Kdy led se ti usazoval na vousech
A přiváděl tě k šílenství
Popadáš svůj poslední chrčivý dech

A zní to, jako když se potápěč noří do moře
A květy rozkvétají
Až k zešílení
Na jaře

Šilhavá Mary

Kdo by zůstal chudákem,
žebrákem a zlodějem,
kdyby měl v hrsti boháče?
Kdo by kradl lízátko
z pusy smějícímu se dítěti,
kdyby ho moh vzít prachatýmu?
Šilhavá Mary už sem zase skáče
Nepodpisuje žádné smlouvy
ale nikdy nikoho nezradí
Obědvá v Hampstead Village
ovesnou kaši, co rozdávají chudým
a holič se zavírákem v kapse
ji vysadí před školou
Směje se na hřišti
a malí kluci ji nikdy nekopou
Dělali by to raději .../nevím/
Nebo možná její pozornost upoutal Aqualung
který ji pozoruje skrz zábradlí hřiště
Šilhavá Mary
to má těžký
Pro chudáka je bohatá dívka
a dělá to jen za písničku
Okrádá bohatého
ale její náklonost je dobrá a silná
Je Robin Hood z Highgate
pomáhá chudákům žít

Návrat laciného dne

V tanečním sále Preston
se tvoje jemné boty šourají v tanci
Sklepneš si cigaretový popel z kalhot
A smutně přemýšlíš
Jestli se ta ošetřovatelka o tátu
Stará tak, jak by měla
Udělala ti čaj
a poprosila tě o podpis
To je sranda

Matka Husa

Procházel jsem se po pouti v Hampsteadu
A najednou jsem objevil Matku Husu
Odvázal jsem ji a ona křičela
A nějaký cizí student se mě ptal
Jestli v Picadilly Circus
Mají opravdu slony a lvy

Šel jsem podél koupaliště
abych nachytil trošku sluníčka
A viděl jsem nejmín sto školaček vzlykat
Do kapesníčků
Myslím, že nevědlí, že jsem taky školák
A jedna fousatá dáma mi řekla,
že jestli začnu blbnout a dělat pitomosti,
že toho budu litovat
Pak si přišel zahrát pěstitel kuřat
s dlouhýma zrzavýma fousama /jeho sestra je podivínka
jezdí s nákladákem/
Smál jsem se podél golfového hřiště
a nakukoval jsem jim do jamek
Čtyřiačtyřicet dělníků pracovalo
a kopalo své zlato
Myslím, že nevěděli, že
jsem Dlouhej John Silver
Viděl jsem Johnny Scarecrowa, byl právě na řadě
v tom svém jak uhel černým šustáku /který už nevrátí/
Ukradl ho sněžnému muži

Ptám se nahlas

Ptám se nahlas
jak se dneska cítíme
Včera večer jsem usrkával západ slunce
s rukou na jejích vlasech
Jsme vlastní spasitelé ve chvíli
Když naše srdce začnou bít životem
jedno do druhého
Ptám se nahlas
jestli s námi roky budou dobře zacházet
Pluje po kuchyni
a já vychutnávám vůni
toastů a roztékajícího se másla
A už přichází a drobečky jí padají na postel
a já pokyvuju hlavou
Jenom dávání
nás dělá tím, čím jsme

Na mě

Vezmu tě do kina
a nechám tě v laciné jídelně
říkáš, že jsme zašli moc daleko
tak rozběhni se ke mně
Udělal jsem scénu bratranci Jackovi
ať si uklidí lahve
a pospravuje skleničky, které jsem mu rozbil
no, a jedna zbyde pro mě.

Koupím si stříbrný mrak a budu na něm jezdit
a dovnitř si zabalím tenisovou raketu
záložky u kalhot mám moc široké,
ale je to na mně
Na kole mám oježděný gumy
a nos zmrzleý na rampouch
a ta holka s prstama žlutějma od kouření
ke mně vzhlíží
Jsem jen prostý pracující muž
a půl lahvi bitteru, chlebem a dímem
a jestli mi to udělá radost, tak se s tebou rozdělím
když se ti drobný rozplynou jak sníh
Období dešťů už bude u konce
den září a piráti se už konečně potopili
a jestli se směju moc nahlas
tak je to na mně

Můj Bože

Lidi, co jste to udělali
že jste Ho zamkli do Jeho zlaté klece
že jste Ho přiměli, aby se klaněl vašemu náboženství
Jeho, který byl vzkříšen z hrobu
Je bohem ničeho
Když neumíte vidět nic víc
Zato vy jste bohy všeho
Ale on je částí vás i mne
Mluvte na něj potichoučku
ale nevolejte na něj, aby vás zachránil
od milých společenských povinností
a z hříchů, kterých chcete zanechat
Krvavá Církev Anglikánská
v řetězech historie
si žádá vaši světskou přítomnost
při čaji na faře
A ta modla, však vy víte kdo
Mu určila pevné místo
na Krucifixu z umělé hmoty
a já nevím kdo, a kde, a proč
a jak Mu zasadili ty rány
Přiznáváme se ke svým nekonečným hříchům
Nekonečný proud knouravých zvuků
Budete se modlit až do příštího čtvrtka
ke všem bohům, které ani nemůžete spočítat

Hymnus 43

Ó Otče, vysoko tam na nebesích, usměj se na svého syna,
který se neustále zaměstnává svými penězi, ženami a zbraněmi
A Nevyzpívateľný Hrdina Západu zabil jednoho Indiána nebo možná tři
a udělal si jméno v Hollywoodu - aby osvobodil bělocha
Jestli Kristus dokáže spasit, ať raději spasí sám sebe
před krví zacákanými hledači slávy, kteří užívají Jeho Jméno při
zabíjení
Viděl jsem ho ve městě a v měsícem ozářených horách
Jeho kříž byl samá krev a svým balvanem už téměř nemohl ani
pohnout

Mizící proud

Bující separace tě obkličuje
a produkty bohatství
tě postrkují po vzduté vlně
svých bezduchých neumírajících já
A vtiskneš Božímu číšníkovi do ruky poslední pětník
když ti podá účet
otáčíš se v mizícím proudu
bez přílivu a bez odlivu a bez důvodu
pádluješ rovnou pryč od toho zmatku

Dech lokomotivy

V supícím šílenství
dechu lokomotivy
střemhlav do smrti
běží ten, co maří všechn čas
Slyší, jak píst skřípe
pára se mu sráží na obočí
a ten pitomec Charlie ukradl kliku
a vlak už se nedá zastavit
ani zpomalit Vidi, jak jeho děti vyskakují
jedno po druhém na stanicích, kterými vlak projíždí
jeho žena leží s jeho nejlepším přítelem
v posteli a dobře se baví
Plíží se chodbičkou po kolenou
ten pitomec Charlie ukradl kliku
a vlak už se nedá zastavit
ani zpomalit
Slyší řvoucí ticho
a chytá padající anděly
a vítěz nad vším časem
ho chytil za koule
Sebral Biblii
a otevřel ji na první straně
ten pitomec Charlie ukrad kliku
a vlak už se nedá zastavit
ani zpomalit

Natažení

Když jsem byl malý, vypravili mě do školy
a učili mě, jak být poctivý
Nevadilo mi, když mě sedlali pro úspěch
a nebo když říkali, že jsem děsnej pitomec
A tak jsem jednoho rána odešel, s jejich Bohem pod paží
a s jejich přiblblými úsměvy a s knížkou pravidel
A tak jsem se toho Boha zeptal a dostal jsem jasnou odpověď
že nejsem ten, kterého je třeba každou neděli natahovat
a tak říkám svému starému učiteli a každému, kdo o to stojí
že než bude se mnou konec, tak bych rád odříkal své modlitby
Nevěřím vám, všechno jste to vzali špatně
On není ten, kterého je třeba každou neděli natahovat
Nemůžete mě vyloučit z nedělní školy
a dát třeba všem biskupům udělat harmonii na těchto pár řádek
Jak si troufáte říkat, že jsem syn svého otce
když to byla jen náhoda zrození?

Raději bych se jen tak porozhlédl a složil nějakou lepší písničku
protože jedině ta může být měřítkem, jestli za něco stojím
Ve své slávě a pompéznosti jste chudší než já
když obližujete boty smrti zrozené ze strachu

VYŘAZEN ZE HRY
/Ian Anderson/

Skutečně vám nemusí vadit,
nebudete-li tohle brát v potaz

Má slova jsou jen šepot - vaše
hluchota - Výkřik. Snad mohu probudit váš cit,
ale nemohu vás přinutit přemýšlet.
Vaše sperma je ve stoce - vaše láska v žumpě,
a tak se ženete přes pole a činíte zadost všem
svým živočišným potřebám a vaši
moudří mužové nevědí jaké to je
být vyřazen ze hry. A všechny krátkodeché
onosti jsou smeteny v ničivé síle příboje, v mravní šarvátce.
Pružný ústup odzvání závěr hry, zatímco
poslední vlna odhaluje novou cestu.
Ale tvé nové boty mají sešlapané podpatky
tvé opálení se skutečně rychle loupe
a tví moudří mužové nevědí, jaké to je
být vyřazen ze hry.

Láska, kterou cítím je najednou tak vzdálená:
Jsem jen zlý sen,
který jsem měl právě dnes a ty potřásáš hlavou
a říkáš, že je to hanba.

Pošli mě zpět roky a dny
mého mládí. Utáhni stužky,
zatahni černé záclony a uzamkni
pravdu. Pošli mě zpět dlouhými věky:
Nech tu píseň zaznít.

Pohlédni! Narodil se syn a my říkáme,
že je schopný boje.
Na ramenou má akne a v noci se pomočuje.
Uděláme z něho muže a obchodníka,
naučíme ho hrát si na monopoly a
zpívat v dešti.

Básník a malíř vrhají stíny na vodu,
zatímco si sluneční paprsky pohrávají na pěchotě
vracející se ze zámoří.
Jen Vykonavatel a Myslitel: žádná šance pro ostatní,
když slábnoucí paprsky ozařují žoldákové krédo.
Doma hoří ohen: voda v konvici téměř už vře,
ale pán domu je daleko.
Koně jsou neklidní,
jejich horký dech se sráží v páru
v mrazivém jitru. A básník pozvedá pero, když voják
odkládá meč.

A nejmladší z rodiny znamená autoritu.
Staví hrady na pobřeží a pobízí líknavý příboj,
aby je zase všechny smyl.

Dobytek klidně spásá trávu
dole u řeky, kterou dmoucí se horská voda
odtéká do moře, stavitel hradů obnovuje prastarý záměr
a v zamyšlení pozoruje malou pasačku,
jejíž nabídka je mu potřebou.
Mladí mužové ze statku odešli
všichni na vojnu a do roka se nevrátí.
Nevinný mladý pán - myšlenky se horečně rozběhly
vytvořil plán jak změnit člověka.
A básník odkládá pero, když voják pozvedá svůj meč.

Nejstarší z rodiny znamená autoritu. Přichází
z moře a vyzývá syna, který ho zahání na útěk.

A co uděláš teď, když je stařec pryč
chceš být jako on?
Tvé pravé já zpívá tuto píseň.
Chceš ho osvobodit? Nikdo ti nepomůže
nabrat síly a vír
tě zatahuje pryč od spásného trámu.

Později
Sestoupil jsem z horních vrstev,
abych napravil vaše nízké způsoby.
Můj otec měl moc a
každý se mu podřizoval. Tak
přistupte blíž, všichni zločinci! Musím
vás napravit zrovna, jako jsem to udělal
se svým tátou - dvacet let je příliš pozdě.
Váš chléb a voda chladnou.
Máte krátké a upravené
vlasy. Budu vás soudit a můžete
vzít jed na to, že nikdo nebude posuzovat mě.

Pohráváte si s prsty u nohou a pro každého
máte úsměv - vidáte se s cary. Nevíte,
že jste nevykonali svůj díl. A zcela
bezcitně se smějete, když nám říkáte,
co by nemělo být. Ale jak můžete očekávat,
že víme kam uprchnout? Vidím, jak
přešlapujete v soudní síni,
prsteny na rukou,
se svými prohnatými malými chluby
a stříbrnými přezkami na botách.
Chováte se tvrdě
podle příkladu idolu z comics,
dle kterého si přizpůsobujete pravidla hry.

Tak!
Přistupte blíž, dětští hrdinové! Povstaňte,
prosím, ze stránek comicsových knih
se svými superpodvody a
ukážte nám jak na to. Sepiš prosím,
svou poslední vůli a vyslov poslední přání.
Připoj se ke své vládě. Superman
bude náš prezident a Robin at
zachrání situaci.

Sázíš na číslo jedna a to vždycky vychází. Ostatní kámoši všichni couvli a vzdali to a teď ty jsi první v řadě. A tak se konečně sám sebe ptáš na svou velikost - a radíš se do moudřejšího světa větších automobilů. A lámeš si hlavu za kým zajít.

Tak! Kde k čertu zůstaly fotbalové hvězdy, když jsi minulou sobotu tolik potřeboval? A kde jsou všichni sportovci, kteří tě vždycky z toho dostali? Všichni odpočívají v Cornwallu a sepisují svoje paměti pro paper-backové vydání "Škautovy rukověti".

Později
Pohlédni! Narodil se člověk a my říkáme, že je schopný míru.
Dokáže se vyléčit, když už rozpoznal, co mu schází.
Sebereme mu dítě, otestujeme ho, naučíme ho být moudrým.

Cituji
Budou nás rozhodně spíše pohánět k průměru, než k vyjimečnosti. Bůh znamená vše přesahující zodpovědnost. Kráčeli jsme porodními sály a spatřili jsme 218 dětí v nylonkách tam, kde hračky mají navrch.

Později
V průzračných bílých kruzích ranních divů usedám s pánem hor.
A modroocí vojáci stojí mírně pobledlí ve vyrovnaných zástupech oblečení do naparáděných dresů.

S upnutými chrániči přes přirození se schlíple plouží ve frontě na sendviče u vojenské kantiny. Vedou mezi sebou řeči jako "Jak se má tvá babička" a "Kámoš Ernie vyhrál pětku v loterii".

Legendy prastarých kmenových hamnů jsou skryty v kolébce křiku racka. A všechny jejich sliby jsou místem sadistova pádu. Básník s mudrcem tisknou spoušť a volají po rozběsku. Rozsvíte slunce.

Opravdu věříš, že bude den?
Uvěř v den! Stvoření králů za úsvitu už započalo. Něžná Venuše, osamělá panna - přinášá bezvěkou bytost.

Věříš v den? Umírající hrdina se vrátil

k noci a moudří mužové, těhotní dnem,
stvrzují básníkům pohled.

Opravdu věříš v den?
Uvěř v den!

Devol, abych ti vyprávěl příběhy z tvého života
o řezech a bodání nožem, o nepřestávajícím
útisku, o pracně vštípené moudrosti
a o touze zabíjet nebo být zabít.

Devol, abych zpíval o těch, kteří prohráli
a teď se válejí po ulicích,
když kolem projíždí poslední autobus.
Chodníky jsou prázdné: stoky rudnou,
zatímco snílek
připíjí svému bohu na nebesích.
Tak přistupte sem, všichni mladí mužové,
kteří stavíte hrady. Domluvte se,
jaké máme roční období a spojte své hlasy
v pekelném choru. Povšimněte si, jak
dokonale přirozený je váš strach.

Dovolte, abych vám pomohl sebrat vaše mrtvé,
zatímco hříchů vašich otců jsou syceny
krví pošetilců a myšlenkami moudrých
z nočníků pod vaší postelí.

Dovolte, abych vás obdaroval písní,
dokud moudrý muž rozráží vichr,
než odejde, zatímco si snílek s přesýpacími
hodinami upeče husu a dětská říkanka
se obtočí kolem.

Tak! Přistupte blíže, všichni mladí mužové,
kteří stavíte hrady! Domluvte se,
jaké máme roční období a spojte své hlasy
v pekelném choru. Povšimněte si,
jak dokonale přirozený je váš strach.

Pohled! Visí nad tebou hrozba
letního blesku a hodina
posledního soudu se blíží.
Staneš se bláznem, ukrytým do brnění
či moudřejším mužem, který chápe?

Tak! Přistupte blíže dětští hrdinové! Povstaňte,
prosím, ze stránek comicsových knih
se svými superpodvody a ukažte
nám, jak na to. Sepiš svou poslední vůli
a vyslov poslední přání. Připoj se
ke své vládě. Superman bude náš president
a Robin at zachrání situaci.

Tak! Kde k čertu zůstali fotbalové hvězdy,
kdyžs je minulou sobotu tolik potřeboval?
A kde jsou všichni sportovci,
kteří tě z toho vždycky dostali?
Všichni odpočívají v Cornwallu
a sepisují paměti pro paper-backové
Vydání "Skautovy rukověti".

A tak se ženete přes pole
a činíte zadost všem svým živočišným potřebám
a vaši moudří mužové nevědí,
jaké to je být vyřazen ze hry.

PAŠIJOVÁ HRA
/Ian Anderson/

"Vidíš mě ještě i tady?"
/Stříbrná šňůra leží na zemi/
"A tak jsem mrtev", řekl mladý muž ... za kopcem /ani ne pár kroků odsud/.
Moji přátelé /jako jeden muž/ všichni stojí ve vyrovnané řadě, ačkoli dojeli taxíkem příliš pozdě.
Bylo rušno v ulici Fulham Road.
Nastalo ticho v Pašijové hře.
Tak silný smyslný pocit žáru v otavách bohatě vyzrálých a zcela vysněných - smutné zločiny ve všeobecném zmatku, /bolavý palec hlasitě křičí a zní ozvěnou Pašijové hry/.
Všechny staré rodinné sbory se shromáždily a zpívaly, každý v jiné tonině: melodie se rozcházejí v sladké disonanci.
A na Fulham Road lidé spěchali do věčné pašijové hry vášně.

A kdo sem přichází, aby mi popřál všechno nejlepší? Sladce navoněný anděl padl. Položila svou hlavu na mou nevíru a koupala mne ve věčném úsměvu.

A doprovázen vytím, jdu, hnán bandou gentlemanů v kožených kabátech přes písečné pobřeží ... Nikdo /ale někdo se přece najít musí/.

Všude po ledových pustinách jsou tváře usmívající se v tmách. Válej se nahoru a dolů. Necítíš se natažen jako Péro? ... jeden krok do předváděčky. Kolem dokola byly všude kamery. Už jsme vás nahráli, už jste ve hře.

Zde je váš průkaz - ID, vaše nitro. /ideální pro identifikaci jednotlivce a všech vůbec/.

Investujte svůj život do banky paměti ... naše jsou úroky a my vám děkujeme.

Dáma jako z mraženého krému se pomočí, až vás uvidí v pašijové hře vášně.

Přijměte cenu za pohotovost pobavení

kapitáne kriketového týmu

kteří veřejně řečnité za každého počasí

budete královnou pasován na rytíře

Všechny telefony tvých nejlepších přátel nemají vůbec čas vychladnout od horka tvé ruky.

V titulní povídce je jedna řádka - 13 koní, kteří taky běželi.

Vlez si pod svůj starý deštník. Nemá nestydatě protržené plátno! Ale déšť ti tam zatéká jen někdy a slunce tě nikdy nenechá samotného.

Milovníku černého a bílého .. to je tvoje první noc. Pašijová hra vášně se hraje stále a zabranuje ti, abys do toho viděl.

Řekni mi, jak se dělá dítě, jak se pokládá žena, proč ten starý pes vyje smutkem.

A neposkvrněná panenská křídla tvé malé sestřičky jsou už pryč, leží na kostnatém rameni mladého koně jménem George, který kradmo a zlodějsky prováděl zeměpisnou prohlídku jejího těla. /Zkoumající tělo zkoumalo její tělo/.

Tak teď vyslechneme názor herce s nízkým I.Q. Nakoukni do řádků pod svým rukávem, protože paměť ti už neslouží. Řekni mi, jak dítě dospívá, proč žena vadne, proč ten starý pes vyje šilenstvím.

Všechno tohle a něco z tamtoho je jediný způsob, jak z tebe stáhnout kůži. A najednou jsi přišel o kůži nebo o dvě ... jsi tady pro nás a my pro tebe. Šatna je hned za námi. Už jsme tě nahráli ... už jsi ve hře. - Vášnivý muži, povstan znovu, my tě nevyškrtáme, protože my tě skutečně milujeme jako syna, o tom nepochybuj.

Řekni nám, jsi to ty, kdo je tady pro naši dobrou náladu? Nebo jsme tady my kvůli slávě, kvůli celému příběhu, kvůli krvavému uspokojení z toho, jak ti řekneme, jak absolutně nemožnej doopravdy jsi?

Bylo rušno na Fulham Road. Nastalo ticho v pašijové hře vášně.

Příběh zajíce, který ztratil své brýle

Sova milovala klidný odpočinek, když se nikdo nedíval. Jednoho dne seděla na plotě, a byla překvapená, když kolem najednou přeběhl klokan.

Teď by se mohlo zdát, že na tom není nic divného, ale Sova zaslechla Klokana, jak si šeptá jen tak sám pro sebe: "Zajíc ztratil brýle", a tak začala být zvědavá.

Vtom se objevil za mraky měsíc, a tady, na trávě ležel zajíc, a v potůčku, který tekl kolem - Mlok. A na větvičce keře seděla rozkročená Věla. Okázale nehybný, Zajíc se třásl rozčilením, protože bez brýlí byl naprosto bezmocný. Kde jsou jeho brýle? Mohl je někdo ukrást!? Založil si je někde? Co má dělat?

Věla mu chtěla pomoci, a když si myslela, že už to má, začala: "Nejspíš jsi je snědl, asi sis myslel, že je to mrkev". "Ne!" vpadla do toho Sova, která byla moudrá. "Mám dobrý zrak, do všeho vidím, ba i předvídám. Jak by se mohl inteligentní zajíc dopustit tak hloupého omylu?" Ale po celou tu dobu seděla Sova na plotě a mračila se.

Klokan během toho rozhovoru skákal jako blázen. Myslel si, že svou inteligencí daleko převyšuje všechny ostatní. Byl jejich vůdcem, duchovním vůdcem. Ten na to kápnul "Zajíci, musíš vyhledat očiře". Ale pak si uvědomil, že Zajíc je bez svých brýlí úplně bezmocný. A tak Klokan hned hrdě prohlásil "Vždyť přece nemůžou poslat zajíce něco hledat!"

Ale můžeš Klokane, vůdče," volal Mlok. "Můžeš ho poslat se Sovou". Ale Sova šla mezitím zase spát. Mlok se nedal odradit tak nepatrným problémem. "Můžeš ho vzít do kapsy." Ale bůda, Zajíc byl příliš velký než aby se vešel do Klokany kapsy.

Po celou tu dobu bylo Zajíci naprosto jasné, že nikdo z nich neví vůbec nic o brýlích. Ať byly jejich návrhy sebesvůdnější, Zajíc nedbal. Ztracené brýle byly jeho vlastní problém.

A pak stejně, Zajíc měl ještě jedny náhradní.

Spíme u díry ve dveřích, kterou neustále vniká dovnitř světlo. Jíme v koutě, mluvíme k podlaze, dráždíme pavouky, kteří přicházejí a říkají: "Prosím" /zdvořile/. A klekají na kolena.

Tak dobrá, půjdu k úpatí našich schodů.

Starí páni si vyprávějí o dnech, kdy byli mladí, o ztracených dámách, o chybujiících synech. Frajeři pokrytí krajkami pořádají radovánky /s přáteli/, čisté jako pravda ... hlavně, že na to vždycky mají.

Tak tedy jo, půjdu k úpatí našich schodů. Navoněná katedrála - věžička ukazuje dolů. Modlíme se za duše v Kentském městě.

Jemné ticho - bohové přepluli kolem a přáli nám vše nejlepší ... oblaček - koláček na obloze.

Bože Věků a Pane Času - moje je právo se mýlit.

Tak půjdu k úpatí našich schodů.

Pane Jacku, králíku, vrhni novou líheň poutníků hladovějících po lásce /žádná těla tu nejsou ke krmení/.

Ukaž mi dobrého člověka. Já ti ukážu dveře.

Poslední hymnus zní a ďábel volá: "Jen dál!"

Tak já jsem pro to, aby se šlo a aby se to udělalo. Sepsal jsem si žádost, abych už přišel na řadu v tom zapomenutém opuštěném ráji, který si říká "Peklo" ..., kde nikdo nic nemá a nic znamená dobro.

Seber si svou postel, zvedni se ze své temnoty a usmívej se.

Dej mi svou nenávist a dělej to, co dělá milující pohan.

Prapor neuznávám žádný - at temný nebo světlý, bílý nebo modrý. Můj dotek je chladný /mrazí/. Povolán podle jména jsem

dohlížitelem nad vámi. Dali mi rozkaz pozorovat naši trpkou a mizernou zeměkouli. Upadlý v nemilost, jsem pověřen přivolávat slunce nebo déšť. Příležitostně pod mým dozorem vyrostlo i nějaké obilí. Padl jsem se svými anděli z mnohem lepšího místa, protože jsem nabízel své služby pro záchranu tváře.

Tak teď už víte, můžete také obdivovat všechny, kteří žijí, odpočívají v ústraní smíření se vším.

Zrodily se legendy, obklopující tajemné světlo, které se ukazuje na obloze /planoucí/.

Já si jen zapálím cigáro a zmizím, než stačíš mrknout.

Vášnivá hra přidej se k tančícím kolem májky /primitivní rituál/ /a ještě špatně/.

Povolán podle jména jsem dohlížitel nad vámi.

Zmiz, ty ledový Lucifere: Ach, to je strašnej chlap! Jaký omyl!

Neval jsem jediný pátko z jeho polštáře. Je tady neustálá

třenice: ani já nejsem dobrý ani zlý. Vzdal jsem se volání po

rohu a rohu pro klobouk, který jsem kdysi měl. Teď jen dýchám.

Na mém stropě je život. Mouchy tam klidně vyspávají.

Zakruč mi rukou ve tmě. Dal bych dva nebo tři za jeden z těch

dnů, které nikdy neudělaly dojem na mé staré rány. Milerád bych

byl psem, který štěká na špatný strom.

Každý je spasen - všichni jsme v hrobě. Uvidíme se tam na odpo-

ledním čaji. Je čas se vzbudit - hostitelka připravuje novou

várku a peče nový chléb.

Stav se pro mne v půl žádné hodiny, nesmíme ztratit ani chvíli.
Tady je ten vlak, kterým jsem přijel. Na nástupišti jsou mé sta-
ré boty. Výpravčí zvoní na zvonek. Píšťaly pískají a prapory
vlají. Trochu toho, co si představíš, ti udělá dobře. /nebo
by aspoň mělo/.

Děkuju každému, kdo mě přišel přivítat. Zůstal bych, ale právě
mu upadla křídla.

Salve!

Synu Králů, udělej věčně zmirající znamení kříže svými prsty na
obloze, pro ty, kteří zůstanou.

Tak jsem tady a čekám a chodím kolem písčín.

Rozhod své sladké kouzlo po zemi a po moři.

Otče Mágu, vyprosti svou ruku z okovů. Splň naše přání a uklidni
znovu přicházející déšť a bouře.

Tady jsem, ten, kdo se plaví životem. Třebaže jsou podrážky,
kterými se dá chodit po ostří nože.

Rozlom kruh, prodluž čáru, zavolej ďábla. Přiveď bohy i s jejich
božským ohněm. V radovánkách plných konfliktů.

Cestující čekají u přivozu na své zrození. Obnov záruku dlouhé
písne života, povstaň k slavnostnímu odhalení rohu.

Zvířata stojí v řadě a čekají u vrat, stojících na pobřeží,
vdechují věčně planoucí oheň, který stráží věčné dveře.

Človče, synu Člověka, kup si plamen věčného života /na tobě je
dýchat, a dech je bolest žití/" Žij a buď!

Tady jsem!

Odval ten kámen, který v temnotách stojí v cestě věčnému dni!

A nastal ruch na Fulham Road a všichni se valili do Věčné pašijové
hry vášně.

JETHRO TULL

TRUBADUR NA GALERII

/Ian Anderson/

Trubadúr na galerii shlížel dolů na usmívající se tváře
Setkal se s ciyícíma očima-pozoroval mezery mezi žvatláním starců
Nachystal píseň lásky a nenávisti - jasné nápovědi - a čekal.
Postavil proti sobě jedlíky dýní - monotonně bzučící operátory -
čerstvě natřené fluoreskující tovární podvodníčky /s pevným
platem a škrticím límečkem/
Povzbudil muže činu - pocit tepla v břiše, ruce ještě třou místa,
o kterých se nikdy nemluví
Utišil chudáčky bryndálky, dětinsky becící vtipálky jednotné linie
televizní zpravodaje /překrmené pohřební podnikatele/
Hráče partií z nedělních novin - zjizvené rodinné válečníky
a nepřátele žen
Pak svolal celou tu bandu dolů na jeviště a podíval se na všechny
ty přátele, které si udělal

Refrén: Trubadúr na galerii shlížel dolů na králiči útěk
Odhodil zrcadlo a viděl v každém svou tvář

Studený vítr do Valhally

Pojeď s námi, spanilá dívko

S anděli noci

Práskneme nad dusotem větru - šlehy otěží se zakusujou do nad-
životního jednorožce

Letíme na nebesky modrých plechem pobitých křídlech Studeného
větru do Valhally

Snídaně s bohy. Andělé noci předkládají s ledovou majestátností
na vložky zmrzlý syrový rybí nerv

v poháru tekutého stříbrného ohně

Odvážný tryskový měsíční paprsek rozštípl strop a ozářil starou
Valhallu

Pojď, přidej se k nám, prosíme - panny Valkýry volají nad
studeným větrem do Valhally

Hrdinové odpočívají na vzdeších Thorových věrných služebných
dívek

Šepotem zní opuštěný pláč noci

"Začínáme mít málo hrdinů"

Taseným mečem zastráší bílá shohem v pustotě Valhally

a přidej se k nám, prosíme - panny Valkýry jedou s holýma rukama
na Studeném větru do Valhally.

Černý saténový tanečník

Pojď, pohraju si s tebou, černý tanečníku v saténu
Ve všem, co dáváš, odpověď je dána
Odnímáš život údům, a vypadáš sladší než nejzářivější květina
v mé zahradě
Promín - proléváš ten pravý nerozum
Čistím přelétající prchající roční doby
Vítř si tence šeptá na zborcené mandolině
Ohýbáš minuty - hodiny se vždy podřizují tvé staré zlaté
historce o milosti
Zoufalý dech. Sající ústa
Tvá rychlá řeka plyne - tvá polární záře je nakrmena.
Pojď, černý tanečníku, pojď tiše spát.

Requiem

Viděl jsem dnes ptáka - vylétl ze křovisek a vítr ho odnesl
černooká matka - slunce spálilo motýla, jen tak, ve hře - sametové
žilky
Viděl jsem ho hořet
S divokým povzdechem zimní bouře přeletěl kolem stříbrný mrak
A prostoupen ránem, zpíval jsem Ó, Requiem
Moje dívka mi řekla: "Zůstaň!"
Uhnul jsem pohledem a odešel po Strandu
Ale neřekl jsem slovo, protože jízdní rád, hned za stanovištěm
taxíku, jsem viděl rozmazaně
Viděl jsem její tvář v slze na okenním skle černého taxíku
Díval jsem se za ní, jak jde, a obraz mi mizel
A prostoupen ránem, slyšel jsem se zpívat Requiem
A zase jdu.
Pořád totéž.
Viděl jsem dnes ptáka - uhnul jsem pohledem a odešel po Strandu.

Jedna bílá kachna lomeno nula na desátou rovná se vůbec nic

Zamlžený obzor mi přeje šťastnou cestu
A na telefonu někdo nechal vzkaz - růže v popelníku
Dálnice se roztahuje rovnou až k nám všem - navlékám si svá
stará křídla - jedna bílá kachna na tvé zdi
Není to až zatraceně moc reálný?
Svezu se s někým na cestě po houslích - napjatý na tvém smyčci
A popluju na tvé melodii - jemně a potichu zpívám tvůj refrén
Pohlednice ti říká, že jsem se ozval
Vidíš mne od krbu - jedna bílá kachna na tvé zdi
Není to až zatraceně moc reálný?
Tak leť, Petře, a leť, Pavle, odleťte od na prst uzoučké římsy
spokojenosti
To stále neklidné šoupaní podpatků vysokých bot volá
A já tě stejně jednou podvedu
Něco se se mnou a s mým mozkiem muselo stát - jsem tak zřejmě
nevzdědný
Ale mé sny jsou pro snění - je lépe zanechat té cesty - a má
nula umocněná na desátou tvé moci se rovná vůbec nic.

Nemám na dva západy zamčenou obranu, nemám na dveřích řetěz
Jsem k dosažení na rozhovor
Ale pamatuj si, tvá cesta dovnitř jsi moje cesta ven
A obscénní slova lásky nejsou žádná kompensace
Jsem Černý Eso chovatelů psů - jsem číšník na bruslích - tak
nesklákej tak rychle k závěru na předkožce
Protože toho mám až po hluché uši na vystydlém podnosu od
snídaně
A budu odnesen dřív, než budu moci poobědvat na tvém sladkém
svátečním zmatení

Múza z Baker Street

Zastávka autobusu. Vitr. Klap. Výklad. Podpatek.
Pochybný džentlmen. Poklopec. Cit.
V podchodu stojí slepec
Se studenýma flétnovýma rukama
Prodává zápalky značky Symfonie - a dech bez rytmu
Můžeš mi zavolat na druhé lince
Indické restaurace, co koření můj mozek
Novinová válečníci přeměňují jméno - dělají reklamu ze stánku
na stanici
Studenýma rukama tiskú
Hraješ na slova v symfonii - budu tvůj titulek
Jestli mě ještě někdy jindy chytíš
Nedostal jsem ji - ani se svou Bakerstreetskou lstí
Nepohnul jsem s ní - ani se svou Bakerstreetskou modřinou
Bral bych ji - ale jsem jen Bakerstreetská múza
Zvracejí pivo, kaluž cáká - hoši, ať to vyblíjete čistě
Cola a Bacardi je barví na zeleno
Ze skupiny písáček vychází princezna v minisukních a ta elegance
Úrodná matko země, tvá mohyla je padesát stop pod úrovní v podzemní
dráze na Baker Street
Kráčím stokou a myslím si
"Jak se hergot dneska mám"
Já jsem se vás doopravdy neptal, ale stejně, děkuju.

Já - prase a coura

"Prasátá dámo, složte na mě svoje závaží - řeklo já-prase kurvě,
zoufale chtějící dosáhnout víc ve svém útoku na horu
Človíček, jeho mládí, ten pramen
Je přešerpáno, a přece to chce ještě zkusit
Kecá moc a nadává ve svém jazyku v pokuse cítit se jako doma
Mezi dvěma hvězd, mezi Blandford Street a Marsem
Návrhy, jednání. Poklopecovej cit. Zkouška varlat.
Vždycky naapaná peněženka. Obločen do leva, odhaluje vrásky
svých let
Svatební zvon vzbuzuje strach
Zvonečky slzí mu cinkají v kapse jejího odolávání
Mezinárodní pomoc plyne štědrě a bohatě na jeho nikdy nepřipravený
nástroj
Pouli oči na její vlnu
A třese se jak přichází
A moje kormidlo mě pomalu otáčí k Marylebone Road.

Valčík nárazníků

Tady se plouhám já - jednu nohu tahám kanálem
V půlnoční ozvěně obchodů co prodávají laciný rádia
A tady sedí ona - žádná postel, žádné chleba ani maslo
Na dvojité žlutý čáře, kde může kdykoli zaparkovat
Stará lady Grey - Valčík nárazníků
Jenom matka nějakýho syna. Oběť havarie na Baker Street
Ach, pane strážníku - baletní mistře v modré košili
Nohy v přiléhavé umělé hmotě
Odveďte dámu
Divný pas-de-deux
Jeho Romeo její Julii
Její uspávací prášky, jeho otrávená lítost
Žádný ožralý povaleči nesmí spát tady v té přečpané prázdnotě
Pane strážníku, nechte mě, ji odvést do lacinýho hotelu
Zaplatím účet a postarám se o ni - to bych teda prosil!
Žádné nápravy přes zabíjení. Musíme je učit být ještě
nezávislejší.

Rozjímání matky Anglie

Nemám čas na časopis Time nebo na Rolling Stone
Nemám žádná přání pro studnu tužeb ani pro padající hvězdu
Nemám v této zemi žádný dům, nemám auto
A jestli si myslíte, že vtipkuju, tak jsem jenom hospodskéj
vtipálek
Zdá se, že tady nezbyl nikdo ani na tenis, a já hraju jenom
v jedny kapele
Nechci žádněj honosnej státní pohřeb ani sto tisíc liber

Na hořící kládě stál malý kluk a mmul si vesele ruce. Řekl:
Matko Anglie, zažehla jsi můj úsměv nebo ten ohen pode mnou?
Jednoho dne budu trubadúrem na galerii
A namaluju tě jako královnu
A když někdy budu zpívat cynická slova
Je to doopravdy takový nesmysl, jak se to zdá.

Nechal jsem se hnát proudem údolím Baker Street
V mé přikroštěné nerealitě
A když všechno je řečeno a všechno uděláno - nemohl bych si přát
nic lepšího
Je to životně reálná zralá smrtelná jistota
jsem jen múza z Baker Street
Mluví s těmi, co páchnou kanálem a stejně jako dřív mrkám
Chtěl jsem zachytit své oko, ale dívalo se jinam
Indické restaurace mi koření mozek
Novinářští válečníci mění jména - dělají si reklamu ze stánku
na stanici
Obřezání studenýma tiskovýma rukama
Zastávka autobusu. Vítr. Klap. Výklad. Podpatek.
Pochybný džentlmen. Poklopec. Cit.
V podchodu stojí slepec
Se studenýma flétnovýma rukama
Prodává zápalky značky Symfonie - a dech bez rytmu
Můžeš mi zavolat na druhé lince

Nedostal jsem ji - ani se svou Bakerstreetskou lstí
Nepohnul jsem s ní - ani se svou Bakerstreetskou modřinou
Bral bych ji - ale jsem jen Bakerstreetská múza

Odpuštění

Ahoj, slunce

Ahoj, ptáku

Ahoj, má dívko

Ahoj, snídane. Můžu si vás zase zítra koupit?

PŘÍLIŠ STAŘÍ NA ROCK 'N' ROLL

PŘÍLIŠ MLADÍ NA TO, ABYCHOM UMŘELI

/Ian Anderson/

Kvizový panáček

Překroč přerušovanou čáru
Vklouzni sem a zatáhni za sebou závěs
Lidi budou šilet a posílat dopisy
I když máš na hlavě papírovou oslovskou čepici
Vyhraj čtrnáctidenní pobyt v Ibize
Postav se do řady bude se rozdávat ve velkém
Nikdy to nepoznáš dokud to nezkusíš sám
Nebudeš vědět, co to je vyhrát
Buď Kvizový panáček
Buď Zázračný panáček

Za šest dní přijde spěšný telegram
Nech všeho, a zavolej na tohle číslo, jestli chceš
Je to výlet do Londýna úplně zdarma, velkolepý sobotní flám
Napojí tě vínem, dají ti dobrý oběd, odbourají tě trochu -
Snad abys nebral ženu sebou
Buď Kvizový panáček
Buď Zázračný panáček

Je to zkouška na soutěžní přehlídku, kterou sledují milióny každý
týden
Sledují osud a štěstí soutěžících, kterak odpovídají
Odpovědni každému a zodpovědni všem: veřejnost
pitvala - mozkové bunky jsou rozsety po zdech
encyklopedických vědomostí
Možná, že je to barbarství, ale je to legrace
A hodiny odměřují čas určený životu

Nastav hlavu před ústí miliónů
Katodových trubíc namířených na tvou útlou lebku
Ať nalezneš šťastnou inspiraci - ať tvá paměť není otupena
Ať se pozvedneš k závrtným úspěchům
Ať je tvůj vtip přitký rychlý
Ať nás stále oslňuješ
Ať nejsou tvé odpovědi chybné
Ať máš hlavu na krku
Ať máš jazyk v ústech
A nejvíce ze všeho se modlíme, abys
Přišel zas příští týden!

Buď Kvizový panáček
Buď Zázračný panáček

Zblázněná instituce

Jen trochu make-upu, jen trochu buzerace
Jen malý tříakordový trik vsazený do tvé začátečnické duše
Na semaforovém zápěstí můžeš nosit zlatý Piaget
Můžeš tančit letité adagio jako nejnovější mrštný twist

A lebku si můžeš ovinout věncem růží
Žij a zemři na svém platinovém kříži
Přidej se k zblázněné instituci hvězd
Buď mužem, jakým si myslíš /víš/, že ve skutečnosti jsi

Plaz se ve svém hlavním trojzvuku, nakrucuj se a směj se
Když tvůj agent si zakládá další interview z přední stránky
To oni nebo ty házíš kostky do záchodu
A čekáš na někoho jiného, kdo zatáhne za řetízek
Popadni starou kliku od hajzlu, zadrž
Dech a rozsviť svíčku
Odkaslej si a modli se za déšť
Aby zavlažil chodby, které znějí ozvěnou
Ve tvém mozku naplněném prázdnotou nicotou, prázdnotou hladovou
bolestí

A lebku si můžeš ověnit korunou z růží
Žij a zemři na svém platinovém kříži
Přidej se ke zblázněné instituci hvězd
Buď mužem, jakým si myslíš /víš/, že ve skutečnosti jsi

Salamandr

Salamandr
Zrozen se sluncem líbaného plamene
Kdo to byl, kdo zapálil tvou svíci
Pojmenoval tě tvým jménem?
Vidíme tě, jak kráčíš kolem mého okna
V mlžném oparu Kensingtonu
Salamandře, hoř pro mne, já zahořím pro tebe

Ukradený taxík

Hoď sebou, je dopravní špička
Nemůžu sehnat taxíka, nemůžu chytit autobus
Těla nacpaná v podzemní dráze
Evakuevaná z města Londýna
Nemáš kam postavit nohu tam, kde se davy kupujících setkávají
s dlažbou
Červená - jsi jako na jehlách - krátké krůčky se šinou do noci
Kavárny zvou - Bingo Hall otvírá v sedm
ve starých předních stáncích
Co takhle sebrat taxíka
Tady na stanovišti je jeden prázdny
Šofér je v bufetu a myje si tam ruce

Velký diesel běží naprázdno - klíčky jsou uvnitř
Pojď, Sally, pojedem se
Návěští dolů - vzhůru do města - nepoť se
Na cestování v dopravní špičce je tohle ještě tak nejbezpečnější
Ukradený taxík

Od mrtvého rytmu ke starému opilci

Od mrtvého rytmu ke starému opilci
Myslí na tebe
Nebudete si pamatovat ty dlouhé noce
Kafírny, černé těsné kalhoty a bílé
věci ve výkladech, kde blond prodavačky
módně vystrojily svět udělaný
z figurin /bez mamin a tatíků, kteří by je zavrhovali/
Kdy bomby byly zakázány každou neděli
a Shadows si hráli na FBI
A unavený mladý saxofonisti prodali své
mučící nástroje - a sedli si
na nádraží a sdíleli slizami zmáčené sny Charlieho
Parkera, Jacka Kerouaca, Reného Magritta
abychom jmenovali alespoň několik hrdinů, kteří
byli příliš moudří pro své vlastní dobro -
nechali mladé plemeno, aby si žilo dál bez nich

Staří podivíni s mladými tvářemi - kteří si
pamatují tvé jméno, i když jsi
Mrtvý rytmus s unavenýma nohama, dva konce, které se nikdy
nesejdou
Mrtvému rytmu od starého opilce
Mám pocit, že jste mi porozuměli úplně špatně
Mně to bylo jedno
Já tam nebyl, kamaráde
Jestli tolik potřebuješ na pivo, řekni si mi zas

Bez lásky a se zlým pohledem

Jo, a má zlý oči a žádnou lásku v sobě
Fantasie mladíka a sen starého muže
Já sám vzkvétám v její společnosti
Nechci dory, na kterých by nebyla šlehačka

Je teplej prd na vánoce
Je dech šampaňského za jiskřící noci
Jo, a má zlý oči a žádnou lásku v sobě
Ostatní ženy zelenají závistí
Jo, a má zlej pohled a žádnou lásku v sobě
Vidění mladíka - v mých stařeckých snech

Velký vůz

Mlha se válí od pláží, vlak
se válí na nádraží
Hledači víkendového štěstí - nahromaděné šťavy
Nechceme nikomu ublížit
Nebyli jsme v tom vlaku do Glasgow
Uvidíme se v zábavním parku
na pobřeží - plážoví hrdinové

Jede Velký vůz - místní mladíky zaženeme
Jestli nám nepřenechají své dámy
Postávající v podloubí se stánky
Natřásající se v tanečním sále na radnici
Šplíchající se v koupelně
Paní domácí je v zadním pokoji
Jsem Velký vůz
A je to moje víkendová jízda

Bohatá vdova mi dala náhradní klíč od domu
Jestli je ti přes 39, pomiluju tě příští čtvrtěk
Můžu se taky zdržet týden nebo dva
Mami, napiš mi pohled
Setkáme se na nástupišti
Jezdíme na rajz každěj den

Příliš staří na rock'n'roll, příliš mladí na to, abychom umřeli

Starej rockovej hráč měl moc dlouhý vlasy
a manžety u kalhot moc těsný
Nemoderní až do konce - pivo pil jenom sedmičku
Lebku jako přesku na opasku - včerejší sny
Prorok soudného dne z buřety na nádraží
Nevyzváněl ke změně ve dvojité sešitých
švech, v melancholii poválečného dítěte

Teď je už moc starej na rock'n'roll, ale
moc mladej na to, aby už umřel

Kdysi vlastnil Harley Davidsona a Triumph Bonneville
Počítal své přátele ve světle vypálených zesilovačů
A modlí se, aby to trvalo věčně

Je poslední z hospodských válečníků s modrou krví
Všichni jeho vrstevníci si už žijou
Ženatí, se třema dětma, na konci ulice ve vilové čtvrti
Prodali své duše bez předsudků
A někteří mají malý sportovní vozy
a scházejí se v klubu u tenisových kurtů
V neděli na pár skleniček - v pondělí do práce
Zahodili své modré semišové boty

Teď jsou moc staří na rock'n'roll, ale
moc mladý na to, aby umřeli

A tak starej rockovej
hráč vytáhne motocykl, aby učinil
zadost modě než odejde
Na rohu ve vinárně je to zrovna jako to bývalo
Ujíždí - slzy v očích
vítr setřel ozvěnu slov z poslední kadence
Když najel na dálnici, kde jezdí dálkové nákladáky
jel asi dvě stě a neměl už čas zabrzdit
Byl moc starej na rock n roll
Ale byl ještě moc mladej na to, aby umřel

Vypečenej feták

Jestli si myslíte, že to shodil Ray
Nebylo už k tomu co říct
Dali ho dohromady, že byl jako novej
Teď ho můžete vidět každý den
Jak jezdí po královské silnici
A prodává školním dětem malý cigaretky
A všechny malý holčičky
S plavými vlásky
Podupávají na vysokých podrážkách
A říkají: Hej, Rayi, pojed pryč
Pojed do města, kde můžeš nabalit náky kluky
A Ray se usmívá od ucha k uchu a šeptá ...
Tak si sedni za mě
Koženou bundu mám zapnutou
Drž se, a moje čtyřdobá píseň si pro tebe přijde
Po poslední hodině
A můžeš to říct všem svým přítelkyním
Vypečenej feták tě oblafnul
Cvaklej motocyklista tě zblbnul
Udělám co budeš chtít
Jestli se mnou v pátek pojeděš
Můžeš chtít, co chceš

Tak nasedni, a drž se
Fantazie mé školačky letí jako pták
V těsně padnoucích džínách mám deset liber
Sáhni si, jestli máš čistý ruce

Vypečenej feták tě oblafnul
Cvaklej motocyklista tě zblbnul
Udělám, co budeš chtít
Jestli se mnou v pátek pojeděš
Můžeš chtít, co chceš

Kostkovaná vlajka /Mrtvý nebo živý/

Diskový brzdy táhnou, kostkovaná
vlajka mává přes kluzkou zaolejovanou dráhu
Mladý muž to má za sebou, chválabohu v pořádku
Sundal přílbu, mává
a dav mu mává na oplátku
Objet kolo vítězství
Duše gladiátora - musí si říct:
Není to velkolepý hrát na jevišti života
mrtvý nebo živý

Sluneční světlo prosvitá škvírami
v záclonách
Dotýká se starého člověka, který tady spí
Sestra přináší hrníček čaje, dvě sušenky
a tajemství ranních novin
Tvrdá dráha končí, kadidlová vůně bílého Boha je každým dnem
blíže a blíže, v umírání říká stařec

Není to velkolepý, hrát na jevišti života: mrtvý nebo živý
Právě narozené dítě necítí déšť, když kostkovaná vlajka
jde zase dolů
Hluchý skladatel dokončuje závěrečné akordy
Nikdy neuslyší sladké ovace obecnstva
Kostkovaná vlajka, červený hadr pro býka
Hordy se srdcem lumiků běží stále rychleji ke břehu a zpívají
Není to velkolepý hrát na jevišti života, mrtvý nebo živý

DÍTĚ VÁLKY
/Ian Anderson/

Dítě války

Vezmu tě tam, na veselou hlavní třídu
Můžeš si napudrovat svou sladkou tvář
a namalovat úsměv
Takže budeš vypadat stále veselá
a nikdy smutná
Když se připojíš k mé explosi a nepokazíš mi hru
Dítě války, protančí dny a
protančí noci

Nikoli bezpodmínečný kapitulant,
žádné příměří
Každou noc budu umírat ve své
spokojenosti a ležet
ve tvém hrobě
Když mi přineseš vodu,
podám ti víno
Zatančím si ve tvém hrnečku čaje
a ty budeš plavat v mém
Dítě války ...

Otevři si okna a já projdu
tvými dveřmi
Nech mne žít ve své zemi
nech mne spát u svých břehů
Dítě války ...

Za královnu a za vlast

Vítr vane nad řekou
a příliv se dostavil příliš pozdě
A tak poplujeme k jiným břehům
kde jiné paní
čekají
Aby nám hodily hedvábný šepot
a spoutaly nás kotevními řetůzy
Ale my se všichni zdvořile smějeme
a plujeme dál, jako vždy
za Královnu a za Vlast
v tom dlouhém skomírajícím dni
A tak je tomu už po pět
dlouhých let
Od té doby, co jsme upsali
své duše

Přivážíme zlato
a slonovinu, diamantové prsteny
šňůry perel
To vše jako dárek
vládě, aby se mohli
blýskat na recepcích
S Královnou a Vlastí
v tom dlouhém skomírajícím dni

A tak tomu je už po pět
dlouhých let
Od té doby, co jsme upsali
své duše

Stavějí školy a stavějí továrny
Poskvrněné vyhranými bitvami
A my zůstáváme jejich milí chlapi námořníci
Hlavy vzhůru před ústí zbraně
Královny a Vlasti v tom dlouhém skomírajícím dni
A tak je tomu už po pět dlouhých let
Od té doby, co jsme upsali své duše

Dámy

Kratochvilné dámy s očima upřenýma na zadní vrátka
Všechny vyhlížejí cizince, před kterým by rozestřely
své přivítání
S úsměvem - a zahlédneš růžová kolínka a lokty
Ze saténu a ze sametu - milé dámy, šťastný osud
Dámy

Zpívají o svých hrdinech, o osamělých vojácích
Uložených do dobrého zdraví a okouzlujících způsobů
Jejich přízně jsou odpočítány /nicméně dobře míněné/
hodinami v jedné minutě, těmi dámami
které jim žehnají
Dámy

Andělé od zadního vchodu

Dovnitř a ven předními dveřmi vyběhlo
Dvanáct andělů od zadního vchodu
Měli zlatohnědé vlasy
Neviděli mne, jak jsem na ně zamrkal
Říká se, že nás lidi, dovedou uspat
Pouhým šepotem
A když se dotknou hlavy umírajícího psa
Oddálí jeho smrt
Nosí své svíce vysoko
Osvětlují temné chvíle, čistě zametají celou zemi
Vylisovanými a navoněnými divokými květinami
Pěstují všechny své růže do ruda
A oblohu barví na modro
Do každého druhého klobouku vhodí jednu penci
A tak polovina žebráků přijde zkrátka
Proč mají věrní takovou vůli v něco věřit?
A nazývají to jménem, které si sami zvolí,
Zvolíte nic

Mám pocit, že si sednu a vymyslím nějakého blázna -
Nějakého Velkého Dvorního Šprýmaře
A když přistě vrhne kostku
Padne mu šest nebo dvě
Dovnitř a ven zadním vchodem vyběhl
Jeden anděl od předního vchodu
Měla zlatohnědé vlasy
Usmála se a mám dojem, že na mě mrkla

Tulen

Přes hory a pod oblohou
Na špinavých šedivých koních, jedeme, ty a já
Ženíme se s náhodou, páříme se s veselím
Výplatce žoldu je rád, že je rád, protože, co vůbec má nějakou
cenu?
Zmrzlínové hradby jsou zmraženy
Velkoobchodníci se smíšeným zbožím se producoírují na korse
Zlaté potřesení rukou ti visí kolem krku
Když si zapaluješ cigaretu na hořící palubě

Balancuješ svůj svět na špičce svého nosu
Jako tulen balancuje míč při karnevalu
Nosiš lesklou kůži a směšný klobouk
Všemohoucí Krotitel Zvířat s tím dál už nic nedělá
Štěkáš jenom tak jemnoučce na Krotitelovu pistoli
A fousy ti měknou v poledním slunci
Plácáš se a házíš sebou pod Velkou Bílou kopulí
Kde dlouhonohá velitelka tě pobízí a zastavuje
Ale ty víš, že to představení se nakonec okouká
A dav začne být neklidný a začne bučet na protest

Ale balancuješ svět na špičce svého nosu
Jsi tulen s míčem na karnevalu

Alespoň stopu hrdosti na našich ustálených úklebcích
Protože na světě není nic nad show, ve které vystupujeme
Nemáme důvod, ani rým, ani právo
Opustit cirkus dřív, než jsme dali dobrou noc

Totéž představení a stále stejně
Je to tentýž starý příběh z Pašijové hry
Tak budem střílet na Měsíc a doufáme, že si vystřelíme melodii
A nedělej si z toho velkého míče polštářek na jehly

Podívej se, jak balancujeme svět na špičce nosu
Jak tulení míč na karnevalu

Bruslení na tenkém ledě nového dne

Na chvíli zpátky do roku jedna
Když jsi nikomu nepatřil
Nestáls za nadějí, synu
Kdyžs neměl zapnuté kalhoty
Proto žes byl vychován pro Lidstvo
A prodán Společnosti - jednoho dne se probudíš
Do přítomnosti
Milión generací, odtržení od svých nadějí
Být tím, kým skutečně chtějí být

Bruslí se dál na tenkém ledě nového dne

Když už ses odstrčil od břehu, neobrátíš hlavu ještě jednou
Neuzavřeš s každým mír?
Neboť ti, kteří si vybrali zůstat, budou žít ještě jeden den
Aby mohli udělat věci, které měli udělat
A když projdeš divočinou, otáčen ve své prázdnotě, cítíš,
že se musíš modlit
Čekáš na znamení, že tě Vesmírný Rozum napsal do Pašijové hry

Bruslíme dál na tenkém ledě nového dne

Když přejdeš Polární kruh, ledové stěny ti pukají za zády -
jsi králík na útěku
A střepiny stříbra ti plavou v koutku oka a září v zapadajícím
slunci

Máš někdy pocit, že ten příběh je ztraceně reálný a že je
v přítomném čase?
Nebo že všichni jsou na jevišti a vypadá to, že jediný člověk
v hledišti jsi ty?

Bruslí se dál na tenkém ledě nového dne

Zablbnem si v džungli

Půjdeme lesem palmovým apartmá
Pošklebujem se opicím, které bydlí ve tmavých stanech
Dole vedle napajedla - jsou opilé každý pátek
Sníme jim ořechy a rozinky si necháme na neděli
Lvi a tygři, co čekají ve stínech
Jsou rychlí, ale taky líní a spí na zelených loukách

Pojďte do džungle dělat blbiny, mně se to líbí
Jsem tygr, když chci lásku
Ale jsem had, když se neshodnem

Řekni jediné slovo a chlapci tu budou v škamžení
S drápy na tvých zádech, aby trochu ochladili noční vzduch
Je to tak strašné, mít mne u ramene?
Hromy a blesky by nemohly být troufalejší
Na náhrobek ti napíšu: "Díky za večeři"
Ta hra, kterou my, zvířata hrajeme, se jmenuje "na vítěze"

Řeky jsou plné hnusných krokodýlů
A ten, kdo stvořil kotata, skryl do trávy hady
Je to milovník života, ale hráč s Pěšáky
Při svém slunci západu král leží a čeká na svítání
Zapálit jeho džungli, abychom si pohráli, to se od nás očekává
Opice se zdají ochotné spustit muziku

Jen pasiáns

Mozky bouřící, zvyky tvořící, před bitvami varující, utahaný
úspěšný herec zvrací bezpátečně řádky
Kritikové si o překot sdělují, že je nudný a že není právě
králem komiků
Jak může něco znamenat, když nikdy neměl ani pohlavní chorobu
a dokonce ani nedosedá na příkynko u záchodu?

Dává dvůr a nikdy neodpočívá - musí být velice fikaný, když
dovede předstírat důstojnost a žehnat nám svým řečnickým
hrdinstvím, přiblížími gesty a hopsáním ve vzduchu

A každý večer je jeho hra stejná a stejná musí být i každá
jeho šachová hra
"Ale to se pleteš, Steve, víš, to je jenom pasiáns"

Třetí hurá

Dítě války, protančí dny a protančí noci
Sladké dětství, jak se dneska máš?
Ldyž stojíš zády ke zdi a tvé štěstí je všechno, co máš
Pať stůj po boku kohokoli můžeš
Hledej to, co mezi lži čeká, aby začalo
Každodenní boj tvého života

Tančí s dítětem Války - Hurá

Dítě války

V srdci tvého srdce je nejdrobnější částice nutkání žít do smrti
S mečem po boku a pokřikem na rtech
Zapal život uvnitř dětské hrudi
Tančí s dítětem války - Hurá

Dva prsty

Uvidím vás u Posledních Vah, kde se vyřkne celková váha vašeho
života
Přidáváte bohatství mezi řádné skutky, abyste vyvážili hříchy,
které jste napáchali
Skládáte své poslední břemeno na své tvrdé zkoušené nejbližší
příbuzné
Pošlete si zpátky po lince nočník
Aby byl znovu naplněn!

A tvrdohlavý prováděč zázraků, který koupá své ruce v krvi
Vás přivítá k závěrečnému "přikývnutí"

A pokryje vás blátem

A řekne "Měli byste rozdat"

Když podává kolem dokola klobouk

"Měli byste si olízat dva prsty do čista - všem vám za to poděkuje"

Když uklouznete na mastném nástupišti

A přistanete na zádech

Přejte si něco a utřete si nos

Na nádražním vozíku

Zatím co lokomotiva napjatá k prasknutí

S vesele hořící pecí projede s duněním dál - máváte své sbohem

A jiskry blednou do noci

A když vstoupíte na Dobrou Loď Zemi

A smísíte s prachem

Nechte raději své spodky někomu, komu důvěřujete

A když Starý Pán s teleskopem přetne poslední vlákno

Snad abyste si olízali dva prsty do čista, než si s ním podáte
ruku

KING CRIMSON:

NA DVOŘE KARMÍNOVÉHO KRÁLE CRIMSONA
/Peter Sinfield/

Schizofrenik jednadvacátého století

Železný drápek kočičí tlapka
Neurochirurgové křičí chtějí více
U dveří z jedu paranoie
Schizofrenik jednadvacátého století

Zkrvavený skřípec ostnatý drát
Pohřební hranice politiků
Nevinní znásilnění napalmovým ohněm
Schizofrenik jednadvacátého století

Semínko smrti chamtivost slepce
Strádání básníků krev dětí
Nic z toho co má opravdu nechce
Schizofrenik jednadvacátého století

Mluví do větru

"Řekl dochvilný opozdilci:
Kdeže jsi byl?"
"Byl jsem tady a byl jsem tam
A byl jsem někde na půl cesty"

Mluví do větru
Všechna má slova letí pryč
Mluví do větru
Větr neslyší
Větr neumí poslouchat

Jsem venku a dívám se dovnitř
Co vidím?
Hodně zmatku v rozčarování
Všude kolem sebe

Nedržíš mě
Nelákáš mě
Jen moji mysl tísniš
Neumíš mě vést ani poradit
Jen mne o čas okrádáš

Mluví do větru
Všechna má slova letí pryč
Mluví do větru
Větr neslyší
Větr neumí poslouchat

Epitaf

Zeď na kterou psali prorokové
Praská ve švech
Na nástrojích smrti
Paprsek slunce jasně září
Když každému rozdával
Noční mýry a sny
A nikdo nepoloží vavřínový věnec
Až výkřiky utonou v tichu

Mezi železná vrata osudu
Zanesli semínko času
A zalévali činy jiných
Kteří vědí a o kterých se ví
Vědomost je smrtonosný druh
Když nikdo neurčí pravidla
Osud lidstva jak vidím
Je v rukou bláznů

Zmatek bude mým epitafem
Tak se prodírám rozpukanou a rozbitou cestou
Jestli nám to vyjde můžeme si všichni sednout a smát se
Ale bojím se že zítra budu plakat
Ale bojím se že zítra budu plakat

Dítě měsíce

Říkej jí dítě měsíce
Tančící v mělčinách řeky
Osamělé dítě měsíce
Snící ve stínu
Vrby

Jak mluví se stromy
O tajemné pavučině
Jak spí na schodech fontány
Jak mává stříbrnými proutky
Do písňů nočním ptákům
Jak čeká na slunce na vrcholku hory

Je dítě měsíce
A trhá květiny na zahradě
Překrásné dítě měsíce
Létá na ozvěnách hodin

Jak plachtí ve větru
V mléčně bílém rouchu
Jak pouští oblázky na sluneční hodiny
Jak si hraje na schovávanou
S příznaky smrákání
Jak čeká na úsměv od dítěte slunce

Na dvoře karminového krále Crimsona

Rezavé řetězy vězeňských lun
Jsou rozptýleny sluncem
Jdu po cestě obzory se mění
Turnaj už začal
Purpurový pištec hraje svou melodii
Sbor jemně zpívá
Tři ukolébavky ve starém jazyce
Pro dvůr karminového krále Crimsona

Dveřník od městské brány
Dal zámky na snění
Čekám před dveřmi poutníků
S nedostatečným odůvodněním
Černá královna zpívá
Pohřební pochod
Prasklé mosazné zvony zazvoní
Aby zavolaly zpátky ohnivou čarodějku
Ke dvoru karminového krále Crimsona

Zahradník zasévá trvalku
Zatím co dupe na květinu
Já hledám vítr prizmatické lodi
Abych okusil sladké a kyselé
Vzorný žonglér zvedá ruku
Orchestr začíná hrát
Jak pomalu se točí mlýnské kolo
Na dvoře karminového krále Crimsona

Za šedých jiter vdovy pláčou
Mudrci sdělují si žert
Já běžím abych se zmocnil věšteckých znamení
A uspokojil vtipálka
Žlutý šašek nehraje
Ale jemně se dotýká strun
A usmívá se jak loutky tančí
Na dvoře karminového krále Crimsona

V PATÁCH POSEIDONA
/Peter Sinfield/

Mír - začátek

Jsem oceán osvětlený plamenem
jsem hora, mír je mé jméno
jsem řeka, laskaná větrem
jsem příběh - nikdy nekončím.

Obrazy města

Betonová chladná tvář obložená ocelí
ztuhlá, ostrá, se skleněnýma očima, vraskající a loupající se
veselý výkřik světél, skřípění, a jekot
červenobílých, zelenobílých neonových kol.

Vysněné smyslné lásky se ženou za parfémem kůže
lesk špinavých rukou zakrývá pozlacený hřích
koření příležitostí k tanci se otráveně pošklebuje
štěrbiny lepenkové doby se potí a předou.

Zalepenec ani slepý opilec nemůže vidět
ústa svázaná suchým jazykem nemohou mluvit
betonový smyslný sen, rozbitá skořápka
ztracená duše, ztracená stopa, ztracená v pekle.

Kadence a kaskáda

Kadence a kaskáda držely muže jménem Jade,
chladného ve stínu, zatímco jeho diváci hráli.
Předtý a šeptaly: Využij nás, jsme zde jen pro tebe.

Klouzající, oklamán vínem přílivu
civějící bledýma očima, když mu spadl závoj.
Smutná papírová kurtizána, zjistili, že je pouhý muž.

Karavan hotel, kde zmizelo kouzlo zlaté mince
obyčej bry, kadence smíšená s láskou
lízala jeho ruku v sametové rukavici
kaskáda líbala jeho jméno.

Smutná papírová kurtizána,
věděli, že on je pouhý muž.

Žrádlo pro kočku

Lady Supermarket s jablkem ve svém košíku
klepe na dveře ředitole.
Vyndává své zboží na zem,
Všechno co vybrala, je vhodně zmražené
"Sněž to a přijď si pro další!"

Lady Window-Shopper s dalším takovým
pohání chemickou várku
kráká sousedovi, zatímco si leští šavli
že umí okořenit dušené maso.
Nikdy žádné starosti s plechovkou "Hurry Curri"
"Otráveno speciálně pro vás!"

Nemá smysl si stěžovat,
jsi-li chycen venku v dešti,
Tvá matka je úplně pomatená.
Zase to žrádlo pro kočku, žrádlo pro kočku.

Lady Yellow-Stamper s řízkem v košíku
umírá, aby dojedla chod.
Delikatesy s pohádkou na vinětě
utopené v zázračné omáčce.
Nemysli si, že to je ode mne hrubost, když ti řeknu,
že to je žrádlo pro kočku,
"Ani kůň by to nežral!"

V patách Poseidona

Studené oči Plátónova pěšáka, obrostlé břechtanem,
hledají pravdu v kosti a v kouli.
Harlekýni vymýšlejí nesmyslné hry
v oděvu pestrém jako papouščí peří se smějí šprýmům.
Dvě ženy pláčí, paní Šarlatová obrazovka
spouští náhlý divadelní deštík,
zatímco hluboko v temném snu Královna půlnoci
zná každý lidský bol.

Ve vzduchu, v ohni, na zemi, ve vodě
je svět na vážkách,
vzduch, oheň, země, voda
neustále balancují
svět na vážkách, na vážkách.

Biskupovi králové předou soudcovskou čepel,
vyrývají "Věrnost" na bezejmenné hroby.
Čarodějnice mají žně a šílené kupí popel a písek
mučící lano a řetěz na otroky,
kteří jsou strachem zbaveni nabubřelých slov
pak se vzepřou a zkazí hostinu,
zatímco v kostelní lodi se usmívá šílenec,
týká se to přinejmenším aspoň jeho.

Ruce hrčínů kopou příkop na krev
aby nabrousili rezavý nůž.
Mágové oslepují přízrakem světlo
sít smrti v hrozbě života.
Jejich děti klečí stále před Ježíšem
a učí se cenu hřebů,
zatímco všechno kolem na naší matičce zemi
čeká a balancuje na vážkách.

Mír - konec

Mír - to je slovo moře a větru.
Mír je pták, který zpívá, když se usmíváš.
Mír je láska nepřítele stejně jako přítele,
mír je láska, kterou přinášíš dítěti.

Když mne hledáš, díváš se všude, jen ne vedle sebe.
Když sebe hledáš, díváš se všude, jen ne do sebe.

Mír je proud ze srdce člověka,
Mír je člověk, jehož velikost je úsvit,
Mír je úsvit jednoho dne bez konce,
Mír je konec, jako smrt války.

JEŠTĚRKA
/Peter Sinfield/

Cirkus a Vstup chameleonů

Noc. Její havraní klenba posetá diamanty
Přetavila můj prach ze světelného roku
Přitiskla si mne k prsům, posela mne uhlíky
Napjala mou osnovu napříč časem
Dala mi koně, východ slunce a hřbitov
Řekla, že jen já jsem ona
Kázala o obrát se tváří k východu, uzavřela mne do otázek
Vystavěla oblohu pro můj úsvit

Očistila mi nohy z bláta a šla dál
po prázdném zebřím přechodu do Cirkusu
Podél natřené klece, v pokladně promluvila
S rukavicí, která mi psala na jazyk
Postrčila mne po skluzavce do manéže
Tuš z megafonů
V plášti slov kráčel ředitel cirkusu
A vyzval mne, abych se připojil k průvodu ...

"Na kolena!" volal clown, "Jsem televize"
Přinutím členy jít jak natažený stroj,
He, plazící se tuleň, - cirkusový policajt
Dámy s nahými zády mají ryby"
Svalovce pod nohama, politik obratně žongluje
s roztočenými talíři
Posílá své krotitele, aby uklidnili salta akrobatů
Nebo se zrcadlo přestane otáčet ...

Sloni se zapomněli, násilím krmení vyčichlou křídou
Snědli podlahy svých klecí
Svalovci zplesatěli, pokladny se zhroutily
Lvi si nabrousili zuby
Rukavice cválají kolem manéže, hřebci v divém zmatku
pádili nahoru dolů
Běžel jsem ke dveřím, ředitel křičel:
"Všechny atrakce Cirkusu!"

Domácí hry

Domácí ohňostroje baví osazenstvo tvé kuchyně
Oprašující igelitový česnek
Chichotají se v průvanu
Když projíždíš halou
A nemáš na sobě nic, než svou zbroj
Hraješ domácí hry

Představení loutky na jednom provázku baví
Tvé patolízalské přátele
Radostně zdravící tvé nažlукlé předpisy
Ve strachu, že by tě mohli urazit
Když se povaluješ na pohovce
A okazale nosíš paruku soudce a paklíče
Hraješ domácí hry

Tvá ubohá káča se točí aby vzrušila tvou sedmou ženu
Která si proklepává šedesát malých kůžíček
A pojišťuje si tvůj život
Zatímco ty se škaredíš v sauně
Protože jsi ztratil svůj skládací koutek
Hraješ domácí hry

Každé odpoledne ovičíš paviány ve zpěvu.
Nebo v plavání v purpurových křídlech z vodního plexiskla
Přiď soboto, skoč sekáčku, brigáda vysloužilců
Velký Kam-vitr-tam-plášť - to všechno jsou domácí hry

Žádný domácí kulečník nepodnítí
Tvé děti ke spiknutí
Kloužou po tvé pánvi,
A zúrodnují tvůj ohen
A přece ty a Jones budete šilet ještě víc
Zlomené kosti - zlomený žebřík
Hej hou

Šťastná rodina

Šťastná rodina, tleská jednoruký, čtyři přešli a nevrátil se žádný
Bratr Jidáš, popel a dranc, polykal afrodisiaka
Rufus, Silas, Jonáš si též zpívali "Každý na svém vlastním písečku"
Štouchali prstem do ZOO, propíchali všechny bubliny reklam
Omračili svět a bili hodiny nataženi svými akcemi
Stříbrné Rollsy zlatého roku, otřesené tu, tuk, tuknutím
Šťastná rodina, zamávej úšklebkem, co se točí, musí se otáčet
Bochník sýra, past na myši, Grip-Pipe-Thynne vykřikoval:
"Nejsme Rin Tin Tin"
Strýc Rufus si pěstoval nos, vyhodil své cirkusové šaty
Bratránek Silas si pěstoval vous, vytáhl další flašku kořalky
Nestydatý Jonáš si pěstoval ženu, Jidáš si brousil zahradnický nůž
Šťastná rodina, tleská jednoruký, čtyři šli dál a žádný se nevrátil
Šťastná rodina, bledý potlesk, každý ke svým lítacím dveřím
Silas hledající, Rufus elegán, Jonáš ironický, Jidáš tak sladký
Ať se jejich strážné zrcadlo otáčí, když prohrajeme, holíči
vyhrajou
Šťastná rodina, tleská jednoruký, čtyři šli dál, ale žádný se
nevrátil

Paní tančících vod

Tráva v tvých vlasech se protáhla jako lev na sluníčku
Neklidně ses pohnula a navlhčila ústa jazykem
Mého vína ulily tvé oči a do klece chytily mé - zářící
Dotýkající se tvé tváře mé prsty zbloudily - vědouce
Říkal jsem ti paní tančících vod

Svaté podzimní listy po krůpějích padaly do ohně, kam jsi mne
položila
Abych pomalu shořel na popel, tak jako teď mé dny se zdají spálené
Cítím Tě, ještě, stále, tvé oči - zářící
Vzpomínáním vrácené hodiny soli, země a květů - uplývající
Sbohem, má paní tančících vod

Ještěrka

Prince Rupert se probouzí

Sbohem, zvony pána chrámu
Jeho stánek a černý červ osévá
Dvornost pouze jeho slov
Pájem zaručeným
Neboť teď skleněné slzy Prince Ruperta
Rozkrvácí sabatová víčka šafránových očí
Zjizví posvátný vosk tabulek
Na kterých se krmí ještěrky

Probuď dutý hlas svých důvodů
Oblékni plášť do větrů a dešťů
Spal most i člun
Nabodni Ještěrku za hrdlo

Jdi, Polonie, nebo klekni
Ženeš slovy žnou
Všechny tvé dábelské lžice
Budou rezavět zasypány našim obilím
Teď se zahradou Prince Ruperta toulají medvědi
Přes trávničky zastíněné deštovým stromem
Ještěrčí kůstky se obrátily v prach
A zde se zrodila labuť

Probuď dutý hlas svých důvodů
Oblékni plášť do větrů a dešťů
Spal most i člun
Nabodni Ještěrku za hrdlo

Brzy opuštěný mechem zarostlý dvůr Kypřícího prášku
Kolem kterého vycpané Ještěrky prodávají
Vidiny svým olověným hejnům
Duňových konců a zlata
Teď páv Prince Ruperta přináší tisíce poskládaných
Pohádek o zdech a trubkách
O proročích spoutaných řetězy pro hořící masky
A cívky snů se rozvinuly.....

Bolero - Paví pohádka
Bitva skleněných slzí
Píseň úsvitu
Poslední šarvátka
Nářek Prince Ruperta

Noc rozprostírá svůj plášť plný děr
Kolem luk u řeky
Starý měsíční svit si vykračuje kolem zlomených pluhů
Ve stínu ukrývá mlčenlivá kola
V akátovém lesíku se strážce opírají o kopí
Dýchají si na ruce a upírají oči k východu

Popálen snem a napjatý strachem
Přehozen mlhavým šálem úsvitu
Veliký voj se vlní rozdělen třemi vrchy
Plivají kletby a nadávky, jak se rozednívá
Formují se v řady koní a ocele
A v přesných rozestupech pochodují vpřed

OSTROVY
/Peter Sinfield/

Formentera Lady

Domy oděné do bílého střeží bledé pobřeží
lemovány kaktusy a piniami.
Zde, kde roste sladký šalvěj a divné byliny,
jdu po kamenité cestě zalité sluncem.

Zaprášená kola podporují chátování na slunci,
očuzené hnědé zdi, kde běhají ještěrky,
zde jsem ve stínu vějířů fíkových stromů,
obklopen mravenci a přemítám o člověku.

Rozmotám své staré struny, když slunce svítí
nepodniknu nic velkého, když slunce svítí.
Formentera lady, zazpívej svoji píseň pro mne,
Formentera lady, sladká milenko.

Světla lamp svítí na kytaru poutníků,
vášnivě děti tančí v indiánském rytmu.
Zde Odysseus okouzlen upadl do temného kruhu,
Stále její vytrvalá vůně, stále její kouzlo.

Čas je šedá ruka, nechytne mne, dokud slunce svítí
nespoutá mne a neuvězní, dokud svítí hvězdy.
Formentera lady, zatančí svůj tanec pro mne,
Formentera lady, temná milenko.

Dopisy

Brkem a stříbrným nožem
naostříla jedovaté pero
a napsala ženě svého milence
"Váš manžel nasytil svým séměm mé tělo".

Jakoby tvář malomocného
ozdobila ten nakažený dopis
žena s hrdlem staženým úzkostí
začala ten den s očima oslepenýma slzami.

Nabodena na ledové hroty
a pohlcena smaragdovým ohněm
ta žena s duší jako sníh
začíná pevnou rukou psát.

Jsem stále, nepotřebuji život,
abych sloužila hochům a mužům,
Co je moje, bylo vaše, je mrtvo
beru si dovolenou na onen svět.

Dámy na cestě

Dcera květinové dámy
sladká jako svěcená voda
řekla: "Jsem reportér školy,
prosím tě, uč mne", tak jsem ji učil.

Sestra se zdviženými dvěma prsty
řekla "Mír", zastavil jsem ji polibkem.
Řekla, "vzdoruji mužům"
usmál jsem se a rozepnul ji.

Čínský hloubkový potápěč
s černými vlasy a s černým suspendorem
řekl, "prosím vás, neustupujte přede mnou,
jenom bych rád ucítil váš chránič".

Všichni z vás ví, že dívky na cestě
jsou jako jablka, která kradete ve svém dětství
všichni z vás ví, že dívky na cestě
jsou zde, ale jsou zběhlé v pravdě.

S kamennou tváří dívka z Frisca
snědla všechno jídlo, které jsem jí dal
řekla, jestli nechci ochutnat její
a dokonce si vyžádala koření.

"Jako rybí kosti z ledové morény
Oh lady dosáhly cestu!"

Všichni z vás ví, že dívky na cestě
jsou jako jablka, která kradete ve svém dětství
všichni z vás ví, že dívky na cestě
jsou zde, ale jsou zběhlé v pravdě.

Ostrov

Proud země a strom obklopený mořem
vlny omývají písek mého ostrova
můj západ slunce mizí.
Pole a mýtina čekají jenom na déšť
Zrno po zrnu lásky rozrušuje moje
zdi vystavené nepohodě, které zahánějí příliv a odliv
a tiší vítr
na mém ostrově.

Vyzábělé žulové útesy, kde rackové krouží a klouzají
truchlivě naříkají nad mým ostrovem.
Můj úsvit je nevěsta, vlhká a bledá
rozpuštěná ve slunci
Pavučina lásky je opředené slídění, myši utíkají
a věnčí pokroucené kořeny, kde sovy znají mé oči.
Fialová obloha se dotýká mého ostrova, dotýká se mne.

Pod vlnou hnanou větrem
nekonečný mír
ostrovy spojují ruce
pod mořem oblohy.

Tmavé přístavní bráze jako kamenné prsty
hladově sahají z mého ostrova
hnízdo, slova námořníků - perly a dýně
jsou roztroušeny na mém pobřeží.
Rovni si v lásce, svázání v kruzích.
Proud země a strom se vrací do moře
vlny odplavují písek z mého ostrova.

SKŘIVÁNČÍ JAZYČKY V ASPIKU
/Richard Palmer - James/

Vyhnanství

Nyní ... v této vzdálené zemi
Cizí ... že dlaně mých rukou
zvlhnou očekáváním

Jaro ... a vzduch se stává vlhkým
Světla města ... a záblesk dítěte
V uličce infanterie

Prátele ... dobře vědí co myslím
Děšť ... a rozprostírající se zelen
při odpolední vycházce z města

Avšak Pane, musel jsem jít
Má cesta se pokládala příliš pomalu za mnou
Abych čelil volání slávy
Nebo si získal jméno opilce
Ačkoliv nyní tento jiný život
přinesl jiné porozumění
A z těchto nekonečných dnů
Má vzejít širší pochopení
A ačkoliv počítám hodiny
Být sám není žádné ublížení ...

Můj domov ... bylo místo blízko písku
Útesy ... a vojenská kapela
Províval vzduch normálnosti

Kniha soboty

Kdybych tě jen mohl podvádět
A zapomněl na hru
Každou chvíli se pokouším tě opustit
Ty se směješ pořád stejně

Neboť moje kola se nikdy nedotknou silnice
A směsice lží které jsme si řekli
Se hned vrací na má záda aby mě strhly dolů ...

Položili jsme karty na stůl
hřbety našich rukou
A já přísahám že mám rád tvé lidi
Hochy ve skupině

Vzpomínky sešly na scestí
A vrací se aby se těšily z bitky
Ve spleti zvuků noci a denního světla ...

Všechny dokonalosti v ránu
Spící na tvé straně
Vzbudím posádku
Na cestě banánového čluhu

Ona reaguje jako limuzína
Oživená na tiché obrazovce
K otrásaajícímu dechu včerejška

Je to úleva z ubohých
Neuvěřitelných scén
Budu ti důvěřovat v budoucnu
Tvým snům o životě a smrti

Jako kavalerie zoufalství
Uvázne v ženských vlasech
Pro potěšení dělat sladkých šestnáct ...

Ty tvoříš můj život a čas
Knihu bluesových sobot
A já musím volit ...

Snadné peníze

Tví čtitelé na ulici
Pokřikují a otiskují svá chodidla
V horku z tvého těla
Když se objevuješ v mokasinových šlapkách

A já myslel že mně pukne srdce
Když jsi zdvojnásobila bank
Se svými prsty všemi v potřepání
Nemohlas nikdy určit vítěze z hada
Ale vždycky vyděláš peníze
Snadné peníze

Se svou postavou a tváří
Vykračující si při každém dostihu
Hod sklenicí okolo toho místa
Ukaž barvu svých karminových podvazků

Vzali bychom ty peníze domů
Seděli okolo rodinného trůnu
Můj starý pes by mohl žvýkat svou kost
Na dva týdny bychom mohli ukojit Všemohoucnost
Snadné peníze

Žádný vzájemný obchod s la-di-da
Uchovávej můj chléb ve staré nádobě na ovoce
Vyvezu tě ven autem
A budu tloustnout na tvé šťastné hvězdě
Která dělá
Snadné peníze.

BEZ HVĚZD A BIBLÉ
/Richart Palmer - James/

Veliký podvodník

Výživný játrový knedlíček s vyhandlovanou nevěstou
rád si číše vlasy projíždkou na lochnesce
jednou měl přítele s čertovým kopytem
jednou vyřvával tu písničku v kostkovaném obleku

Velký podvodník

Ve dveřích na podlaze v papírovém pytlíku
byl čistiš bot se slivkama z kořalny
vychovala ho, říkala mu synu
a prohlásila za posvátnou zem po které kráčel

Velký podvodník

Cigarety, zmrzlina, soška Panenky Marie
cigarety, zmrzlina, cadillaky, modré džíny

Za noci je hvězdou v Mléčné dráze
v denním světle je to světák
široký úsměv, zlaté zuby, návrhy
a dech boha je cítit sladce svádívě

Velký podvodník

Zpívej oslavné písně, miluj se, opij se, padni mrtev
až k posteli ti přinese svůj parfém
naplní tvůj život kouzlem dokud nepříjde studený vítr
a pak rozprodá tvé sny filmovým producentům

Cigarety, zmrzlina atd.

Cadillaky, modré džíny, dicieland co hraje u přívozu
cadillaky, modré džíny, sklenička plná starého sherry ti padá
z ruky

Žalozpěv

Myslím, že jsem se vám pokusil ukázat
Jak jsem dovedl strhnout dav svou kytarou
Jak kšeftmani mi tleskali
A odřízli si špičku dalšího doutníku
Jak vydavatelé tiskli moje nové skladby
A šířili mou hudbu široko daleko
A všichni kluci hráli blues
Tak jako já skluzem po strunách

Ale teď se mi zdá, že ta bublina praskla
I když, jak víte, bývaly doby
Kdy se mi v hlavě brouadily písně o lásce
S pozicí v každém řádku
A mocní mužové se mohli přetrhnout, aby mi mohli podržet dveře
Zatímco já i mí přátelé jsme už prošli tím věkem
Kdy lidi dupali do špinavý podlahy
Než jsem vešel na rock n rollový jeviště

Poděkuju člověku, kterýho mám na drátě
A jestli má chvíli času
Vysvětlím mu ten problém ještě jednou
A určete si sami sumu, kterou mi můžete půjčit
Těch deset procent je teď už vtíp
Možná třicet, nebo i třicet pět
Říkám vám, tátu ranila mrtvice
A trefila by ho znova, kdyby teď ještě žil

Líbí se mi, jak se na mne díváš
Jak se směješ hluboko tam dole někde uvnitř
Chytil jsem svou příležitost a tys to taky riskla
Nastoupilas na mou loď, zmeškali jsme odliv
Líbí se mi tahle muzika
Je ještě pár kluků, který ji dovedou správně zahrát
Mám rád, jak mi pohupuje nohama
Jen řekni kdy, a pojď, protančíme celou noc

Noční hlídka

Září dobrého díla zář
a hlídka před svou městskou bránou tu v lesku drží stráž
ten zlatý svit - teď zšeřelý
tři věky rezivěl
však pevně stojí vojáci a v prostřed velitel

Ten malíř jejich tváře znal
a manžele svých přítelkyn
svých věřitelů, radních sbor
tam v třípytné zbroji vykreslil

Slavnostní chvíle - kupců cech
zde v pozách dávno zašlých dní
otcové cechu ztrnuli
i praporů znak cechovní

Ta vůně malby, vína chuť
ty tváře ke mně obrátí
však halaparten, mušket lesk
už dávno ztměla staletí

A s důstojností holandskou
svůj přicházejí bránit svět
svůj z cihel dům a měšťanstvo
- trpěli jsme tolik let

Teď zase trochu hudby snad
už dost je válek španělských
po mukách přišla naděje
vzít vládu zas do rukou svých
a myslet na své potomky a mír

Ten hrdých malých mužů kříd
a čestných měšťanů
dál žije rukou malíře
a ptá se, jestli pochopíš

THE MOTHERS OF INVENTION:

FREAK OUT
/Francis Vincent Zappa/

Hladoví podivíni

Pane Ameriko choď dál
kolem svých škol, kde se nic neučí
Pane Ameriko choď dál
kolem myslí, kterých se to nedotkne
Pane Ameriko zkus ukrýt
prázdnost uvnitř sebe
Ale zjistíš, že způsoby které máš tak rád
a všechny ty laciné triky, které zkoušíš
nezastaví příliv hladových podivínů.

Víckrát už nepůjdou, víckrát ne
poznali obchod západního železářství
filosofii, která se odvrací od těch,
kteří se to bojí říct
Jsou to oni, Odstrčení
velké společnosti,

Hladoví podivíni.

Pane Ameriko choď dál
se svým snem o supermarketu
Pane Ameriko choď dál
kolem obchodů s kořalkou
Pane Ameriko zkus zakrýt
produkt své divoké pýchy
užitečná duše, která to popřela
V ten den, kdy jsi pokrčil rameny a poodstoupil stranou
jsi uviděl jejich oblečení a pak jsi zařval:
Tihle hladoví podivíni!

Nemám žádné srdce

Nemám žádný, nemám žádný srdce, který bych zahodil
Sedím a směju se zamilovanejmu bláznům
Není nic takového jako je láska
Nejsou žádní andělé zpívající shůry
Hele, nevěřím tomu co říkáš.
Říkáš, že tvé srdce patří jenom mně
Ale já ti říkám, že musíš být slepá
Proč si vlastně myslíš, že jsi pěkná?

Ale já neopustím ten flákačskej život, kterej vedu
Je to tak jak ti říkám, drahá
To skutečně není to co potřebuju
Měla bys holka radši vypadnout
Myslím, že život s tebou by nebylo nic pro mne.
Proč je to pro tebe tak těžný pochopit jak já to myslím,
když to je co nechci udělat
Proč bych se měl s tebou zahazovat
Proč by ze mne jedno dvě objetí měly udělat kus tebe
Nemám žádné srdce, který bych zahodil.

Nezkusila jsi mi zavolat

Nezkusila jsi mi zavolat
pročs to nezkusila, nezkusila
copak jsi nevěděla, že jsem sám
Nezáleží na tom, koho jsem si přitáh domů
a ty /jak moc tě potřebuju/
jsi jen ta jediná
Řekni mi, kdo tě teď miluje
protože to trápí mou duši
a vůbec nemůžu spát
V pátek jsem zůstal doma
a čekal, že zavoláš
jenže tys mi nezkusila zavolat
pročs to nezkusila, nezkusila
copak jsi nevěděla, že jsem sám
nezáleží na tom, koho jsem si přitáh domů
stejně jsem pořád opakoval tvý jméno
jsi pro mně jediná ...

V pátek jsem zůstal doma a čekal
že zavoláš
Neumím říct co je dobrý a špatný
ale miluju tě.
Stačí abys mi zavolala
protože tě chci, drahá
hrozně mě vzrušuješ, holka
jsem na tobě závislej od první chvíle
co jsme se potkali.
Nemůžu potlačit slzy, ať se snažím jak se snažím
Koulej se mi po tváři, jsem sám ve svém bytě.
A ty ses mi nepokusila zavolat,
pročs to nezkusila, nezkusila
copak nevíš jak jsem byl sám.

Celý odpoledne jsem byl doma
a dělal na svém fáru. Spravil jsem čalounění, sedadla
aby se daly sklopit. Zajeli bysme do kina a tys nezavolala.
Čekal jsem až do pátku do večera, vzpomínám si, že bylo devět
a já seděl doma a čuměl na televizi a tys nezavolala.
Takhle to vypadalo šest neděl a já si myslel, že jsi má
nezletilá královna, myslel jsem si, že jsi můj nezletilej
andílek, ale tys nezavolala. Tak moc tě žeru, tak proč jsi neza-
volala
Dokonce jsem umyl auto,
vyrovnal přední nárazník,
mohli jsme si vyjet, vyjeli bysme si a někde
zastavili na pivo.
Chtěl jsem každému předvést nový karburátor
a tys mi nezkusila zavolat.

Wowie Zowie

Wowie Zowie, tvá láska je tak sladká
Wowie Zowie, tebe nikdo neutahá
Wowie Zowie, miláčku jak jsi čistá
a ani mě nezajímá, jestli si holiš nohy.
Wowie Zowie, jsi tak pěkná miláčku
Wowie Zowie, buď má prosím tě miláčku
Wowie Zowie, ohni a narovnej mi hřbet
a ani mě nezajímá, jestli si čistíš zuby.

Sním o tobě každý ráno
sním o tobě každou noc
buď má každej den, já jsem tvor společenskéj
Sním o tobě každý odpoledne
baum didi baum didi
Sním o tobě každý ráno
sním o tobě každou noc
zas další den mám chuť na společnost
a odpoledne jsem dostal nápad:

Wowie Zowie, miláčku měj mě taky ráda
Wowie Zowie, já tě budu taky milovat
Wowie Zowie, budu ti říkat pravdu
a ani mě nezajímá, jestli je tvůj tatík ožralej.

Wowie Zowie

Nejsem spokojenej

Jo. Nemám kam jít a jsem utahanej z toho courání
ulicema tam a zpátky, sám se sebou.
Nezbyla mi už žádná láska, kterou bych někomu dal
pořád to zkouším, ale nikdo mě nechce takovýho jakej sem
Proč bych měl předstírat, že mě to baví potulovat se
ode dveří ke dveřím.
Možná, že se zabiju a je mi to jedno,
protože jsem nespokojenej.

Všechno jsem zkusil a vůbec se mi nelíbí
jak mě život vořezává, jo, jo.
Komu by vadilo, že jsem pryč? Nikoho takovýho jsem nepotkal.
Kdo by se staral, jestli jsem umřel nebo jsem pryč?
Kdo mě potřebuje - nikdo mě nepotřebuje.
Proč se mám jen tak flákat a sedět a koukat
jak se druhý smějrou?
Prál bych si, aby se někdo zajímal vo to, jestli jsem
byl aspon chvilku šťastnej.
Protože jsem už všechno zkusil a už mě nebaví, jak mě
život vořezává, jo.

Asi se divíš co tady dělám

Asi se divíš, co tady dělám
dyť já taky, dyť já taky si lámu hlavu
co tady vlastně dělám, jo.

Je to tím, že tolik žasnu
nad tvým prázdným ksichtem
Každej den vstáváš ve stejnou dobu
a jdeš za kámošema na ulici
Lakuješ si vlasy a myslíš si, že jseš upravená
Řek bych, že tvému životu coš chybí
ale možná, že do toho nemám co malovat
platěj mě, abych tu hrál a né žecal.

Teď chci slyšet nějaký to bubnový sólo.
Asi se divíš co tady hledám
dyť já taky, dyť já taky
se divím zrovna jako ty
proč se pořád na tebe koukám
je to asi tím, že jsem se tolik napřemejšlel
o těch pitomostech co děláš
proč si maluješ ksicht a hned jseš jinačí
Jdeš za partou trochu te rozhejbat
celou noc jseš v tlačenici a piješ kolu
parkuješ hezky v lajně a říkáš si jak je to bezva
roztrhlas stahovací střechu.

Asi se divíš co tady dělám
dyť já taky, dyť já taky si
zrovna jako ty lámu hlavu
jestli to co říkám myslím doopravdy
je to tím, že jsem se tolik napřemejšlel
o společenskéj hrách, který provozuješ
řeklas mámě, že jsi celá pryč do Toma
vyjela sis na flám s Fredym v autě
Tommy se ptal kdes byla
a tys protancovala noc v laciným baru
plastikový boty a plastikový hlavy
a ty si myslíš, že víš v čem to vězí
Asi se divíš co tady dělám
ale ne že by ti to nějak moc vadilo.

Trable přicházejí každý den

Jo, asi se mi udělá špatně
z toho koukání na televizi
když sleduji zprávy
dokud to můj bulvy stačí sledovat
Chci jen říct, že každý den
je to jen další prohnílý smetl
a jestli se to někdy změní, jo
to je jiná otázka.
Tak se tak dívám a čekám a doufám
že se to zlepší
Někdy si myslím, že se začnu modlit
ale vždycky slyším, jak lidi tvrděj,
že naprosto nelze nijak odložit
ty trable co přicházejí každý den.

Ve čtvrtek jsem se díval na demonstraci
vidím fízly na ulici
koukám jak se hází dlažebními kostkami
docela to člověka zahřeje
Slyš zprávu o pašování whisky
koukej se na vohem a kouř a hořící vobchod
Koukej, jak se každéj odvrátí stranou
A na to praskání, třískání, drcení
a splachování se koukám každý den
a doufám, že se to zlepší.
Někdy si myslím, že se začnu modlit,
ale vždycky slyším jak lidi tvrděj,
že naprosto nelze nijak odložit
ty trable co přicházejí každý den.
Není způsob jak ty trable odstranit.

Takže můžem sedět doma a každéj večer
koukat na ty věci
vsadím se, že to už nikdo nevynechá a neuvidí
jak končí den. Protože ohem na ulici
je jiný než v mém srdci nebo v očích těch lidí.
Copak nevíš, že to mohlo začít
v kterémkoliv městě nebo ulici
v kterémkoliv státě se nějaký blázen
rozhodl, že teď je čas bojovat,
protože někteří slyšníci si myslí, že je to v pořádku
a kdyby další milion souhlasil
zmizela by velká společnost
jak ji líčeš tobě i mně.
Naše země není svobodná
a Zákon to nechce vidět.
A jediným čím můžeš být - rodičem.

Pokud tvůj strejda nemá kšeft.
Viš, že pět ze čtyř chce jen
podfouknout banku a nic víc
Tak pozoruj krysy jak pochodujou
a vyměřšlej flák vo tom jak se nudíš,
hezkou melodii už máš.

Pomoc jsem tuhej

Matky si povídají svým způsobem
pomoc, jsem tuhej, pomozte mi někdo, jsem tuhej
pomoc, jsem tuhej, pomoc jsem polda.
Prál bych si bejt cokoliv jinýho než tuhej
ale ani policajtem bych nechtěl bejt
Ty víš co, možná, že cvičím
možná to víš, dělám si řidičák
a pak možná vyzvednu pár ztřeštěnců
naložím je do autobusu a pojedu naproti
Benovi Frankovi, dobrý co?
Pomoc jsem polda, pomoc jsem tuhej, pomoc jsem polda.
Je to trapný bejt poldou, raději bych byl starostou
Vždycky mě zajímalo čím budu až vyrostu
vždycky mě zajímalo jestli ty a já, jestli ty a já
to uděláme, víš co, no přece tu velkou společnost, protože
je to otrava, když ty tak jsem roztrhal
obal od sirek. Takže jsem to řek a dostali jsme zpět
dopis, kterej říká: uuh, ahahach /něco jako orgie/
To se tady nemůže stát, tady se to nemůže stát, tady se to ne-
může stát protože to pořád kontrolujou, vždyž povídám,
to se tady nemůže stát
je to důležitý miláčku, abys věřila ba ba ba
že se to tu nemůže stát
Kdo by si představil jen, že by vyváděli
někde v Kansasu Kansasu Kansasu tu du
Kdo by si jen mohl představit, že by vyváděli
někde v Minesitě Minesitě Mimiminesotěťě
Kdo by si jen mohl představit, že by vyváděli
ve Washingtonu,
Kdo by si to mohl představit by ba ba ou ou nou, ou nou
To se tady stát nemůže, nepotřebujeme nějaký podivný
to se tu nemůže stát, my jsme jiní, to se tady nemůže stát,
říkám vám, děti, to se tady nemůže stát
Jsi zachráněná mámo, jsi zachráněný dítě
Zrovna jsi uvařila televizní večeři a vohřejeme si ji a udělalo
to ba ba ba nou

Ó dostaneme televizní večeři a vohřejeme si ji
Jdi vohřej tu večeři, to se tady nemůže stát
Kdo by si jen mohl představit, že by vyváděli v předměstích
každý je klidnej
pamatuju na na, pamatuju na na, pamatuju že že měli bazén
pamatuju na na, pamatuju na na, pamatuju že měli bazén
a mysleli si, že se to tu nemůže stát, a věděli že
se to tu nemůže stát a byli si tak jistí, že se to tu nemůže stá
Ale: Zuzanko? Ano Ano.
Vždycky jsem tě měl rád, ano souhlasím člověče tak to bylo
Ano, je to opravdu svobodný muž a opravdu umí. Zuzanko?
Půjdeš do města? Vždycky jsme se přece zajímali o tvou budoucnosť
Zapomente na to
..... To se tady nemůže stát ...

Návrat syna obřího magnetu

Zuzanko?

Jo,

Zuzanko štabajzno?

Jo.

Tady je hlas tvého svědomí.
chci si jen zkontrolovat jednu věc,
souhlasíš drahá?

Co?

Zuzanko štabajzničko, co to do tebe vjelo?

AAA, MMM, ahha úú ú ú

Co se stalo člověče?

Amerika je báječná, báječná, báječná

To dělaj ty štabajzny

o o o u u u

Ha ha ha

ABSOLUTNĚ SVOBODNĚJ
/Francis Vincent Zappa/

Plastiční lidé

Dámy a pánové, president USA

Ahoj Američani.

Vypadá špatně

a myslím, že mu manželka něco trochu

slepičí polívky

Plastiční lidé, o miláčku, teď ste teda trapný.

Já vím, je to těžký balíček chvíli bránit

nepopulární politika.

Plastiční lidé, o miláčku, teď ste teda trapný

Vidím toho hochu od CIA jak se plíží Laurel Canyonem.

Vidím buchtu, čeká na mě, šalinkuje si tváře plastického bráncu

a níží vlasy šamponem.

Plastiční lidé o miláčku teď ste teda trapný.

Nevím, ale někdy mě to unavuje, zlato, je to asi tím

lakem na vlasy, nebo žlá.

Plastiční lidé o miláčku ste trapný.

Slyším zvuk kráječnicí nohou po Sunset bulváru

až ke Crescent Heights a tam v Pandoriny uličky

se potkáváme se spoustou kvalitních plastických lidí.

Vem si den volna a jdu chod a dívej se

jak náckové pálejí tvý město

pak jdi domů a koukni se na sebe

myslíš si, že zpíváme ve gýton jiným.

Jenže vy plastiční lidé, o miláčku teď ste trapný.

Vidíme a slyšíme to štěstí nahoře, co jsem léta hledal,

našel jsem lásku a jsem si jistý, že žádná není.

Produkt plastičnosti - plastiční lidé.

Vaše nohy vaše ruce vaše vlasy vaše nosy vaše zuby

jíte, sajete, vaše bytosti jsou slušivé,

plastické, ble, ble

Plastická jablčka, sušený švestky nejsem zelenina,

zolí je zelenina. Plastiční lidé.

Kníže sušenejch švestek

Měsíční paprsek skrz sušenou švestku odhaluje tvou hlavu
v červnu. Vidím tvé milé bobulky. A v tom kouzelném tichu
ti prokousnu krk. Sýr, co pro tebe mám, miláčku,
je opravdový a čerstvý.

Měsíční paprsek skrz švestku odhaluje tvou hlavu

vidím tvé milé bobulky a v tom tichu ti prokousnu krk.

Láska co pro tebe mám drahoušku

je skutečná a nová.

Sušená švestka, je-li pravá, nozdí židlojte nozou,

čankačanka

a stojí o no, vyšší a těžší než strom nebo kůl.

A já vím, že láska, kterou ti dávám poroste a poroste,

myslím. A tak ti dá lásko robitím lásku,

která je silná, pravou sušenou švestku.

Amnesia Vivace

lalala čanka čanka
lalala kníže sušený švestky kníže kníže
sušený švestky sušený švestky
nikde na tebe co budu živ nezapomenu, drahoušku
Kníže švestek, jak se jmenuješ?
Jsem rád, že tě zas vidím.

Knížeti znovu narostly zuby

A ty buď mou kněžnou, mou kněžnou sušenejch švestek
měsíční svit skrz švestku odhaluje tvou hruď v červnu
vidím tvé malé bobulky a jak kouzlo miří, prokousnu ti krk
sýr co pro tebe mám drahoušku je pravý a čerstvý
nový sýr.
Sušený švestky, jestli jsou čerstvý, neznaj žádnýho sejra
čanka čanka čanka jen tak leží dlouho utahaná a celá špatná
a neví nic a já vím nebo si myslím
že ta láska, co pro tebe mám, nikdy nepomine.
No, možná jo, ale dávám ti lásku silnou.
Opravdovou sušenou švestku.

Zavolej nákýho zeleninu

Todle je vzrušující mejdan, něco obrovského,
koukni se jak to udělali, miláčku, miláčku, miláčku
Má švestka je taky tvoje, můj sýr je taky pro tebe,
můj švestkověj miláčku, švestková sejrová drahá sejrová.
Todle je song vo zeleninách
protože tě udržujou v normálu a jsou moc zdravý.
Zavolej nákýho zeleninu, zavolej mu moje jméno
Zavolej nákýho zeleninu, zavolej mu ještě dnes
Zavolej nákýho zeleninu, ať vystoupíš z vlaku
Teď je dobrá příležitost a zelenina ti odpoví
Některý lidi se nestaraj vo švestky, nevím.
Vždycky zjišťuju, že když
Zavolej nákýho zeleninu, zvedni sluchátko
Mysli si že já sem zelenina, zelí je zelenina
Nikdo se nedoví, jestli jim to nechceš říct
Nikdo se nedoví, jestli jim to sama nepovíš
Zavolej a oni přijdou, pokrytí rosou, zeleninový sny
ti vodpověďej, budou tam stát, rozesmátý a hrdý,
a budou tě držet za ruku, zatímco sousedi si budou lámat hlavu,
proč je zelenina něco, co by se mělo skrejšvat.

Nenásilný závěr a konec první strany

Holdně lidí se nestará vo svý přátele v zeleninovým království
myslej si, hm, co může člověk jako já
říct nějakýmu zeleninovi.
Ale vodpověď je prostá, přátelé
jen jim zavolejte a řekněte jim, co si myslíte
vo čajovým pečivu, dýních, voskovým papíru a vo divnejch
věcech: vůbec

a za chvíli budou vaše těla, malá a žlutozelená,
prorůst dohromady, abyste se udrželi pohromadě
budete se spolu modlit v kostele, kterej je podle vás nejlepší
Jenom v Americe, ahahahahaha
Zavolej nákýho zeleninu, zavolej ho mým jménem
dneska musíš zavolat nákýho zeleninu hned jak vystoupíš z vlaku,
zavolej nákýho zeleninu, šance jsou dobré,
třeba ti odpoví, to ne.
Vidiš jak odpovídá
dýně těžce dechá
skvělá dýně.

Amerika chlastá

Raz dva, zavaž mi boty, ou nou, ou nou
Zkouším zjistit, jak mohlo být mé srdce tak slepý
Chtěl bych si koupit náký tužky
Oh, jak jsem mohl mít pravdu, stejně jako ti ostatní
Přišla jsi celá zesláblá se svým plastikem a svejma
plastikovejma vočima a se svým něčím jiným
měl jsem pro to pochopení a nelituju toho, že jsem tě potkal
dívku, která láme srdce jako nic
Tady je jedna za maminku
Dělal jsem to taky a teď vím taky, jak to chutná.

Vemte mě zpátky

La La La La La La La La La La La La La Ahaha
tak už mě zas vyhazujou ze školy
vždycky jsem si myslel, že je to tak trochu moje škola
ba ba ba, vždycky jsem byl jednička, já jsem dělal mužstvo
ale teď už ze sebe víc nedostanu.
Jednou jsme dělali plakáty, měli jsme puštěný gramex
a parta mladých holek se na mě dívala skrz prsty
Pokusili jsme se tedy o plakáty, který jsem maloval na zeleno
slyším jak si za mnou dáma všude kam přijdu
to je ta středoškolská atmosféra, jo jo ba ba ba tudů
Ztrácím své postavení na škole, myslel jsem si, že to je moje
škola. Každý ve městě ví, že jsem švihák a fotbalová hvězda
zpívám, tancuju, lakuju si vlasy a vozím se v nablýskaným fáru
Dneska půjdu na zápas přátelsky a rozšafně naladěnej
Vydám ze sebe všechno. Jen abych získal zpět
své postavení, vraťte mi moje postavení,
vraťte mi mou pozici.

Farma strýčka Bernieho

Mám tu bombu, která by roztrhla tvou matinku
a mám tu taky bombu pro tvýho tatínka
pejska, kterej vrčí a kouše
hladový řev plastiků
kteří si zjizvěj ruce
krabíci vohavnejch plastikovejch věcí
na farmě strýčka Bernieho

a malé plastické významy
a nároci, které si můžou koupit
a panenka, co vypadá jak maminka
nechceš nic, jen pláče
a panenka, co vypadá jak tatínek
je to takový malý směšný chlapeček
mašná tlačítka a inkasuje prachy
a vace má jeden dolar /prohlídka mu patří/

Je třeba říct, že vánoce
ne už nevzrušují
Copak nově, že hračka v každém domě
Vražda Rozklad Ničení
Kvůli, že třeba v New Yorku
je chlap, co běhá po státech
chláp, který se pokouší mýlat
a vládní jsou vyrobené z plastů
a když se volají, začínou a začínou sardit

Máme tu knihu plnou směřících se dětí
umrtvených vánočních radostima
a ten kdo dělá tyhle hračky
se směje ve svém úřadě, je to křivák
Budeš mít jeho auto, až narazí do zdi
a uvidíš chlápka umírat
Budeš mít pak za dveřmi krabici
plnou jeho krve, bílá bílá bílá.

Spánáček Zuzanky Creamcheese

Zuzanko Creamcheese, co to do tebe vjel?
Říkálo se, že seš taková sladká pusinka
nechtěla bys být mou jedinou, copak tě vadí, že jsme se měli
fajz, sebrala jsi mi můj majestát a nechala mě samotnýho
Zuzanko C., co to do tebe vjel?

Málo jsem napařel svou Zuzanku C.,
ať odfrčela ve svém řádu
Fakt se mi ale líbí, že je podiváček, koho tu ví kdo jsi?
Ach Zuzanko, co to do tebe vjel?
Přešli ulici a nestarej se,
Zuzanko, jdi prosím tě domů.
Vše říká, že je odklání z pobru a odvlasteců pňny.
Zuzanko Creamcheese, co to do tebe vjel?

Amerika chlastá a jde domů

Todle je na zvláštní přání
a doufám, že se vám to bude líbit

Zkouším zjistit moje srdce tak slepý
jak jsem to mohl brát tak vážně jako ostatní
Přihláška jsi sebejistě se svým bejtrahistickým řádem
a se svým neurastickým uměním a uměním
vážil jsem se do toho rádu
nechtěju, že jsem se seznámil s dítětem
Když lidé lidem srdce dávají
dávám jsem to taky a tak vám jde o srdce
je to úplně to samý a vůbec
díky, lidi.

DĚLÁME TO JENOM PRO PENÍZE
/Francis Vincent Zappa/

Jsi zakomplexovanej?
Jsi zakomplexovanej?

Už za pár dní přáteli, obejmeme svět. Zejtra budu hrát pro Franka Zappa /naposledy/ myslím, že mysl, prázdnota, prostor a to, že teď běží ... čirý prázdny prostor
Vím, že von tam teď sedí ve zvukové kabině a slyší všechno co povídám, mě je to ale fuk. Nazdárek Franku.
Zdar kluci a holky. Jmenuju se Jim Carl Black
a jsem indián z týhle kapely. Pro co se dá žít?

Kdo potřebuje mírové sbory

Pro co se dá žít? Kdo potřebuje mírové sbory?
Myslím že to nechám plavat.
Pojeďu do Friska, koupím si paruku a spát budu v Owsleyho noclehárně.
Prošel jsem vobchod s parukama, zatancoval si ve Filmoru
jsem zhvizdanej jak dělo,
jsem hippie a kouřil jsem marjánku, jsem cikán na vlastní noze,
vostanu tady ještě tejden, schrastím náky prachy
a nasednu do autobusu zpátky domů.
Jsem fakticky jen šašek, ale vypusťte mi to
je to proto, že jsem tak zlískanej.
V každým městě musejí mít flek, kde se tyhlety rádoby hippies
slejšaj, psychedelický vězení se rozlejšaj po každý ulici,
jen se jeďte podívat do San Franciska.

Jak tě miluju, jak tě miluju, jak tě miluju, jak tě miluju Frisco
V každým městě musejí mít flek, kde se tydlety rádoby hippies
slejšaj, psychedelický vězení se rozlejšaj po každý ulici,
jen se jeďte podívat do San Francisca.

Nejdřív si koupím náky korále a pak si kolem čela uvážu
koženou pásku a pak si koupím nějaký péra a zvonečky
a knížku vo indiánský válce a zeptám se Obchodní komory
jak se dostanu na High Street.
Pak se budu potloukat kolem a vykouřím spoustu drog
a furt budu mít ve vočích psychedelickéj záblesk
a každého budu milovat a najdu nějakéj barák,
kde vždycky přespím, jo tak to udělám.
Pudu do baráku, kde bydlí nějaká rocková kapela pohromadě
a dám se k nim a budu jejich cestovní manažer
lidi se mi budou posmívat, ale já si jich nevšímnu.

Koncentračnickej měsíc

Koncentračnickej měsíc nad táborem v údolí
koncentračnickej měsíc, chtěl bych bejt zpátky na ulici
se všema kámošema na volný noze
Chlupy mi rostou z každého poru
Americkéj způsob, jak to začalo?

Tisíc vlasáčů zabili v parku
po americkém způsobu, zkus vysvětlit
tenhle ten národ plnej svrabu dohnanej k šílenství
Nebrečte. Už musím jít, čau čau.
Najednou chcípnete. Chcípnete.
Poldo zab toho vlasatce. Pow pow pow
Zejtra to musím rozjet s Frankem Zappou
a ve stejný době mám nějakou fušku s Velvet Underground
Čau kluci a holky. Jmenuji se J.C.Black
a jsem indián z týhle kapely.

Koncentračnickej měsíc nad táborem v údolí
koncentračnickej měsíc, přál bych si bejt zpátky na ulici
se všema kámošema na volný noze.
Chlupy mi rostou z každého póru
Po americkém způsobu nám hrozí
a tak jsem vzal pár vlasáčů do autobusu
Po americkém způsobu nám zamykaj vězně
Prašť nějakýho vlasatce do ksichtu kamenem.
Nebrečte, už musím jít, ahoj
Najednou, chcípnete. Chcípnete.
Polda zabil vlasáče. Pow pow pow.

Maminka a tatínek

Mámo, mámo někdo píchnul, že dělali rámus
Poldové vodbouchli nějaký holky a kluky
a vy si klidně sedíte doma a chlastáte, dyk přeci vypadali divně,
a slízli co jim patřilo.
Zbyde vám někdy nějaká ta minutka, abyste řekli co si fakt myslíte
mezi nanášením ultramastného krému a sametovou pleťovou vodičkou?
Říkáte někdy svejším dětem, že jste rádi
že dovedou přemejšlet? Řekli jste jim někdy, že je máte rádi?
Dovolili jste jim někdy, aby vás viděli chlastat?
Lámali jste si hlavu, proč je vaše dcera tak smutná?
Je to přeci otrava muset mít rád plastikovou mámu
a plastikovýho tátu.
Mámo. Mámo.
Tvou dceru zabili dnes v parku. Poldové ji zastřelili
když tam klidně ležela s nějakým vlasatcem
který znala.
A tak ji zabili taky.

Crr, Crr. Meziměst. Chvíli si počkejte...
Halo, zavolala byste mi 678966. Jistě hned. Určitě tě zřekne
dyk víš, že má pistolj. Ale jestli nedejde do Laurel Canyonu,
tak tě nedostane. Halo Vicky?
Vo co de? Tak poslechni, tvůj otec dneska volal,
koukni nedělej paniku, jen mi to hezky vyklop.
Já nedělám paniku, tak jo.
Tvůj otec mi dneska volal,
počkej vteřinku...

Pokloň se otče s motýlkem

Pokloň se otče s motýlkem, jen se nevzrušuj,
Všecko se dá zvládnout,
Pokloň se otče s motýlkem, jen se nevzrušuj, protože si myslíš
že seš moc starej
jen se nesnaž myslet
a klidně si dál chlastej
jen se klidně bav ty starej pistolníku
a měj si doma svého Lincolna.

Harry ty jsi zvíře

Povím ti jak to je a nebudu brát žádný ohledy
Říkám ti, že všechny tvý názory zapáchaj
a život, kterej vedeš je naprosto prázdněj
Maluješ si ksicht, ale tvý myšlení je už dávno mrtvý
dokonce ani nechápeš vo čem mluvím.
To jsi ty: Americký ženství.
Jsi falešná navrch, jsi falešná vespod.
Ležíš v posteli a skřípeš zubama.
Magdo, já chci tvoje tělo!
Harry, ovládej se!
Ale Magdo, to není jen fyzická touha!
Harry ty jsi zvíře!
censura censura censura šestkrát zcensurováno
Ale Magdo, já si nemůžu pomoci .. já .. bergot!!!

Která část vašeho těla je nejošklivější?

Která část vašeho těla je nejošklivější?
Někdo říká, že prsty u nohou
ale já myslím, že je to vaše mysl, vaše mysl
Všechny naše děti jsou ubohý nešťastný voběti systému,
kterej nemůžou nijak vovlivnit
Mor na vaši hloupost a šedý zoufalství vašeho hnusného života
Kampak šla Anička, když vodešla do města
Co jsou to za máničky, s kterejma se pořád tahá?
Všechny vaše děti jsou ubohý nešťastný oběti vašich lží
kterejm věříte.
Mor na vaši stupidnost, která brání mladejm poznat pravdu
kterou si zaslouží....
Už vám nebudu dělat žádnou publicitu...

První slovo týdle písničky ukazuje znamená....
vystupte ze svých těl.

Absolutně svobodněj

Vystupte ze svých těl a pojďte se mnou, plout bez oblak
bez hvězd. Sametová údolí a salírové moře. Wah wah
Odputejte svou mysl, není čas olizovat známky a lepit je na...
Vystupte ze svých těl, tak začnem: Wah, Wah

Diamanty a zlato nahoře a liška a kometa a dárce a těžký nálet
nahoru a pryč a daleko a dávno utečte vod závaží.
Odpoutejte svou mysl, není čas olizovat známky a lepit je na..
Vystupte ze svých těl a začneme:
Svoboda, Svoboda. Laskavá láska.
Budete absolutně svobodný, jen když budete chtít.
Budete snít na polštářích ze sametu
při kouzelný hudbě lidí, kteří se zrovna dostávají do světa
plného podivnýho šarlatovýho rosolu
Jejich sny jsou všechny lahodně žlutý
Odpoutejte svou mysl, není čas olizovat známky,
a lepit je na ... vystupte ze svých těl a začneme:
Svoboda. Svoboda. Laskavá láska.
Budete absolutně svobodný jenom když budete chtít.

Mejdlo s kytkami

Hele, Mejdlo, kam se ženeš a toudle kytkou v ruce?
Jdu nahoru do Frisca a budu hrát s psychedelickou kapelou
Hele, Mejdlo, kam se ženeš s tou plackou na klopě?
Jo, jdu vyznávat volnou lásku a sednu si do prachu
a budu hrát na svoje bonga.
Hele, Mejdlo, kam se ženeš s těma vlasama na hlavě?
Du někam tancovat, trochu se rozhejbat a pak zpátky do postele.
Hele, Mejdlo, kam se ženeš s těma korálema na krku?
Du si najít nějakýho narkomana, aby mi pomoh' být nervózní troskou..
Jestliže máte stereo, zvedněte přenosku a otočte knoflík balance
na jednu stranu. Pak uslyšíte:
Hele, Mejdlo, Mejdličko, tlač se a běž.
Pověz mi, má vůbec velkou duši?
Děsně vzrušující, jak bych to nazval,
je to rozhodně nejvzrušivější věc, která se mi kdy stala
teď si začínám myslet, jakou kliku, že dělám v tomhle
rockandrollovým průmyslu, je to tak vzrušující...
Nejdřív, když jsem začal dělat do rockandrollu tak jsem
skoro nepoznal, že se mi zpěv a kytara rozcházej,
ale teď jsem profík, umím hrát na kytaru a umím ke své
kytaře i zpívat, umím se prosadit, zpívat tancovat
po celým jevišti, jen se koukni na dnešní Ameriku,
jak je nádherná. Jsem hrdej na to, že jsem součástí toho masového
podvodu. Doufám, že vona vidí mě tak jak se tady svíjím,
jo doufám, že mě vidí jak tady tancuju a svíjím se.
Reknu jen: Helou Dolly.

Jestliže otočíte knoflíkem na druhou stranu, uslyšíte:
Už se nemůžu dočkat, až vyjde moje deska
a týnejdři si jí přijdou koupit
Jo nakoupím si fůru přepychovejch věcí až mi přijde honorář
Myslím, že si koupím Mustanga.
Nebo ne, raději Chevrolet.
Nebo ne, spíš si koupím Harley Davidson.
Ne, asi si nekoupím žádný z těch aut.
Ne, myslím, že to udělám takhle: Koupím si loď. Anebo taky ne.

Přijď se na mě kouknout po představení,
jedna z těch holek, co mě uvidí svíjet se a vyhatovat tamburinu
a tancovat, si mě přijde vobhlídnout. přijde ke mě, já dojdu k ní,
usměju se na ní a udělám dojem a řeknu: Ahoj holka,
co vůbec děvče jako ty děláš na tomhle místě?
Jsem z týhle rockový kapely a myslím, že bychom si měli....

Už je konec týhle písničky?
Souložit souložit kroutit se a svíjet
souložit souložit kroutit se a svíjet

Dycky ovládá svoje city, dělá to tak pořád
jde tvrdě na věc, takhle se jim to přece líbí,
tak si můžou utvořit...
Zajímalo by mě vo čem si ostatní vždycky šuška.

Dejte si šlofika

Jestliže máte mono, zvedněte přenosku, jinak byste slyšeli
dva různé texty přes sebe.

Věrně nosová calliope hudba

Bože, bóže, říkám bóže.

Ať voda zčerná

Věřte mi, že teď když vám to říkám, že ve své písničce
mluvím pravdu, chci aby každý posluchač věřil.
Je to vo nějakým malým národě za dávných časů
a o všem co sousedi nevědí.
Brzy ráno táta Fešák vodchází do práce prodávat lampy
a židle měšťákům v San Bernardinu.
A po celou tu dobu na poličce v kůlně jsou vystaveny Kennyho
bytůstky.
Ronnie si schovává své loutky na okně v pokoji.
A jejej zázrak, jsou všechny zelený jako po úplavici.
A zatímco Kenny a jeho kamarádi si hrajou vzađu za domem,
obarvíme vodu na černo.
Můžeme si všimnout, že po škole žijou ve vlastním světě
/někomu se může zdát, že to co dělají je chuligánství/
Jejich sousedi napravo seděli a pozorovali je každý večer
/vsadím se, že vy byste na jejich místě dělali totéž/
Celej den to pískání a hrabání se v hlíně
A celou tu dobu na poličce v kůlně jsou vystavený Kennyho malý
bytůstky.
Ronnie je teď na vojně a Kenny se dal na prášky
a touží spatřit barevný záblesky, řev hromu výbuch dynamitu
/počkejte až oheň zezelená/
Tadle by bylo takový maličký dětský nebe přímo tady na zemi.

Idiotskej bastard

Idiotskej bastard. Táta je dnes nacistou v kongresu, matka zas loví někde v L. A. Idiotskej bastard, nechávaj ho umírat na zadním sedadle, toho idiotka.

Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, protože jsem byl moc malej abych pil víno. všechny druhy vín. Nevím, loknul jsem si jednou ze zbytku nákyho bílýho a pak jsem pro změnu usnul, když jsem těsně před tím vypil čtvrtinku piva. Velice divný, velice divný.

Zkuste si představit okna celý zatažený zeleným závěsem pořád bejval v kostele a zahřejval svou lavici Kenny ho krmil a Ronnie dával bacha dítě prospívalo a rostlo, až se připojilo k světu lhářů a podvodníků a lidí jako jste vy kdo se usmíváte a myslíte si, že víte vo čem je řeč myslíte si, že všechno víte. A tu písničku, kterou zpívám znáte ji? Posloucháme..... toho idiota, zkuste si ho představit, okna celý potažený zeleným závěsem, všechnen čas, kterej promíchal, všechny barvy, který namíchal a kde jsou teď?

A já teď mám za sebou dvě hitovky, ale nejsou z toho žádný prachy, všechno teď na mě leží, vyhodili mě z práce a ani mi to moc nevádí.

To je hlas z rádia

Jsi přeci osamělá holčička, ale tvý mamince a tatínkovi je to fuk, jsi osamělá holčička a věci, který říkaj jen zranují tvý city. Už je příliš pozdě, aby začali chápat co vlastně cítíš Svět je pro ně příliš neskutečnej. Tak jsi vosamělá. Vosamělá holčička. Všechny naše děti jsou ubohý nešťastný voběti systému, který nemůžou nijak ovlivnit.

Svíkni se když tancuješ

Přide doba, kdy všichni vosamělí lidé budou moct svobodně zpívat, tancovat a milovat.
Přide doba, kdy každý zlo, který známe, bude zlem nad kterým se můžem povznést.
Kdo se bude starat o to jestli jsou vlasy dlouhý nebo krátký, nalakovaný nebo prošedivělý.
Víme, že ve vlasech to něvězí.
Přide dokonce doba, kdy tlustí se přestanou stydět za svou tloušťku.
Přide doba, kdy všichni vosamělí lidi budou moct zpívat, tancovat a milovat
Přide doba, kdy každý zlo, který známe bude zlem nad kterým se můžeme povznést.
Koho bude zajímat, jestli jste tak chudí, že si nemůžem dovolit pár supermoderních elastických punčocháčů?
Přide doba, kdy si budeš moct dokonce při tancování svlíknout šaty.

Která část vašeho těla je nejošklivější

Která část vašeho těla je nejošklivější?

Někdy lidi říjāk nos, jiní že prsty u nohou

ale já si myslím, že je to vaše mysl. Myslím si, že je to vaše mysl, vaše mysl.

Vaše mysl je škaredá, ne vaše tělo. Myslím, že je to vaše mysl.

A ještě jednou ještě znovu

Děti matek

Jsme jiní lidé

a vy jste taky jiný

Našel jsem k vám cestičku

Myslíte, že jsem cvok? Úplnej blázen?

Myslíte si, že se flákám po nocích a

spím v telefonních budkách?

Ref:

Dopřejte mi chvilku a já vám to povím co zamejšlím.

Dopřejte mi chvilku a já vám povím, co jsem zač.

Jestli na to nevypadám, tak vám rovnou řeknu,

že jsem jinej člověk.

Myslíte si, že jsem chuligán?

Ref:

Našel jsem si k tobě cestu

myslíš, že tě snad slepě a pitomě miluju?

Myslíš, že celou noc sním vo tom, jak tě vobjímám?

Ref:

PINK FLOYD:

OZVĚNY
/Roger Waters/

Vyslechl jsem prach starých pravd
a jiné nesmíme prý znát
však cítím borcení těch cest
co mořský proud se chystá smést

A ozvěny vzdálených vod
se rozléhají po plážích
a všechno zní jak hudba svítání

Nikdo nemá tolik sil
aby život zastavil
a každý z nás je proudu díl
je moře díl však nezná cíl

Cizí tváře potkávám
a k hrůze své je poznávám
snad jediná co výraz má
jsem já
Chci dlouhé vlasy nosit dál
chci chépat žití rituál
Teď slyším svět jak marně zavzlykal
Nikdo poblíž dveří mých
nikdo nejde cestou mou
němý svět a já v něm sám
němý svět jak prázdný chrám

Stříbrná hra úsvitu mi těká po očích
a kříží hroty zbraní slunečných
a oknem mým po vlnách větru
připlouvají křídla ran
a milionů lidských slzí van

Nikdo nemá svět snad rád
vidím dost už nechci spát
a mraky hnát a mraky smést

ODVRÁCENÁ STRANA MĚSÍCE
/Roger Waters/

Dýchej

Dýchej, vdechuj vzduch,
neboj se mít zájem.
Odejdi, ale neopouštěj mně.
Rozhlédni se kolem sebe
a vyber si svůj vlastní kus země, na které budeš pevně stát,
neboť dlouho budeš žít a vysoko vzlétneš.
A úsměvy, které rozdáš a slzy, které propláčeš
a všechno, čeho se dotýkáš a vše co vidíš
je vším, čím tvůj život kdy bude.

Utíkej, uháněj králičkami skoky,
vyhrab si díru, zapomen na slunce.
A když už konečně máš hotovo,
neseď si, je čas začít jinou práci.
Neboť dlouho budeš žít a vysoko vzlétneš,
ale i když si osedláš příboj
a udržíš se na nejvyšší vlně,
jedeš jen svůj závod k brzkému hrobu.

Čas

Necháváš odtikávat chvíle,
které dohromady dávají jeden nudný den.
Proflákáš a promarnuješ hodiny,
jak tě právě napadne.
Potloukáš se na jednom místě ve svém rodném městě
a čekáš na někoho nebo na něco,
co by ti ukázalo cestu.

Jsi unaven ležením na slunci,
nebo zůstáváš doma a díváš se jak přší.
Jsi mladý a život je dlouhý,
ještě je čas zabíjet dnešky
a jednoho dne přijdeš na to,
že jsi nechal za sebou deset let.
Nikdo ti neřekl, kdys měl vyběhnout,
zmeškala výstřel signální pistole.

A tak utíkáš a běžíš, aby jsi dohonil slunce
ale ono klesá a závodí s Tebou dokola,
aby zase znovu vyšlo za tvými zády.
Slunce je svým způsobem stále stejné,
ale ty jsi starší a s dechem už nestačíš
a o jeden den jsi zase blíže smrti.

Každý rok kratší a kratší,
zdá se, že není možné najít čas pro plány,
které se mění buď v nic nebo v půlku stránky načmáraných řádek.
A lpět na nich v klidném zoufalství - to je anglický způsob.
Čas je pryč a píseň končí,
myslel jsem, že bych měl říct snad něco víc.

Nadechni se znovu

Domů, zase domů.
Jsem rád, když tady můžu být,
když vejdu prochladlý a unavený.
Je to dobrý, ohřát si kosti u ohně.
Někdo tam v dálce za plotem,
vyzváněním železného zvonu svolává věřící,
aby na kolenou tichounce vyslechli
pronášená kouzelná slova.

Šílenství

Blázen leží v trávě,
blázen leží v trávě.
Vzpomíná na dětské hry a věnečky ze sedmikrásek - a směje se.
Musíme držet blázny na cestíčkách.

Blázen je v předsíni,
blázni jsou v mé předsíni.
Noviny tisknou svou složenou tvář k podlaze
a každý den přináší kamelot další.

A když se hráz protrhne o strašně moc let dřív,
a když už není žádné místo na vrcholu hory,
a když ti hlava vybuchuje temnými představami,
uvidím tě na odvrácené straně měsíce.

Blázen je v mé hlavě,
blázen je v mé hlavě.
Zvedáš čepel nože, proměňuješ mne.
Předšláváš mne tak dlouho, až jsem taky šílený.

Zamykáš dveře a zahazuješ klíč.
Teď je někdo tam, v té mé hlavě, ale nejsem to já.

A jestli se mrak protrhne,
bouře ti zní v uších,
ty křičíš, ale zdá se, že tě nikdo neslyší.
A když kapela, ve který hraješ začne hrát jinou melodii,
uvidím tě na odvrácené straně měsíce.

Peníze

Peníze - vypadni odsud.
Seženi si dobrou flek, kde platíš víc a kde se budeš mít líp.
Peníze - to je něco.
Schrábní vejplatu oběma rukama a odnes si ji do úkrytu.
Nové auto, kaviár, čtyřhvězdičkový sny.
Asi si koupím nákej fotbalovéj tým.

Peníze - teď zpátky.
Jsem sice kamarád, ale ruce pryč od mé hromádky.
Peníze jsou hit.
Kašlu ti na tvoje postranní skutky.
Já se vezu v první třídě - hifi společnost.
A myslím, že bych potřeboval nejмін tryskáč Leer.

Peníze jsou zločin.
Rozděluj je spravedlivě, neber mi můj díl koláče.
Peníze, tak to aspon říkají,
jsou dneska kořen všeho zla,
takže když žádáš, aby ti přidali, nediv se, že ti nedaj nic.

Zatmění

Vše čeho se dotýkáš,
vše co vidíš,
vše co chutnáš,
vše co cítíš,
vše co miluješ,
vše co nenávidíš,
vše čemu nedůvěřuješ,
vše co chráníš,
vše co dáváš,
vše s čím zacházíš,
vše co si kupuješ,
vyžebraš, vypůjčíš nebo ukradneš,
vše co ničíš,
vše co tvoříš,
vše co děláš,
vše co říkáš,
vše co jíš,
každého koho potkáš,
vše čím opovrhuješ,
každý s kým bojuješ,
vše co je teď,
vše co už je pryč,
vše co má přijít
a všechno pod sluncem je v souladu,
ale slunce je zatmělé stínem měsíce.

My a Oni

My a oni
a konec konců všichni jsme jen obyčejný lidi.
Ty a já,
jen Bůh ví, že tohle není právě to, co bychom si vybrali.
Vpřed! Řval ten vzadu
a přední řada zemřela.
A generál si sed a linie na mapě
se pohybovaly ze strany na stranu.
Černí a modří
a kdo ví, kteří jsou kteří a kdo je kdo.

Nahoru a dolů
a nakonec je to dokola a dokola a dokola.
Ty jsi ještě neslyšel, že je to jenom bitva slov
volal chlap s heslem napsaným na zádech.
Poslyš synu, řek ten muž s revolverem,
tady je ještě za mřížemi místo pro tebe.

Dolů a ven,
nedá se nic dělat, ale je toho všude strašně moc,
s tím nebo bez,
a kdo bude popírat, že tohle není právě to, co znamená boj.

PŘÁL BYCH SI, ABYS TU BYL
/Roger Waters/

Září dál, ty bláznivý démante!

Pamatuješ na dny svého mládí - zářils jak slunce.
Sklvi se dál, ty bláznivý démante!
Teď tvé oči připomínají černé díry v obloze.
Září dál, ty bláznivý démante!
Octl ses na rozcestí mezi dětstvím a hvězdnou drahou,
nechal ses unášet ocelovým vánkem...
Tak pojd - ty, jenž ses stal terčem vzdáleného smíchu, nezkušený a
světa neznalý,
pojd, legendo i mučedníku a záři!
Toužils odhalit všechna tajemství, přál sis nemožné,
září dál, ty bláznivý démante!
Ohrožován stíny noci, odzbrojen denním světlem...
Sklvi se dál, ty bláznivý démante!
Vyčerpals ses ledabyly precízním uvítáním,
vozils ses na ocelovém vánku...
Pojd, ty blouznivče, proroku, malíři a trubači,
pojd, zajatče a záři!

Vítej do téhle mašinérie

Vítej, synu, vítej do téhle mašinérie!
Kdes byl tak dlouho? - No nic, my víme, kdes byl.
Byls na cestě a zabíjels čas, obklopen hračkami a příručkami
pro skauty.
Koupils sis kytaru, abys trochu potrápil svou mámu.
Neměls rád školu - nejsi přece nikomu pro blázný.
Nuže, vítej v téhle mašinérii!

Vítej, synu, vítej do téhle mašinérie!
Co sis to vysnil? - No nic, my ti už řekli, o čem smíš snít.
Snils jsi o tom, že se staneš velkou hvězdou, co hraje na mizernou
kytaru, ope se v bufetu řízky
a ráda se vozí ve svém Jaguáru.
Nuže, vítej v téhle mašinérii!

Dej si doutník

Pojď sem, hochu milý, a zapal si!
Podíváš se daleko, budeš létat vysoko v oblacích - nikdy nezemřeš.
Uvidíš, že to půjde, když se budeš snažit: budou tě zbožňovat.
Vážně, vždycky jsem měl uznání a myslím si, že
tahle kapela je prostě fantastická - to je můj osobní názor.
Mimochodem, který z vás si říká Pink?
Prozradils jsmo ti chlapče jméno téhle hry?
Říkáme jí Jízda Vlákem Smrtáčkem.

Je až ohromující, jak jdou tvé věci na odbyt.
Tvé další album je na cestě - dlužíš je lidem.
Jsmo tak šťastni, že to lze sotva vylíčit.
Všichni ostatní jsou úplní zelenáci - viděls jste už žebříček hitů?
Tomu se říká začátek, a mohlo by se to ještě schopně rozvinout,
kdybychom se dalilohromady.
Prozradils jsmo ti vůbec chlapče, jak se tahle hra jmenuje?
Říkáme jí Jízda Vlákem Smrtáčkem.

Přál bych si, abys tu byl

Tak ty si tedy myslíš, že rozeznáš nebe od pekla a
pohodu od žalu a bolesti.
Rozeznáš zelenající se pole od kolejí z chladné oceli,
úsměv od smutečného závoje?
Opravdu si to myslíš?
Přiměli tě k tomu, abys zaprodal své hrdiny za přízračné stíny,
žhavý popel za živé stromy a prázdné tlachy za svěží vánek?
Dovedli tě k tomu, žeš dal přednost ubohé útěše před změnou
a vyměnils cestu do války za hlavní roli v kleci?
Kéž bys tu jen byl!
Jsme jenom dvě ztracené duše plovoucí v akváriu -
- a léta běží---
Honíme se stále po stejné zemi - co jsme našli?
Pořád tu samou úzkost a strach...
Přál bych si, abys tu byl.

Skvi se dál, ty bláznivý démante

Nikdo neví, kde jsi - blízko či daleko...
Záři dál, ty bláznivý démante!
Pokračuj ve svém díle, a já se přidám -
Skvi se dál, ty bláznivý démante!

Usneme na vavřínech včerejšího vítězství, unášeni ocelovým vánkem.
Jen pojď, chlapečku - ty vítězi i poražený,
hledáči pravdy a klamu,
pojď a záři!

ZVÍŘATA
/Roger Waters/

Prasata na útěku

Jestli ti bylo jedno, co se mi přihodilo,
a já se nestaral o tebe,
naše cesty šly křivolace, cik cak, v nudě a bolesti,
příležitostně opláchnuté deštěm.
Jsem zvědav, kteréj smrad to zase odnese,
a pozoruju, jak prasata utíkají.

Psi

Seš blázen a seš skutečně v nouzi,
Spíš s botama pod hlavou, a když jsi na ulici,
musíš být schopen vzít si maso se zavřenýma očima.
A potom se zase tiše pohybuješ po větru a nenápadně,
najednou, do toho bez přemýšlení řízneš, v pravou chvíli.

A za chvíli, můžeš pracovat chvíličku, aby sis vytříbil způsoby.
Je to jako vázanky a podávání rukou v klubu,
jistý pohled do očí a lehký úsměv.
Lidé, kterým lžeš, si tě musí vážit,
abys měl příležitost vrazit jim nůž do zad,
když je k tobě otočí.

Jedním okem se stále díváš přes rameno.
Víš, že je to stále těžší a těžší a těžší, vždyť stárneš.
A nakonec to zabališ, odletíš na jih dolů,
schováš hlavu do písku -
jen další smutný stařec,
úplně sám a umírající na rakovinu.

A když ztratíš sebeovládání, sklidiš, cos zasil.
A budeš se bát stále víc, až se ti krev pomalu změní v kámen.
A je příliš pozdě, abys mohl odhodit zátěž, kterou jsi vrhal
do svého okolí.
Tak se nachlastej, jdeš ke dnu, sám,
vláčen kamením.

Musím říci, že jsem trochu zmaten.
Někdy se mi jenom zdá, že jsem jaksi používán.
Zůstanu bdělý, zkusím setřást tuhle plíživou nevolnost.
Když se nepostavím na vlastní zem, jak bych chtěl najít vlastní
východisko z tohoto bludiště?

Hluchý, němý a slepý, hraješ si dál,
že každý je vyčerpán a nikdo nemá skutečného přítele.
A zdá se ti, že to, co budeš dělat, bude jen snaha izolovat vítěze.
A všechno pod sluncem je hotovo
a ty věříš v srdce, každý je zabiják.

Kdo byl zrozen v domě plném bolesti.
Koho učili, aby neplival do dmychadla.
Komu řekl člověk, co má dělat.
Kdo byl vláčen vycvičeným personálem.
Kdo byl spoután límečkem a řetězem.
Kdo dostal místo na tribuně.
Koho vyhodili z parku.
Kdo byl doma jen cizincem.
Kdo byl nakonec pohřben do země.
Koho našli oběšeného na telefonu.
Kdo byl vláčen kamením.

Prasata /Tři různé druhy/

Velký člověče, prasečí člověče, ha ha, seš šaráda,
ty dobře obuté velké kolo, ha ha, seš šaráda.
A když máš ruku na srdci,
dokážeš se srdečně smát,
úplný šprýmař
s hlavou skloněnou v prasečím korytu.
A říkáš: "Rýžujte dál".
Prasečí zabarvení na tlusté bradě.
Co doufáš, že najdeš,
když jsi dole v prasečím dole?
Jsi na pokraji smíchu, téměř šprýmař,
ale ve skutečnosti jsi na prahu pláče.

Autobusová zastávka, brašna, krysy, ha ha, seš šaráda.
Vypadáš jak stará čarodějnice, ha ha, seš šaráda.
Rozšiřuješ ledové šipy z rozbitého skla.
Máš smích na rtech,
vždy připraven posloužit úšklebkem,
seš citlivý jako ocel,
seš z horkého těsta a sudu,
máš rád dobrou legraci a revolver.
Máš smích na rtech,
jsi téměř šprýmař,
ale máš pláč na krajíčku.

Hej ty, Bílý dome,
ha ha, seš šaráda.
Ty domo, pyšná hubo města,
ha ha, seš šaráda.
Zkoušíš vyhmátnout naše pocity na ulici.
Seš opravdu zábavný,
sevržené rty a studené nohy,
cítíš se oklamán?

Musíš prorazit zlým přílivem
a podržet to vše uvnitř.
Jsi skutečně zábavná, Mary.
Jsi skutečně zábavná, Mary.
Ale jsi k pláči.

Ovce

Neškodně tě míjejí a jdou za pastvisky.
Jen mlhavá vzpomínka na něco určitého zůstává ve vzduchu.
Dávej pozor,
mohou tu být někde psi.
Pohlédl jsem přes Jordán a uviděl jsem.
Věci nejsou takové, jakými se zdají.

Co získáš tím, že si budeš hrát, jako by nebezpečí nebylo skutečné?
Mečíš a jako sluha poslušně následuješ vůdce.
Dobře vyšlapanou cestou, do údolí oceli.
Jaké překvapení!
Pohled horoucího šoku v tvých očích.
Teď jsou věci takové, jakými se zdají.
Ne, tohle není zlý sen.

Pán je můj Pastýř, kterého se zřeknu.
Stvořil mě ke lži své.
Přes zelené pastviny a podél klidných vod mě vedl.
Zářivým nožem oživoval mou duši.
Zavěsil mne na háky do výše,
proměnil mě v jehněčí kotlety.
Měl velkou sílu a velký hlad.
Až přijde den, kdy zbyde nás jen hrstka,
tiché přemítání a velký odkaz.
Pán Umění karate.
Jo, my povstanem.
A potom ti smradí zapláčou.

S mekotem a bubláním jsem mu skočil na krk.
Vlna přes vlnu, šílené pomsty
odpmlouvají radostně ze zorného pole do snu.

Slyšel jsi tu novinku?
Psi jsou mrtví!
Zůstaň radši doma a dále, co se ti přikáže.
Klid se z cesty, jestli chceš zestárnout.

Prasata na útěku, část II

Viš, že jsem se staral, co je s tebou
a vím, že ty se staráš o mne.
Tak už se necítím sám,
necítím ani váhu kamene.
Teď jsem konečně našel bezpečné místo,
kde složit kosti.
A každý blázen ví, že pes potřebuje domov.
Útočiště před prasaty na útěku.

CHRIS SQUIRE

RYBA NA SUCHU

Vztáhni ruku

Přichází to vždy se svítáním
a znáš ty pocity, které tě nutí cítit.
Dobrá.
Vždy jsou semknuté
Vztáhni ruku
Zjistí vzdálenost
Vyzbroj se odolností
Útok znamená porážku
Vše, co mohl udělat,
bylo vztáhnout ruku,
protože všechny poklady vesmíru ti leží u nohou.

Můžeš je schovat, ztratit, ale vždy jsou k nalezení.
Můžeš se jím vysmát, ale vždy přijdou
zpět k tobě, tak pravdivé.
A pravda je pravdou,
takže stačí vztáhnout ruku,
pokroková hnutí.
Životní zkušenosti.
Předělat znamená opakovat.
Vše, co jsi mohl udělat,
bylo vztáhnout svoji ruku,
protože všechny poklady vesmíru ti leží u nohou.

Vztáhni ruku
Změř vzdálenost
Vyzbroj se odolností,
protože útok je porážka.
Vždyť jsou utajené
Tak vztáhni ruku,
vždyť všechny poklady vesmíru ti leží u nohou.

Ty vedle mne

Víš, že tě miluji.
Nemohu bez tebe žít.
Když jsem sám, vždy myslím na tebe.
Všechno je jasné,
zde je zde
a všechno je takové, protože je to takové už od nepaměti.

Zde sním.
Stojím sám vedle sebe.
Hledím, a je to snadné pozorovat,
že nejsem jediný, kdo se snaží získat nový druh bohatství.
A ty vedle mne.

viš, že tě milujeme.
Nemůžeme bez tebe být.
Když jsme doma, vždy na tebe myslíme.
Všechno je jasné,
zde je zde
a všechno je právě takové, protože je to takové od nepaměti.

Zde sníme.
Stojíme sami vedle sebe.
Hledíme a lehce vidíme,
že nejsme sami, kdo se snaží získat nové bohatství.
A ty vedle nás.

Tiše padám

Tiše klesám dolů,
přenáším naděje budoucnosti na děti.
To naplňuje vzduch kouzelným zvukem,
dává světlo nevidanému obrazu.
Naděje, naděje.

Nevěřím v zázraky,
věřím v lásku.
Neradím ti kašlat na zákony.
Není třeba útočit a tlačit se.
Nebo nakonec se jen budeš odrážet v hladině,
až budeš sahat do oblak nad sebou.

Vím, že je tu něco.
Nevím, jak dlouho to přichází,
ale ještě zpívám tu píseň.
Všechny střípky souhlasí,
i ty, které přináší záhada.

Tiše kroužím dolů.
Uvolňuji pole naší představivosti.
Moře se uklidňuje, koruna padá odhozena.
Dýchá život do neskutečného života.
Naděje.
Možná

Tiše padám.
Padám níž a níž.

Šťastná sedma

Ve stínech pohasínajícího světla
nic v dohledu, nic v mysli.
Bez zisku, i když se cítíš unaven.
Vidíš víc, nacházíš víc.
Utrhni kousek z jablka života, je spíš lepší než horší,
protože je dobré, a myslím, že bys mohl být
tento večer šťastný.

Osudy, které nás vedou
přes moře, jimiž plujeme,
ve stopách karnevalu.
Zkoušíme víc a méně prohráváme.
Ty a já, snažili jsme se mnohem víc na cestě hledání pravdy,
lásky a čestnosti, a mohli bychom být dnes večer šťastni.

Od stromů na stříbrných písčích
až k ledu zlatých půlnočních zemí,
tečou nitě slzí, které jsou prolity
na druhé straně s chechotem.
Doprovázení stále plány a schematy, pronásledující sny,
i když umíme jen těžko říci,
co znamenají,
ale myslím, že bychom mohli být
dnes večer šťastni.

Spasení

Když tě Spasitel opustí,
komu to bude vadit.
Když tě tvoje láska zradí,
najdeš radost ráno,
lásku ve hvězdách.
Mír a pochopení, stojící úplně vedle tebe,
když jdeš ulicí.

Chůze včas,
vždy je tí v patách,
aby ochránila tvé srdce,
jako loď v přístavu, zmítaná v bouři, která nás pokoří,
a ty budeš v bezpečí, kde nás nic nepřemůže, a budeš
v bezpečí se mnou.

Když otevřeš dveře pochybností,
neboj se.
Až nadejde čas změn,
budu blízko,
budu čekat vedle tebe,
abych ochránil tvé srdce,
jako loď v přístavu, vrženou sem bouří, která nás pokoří,
a budeš v bezpečí se mnou.

PETE SINFIELD

STÁLE

/Pete Sinfield/

Píseň Mořské Kozy

Mořská koza odhazuje Akvarijní runy přes korálky zrcadlících slz,
Nasládlá pirátská slova merunky vytékají z vašich nátěrů
Pomazávají vaše oči Midasovým olejem takže prohlédnou
Aladinova lampa jasně hoří a přeměňuje univerzální lék
Aby naplnila vaše duše oslazenými dírami.
"Ach neslyšíte?" zpívala mořská koza "nesmysl mě dělá lhostejnou".
"Je to blízko, zní to jasně" zpívala mořská koza "žijeme abychom
přemohli hlas blázna a jeho volbu nikam,
"Bolest, která pryťší jako nekonečný deštivý den."

Mořská koza čte let ptáků a píše do písku
Zlaté vodopády podzimní pšenice kloužou přes nataženou ruku
Jejíž prsty ztuhlé větami stále kynou kapele
Aby hrála pochod "Best Foot Forward March" a ohlušují celou zem
prázdnými slovy, je to tak pošetilél
"Zaujměte své místo" zpívala mořská koza "noc stále pokračuje".
"Odhalte své plány" zpívala mořská koza "řekněte každému, že jste
odešli dotknout se země a spatřit zrození
Úsměv, styl pod nerozvířenou milí života."

Naplnuje vzduch! Naplnuje vzduch
Píseň mořské kozy otrásající domy.
Píseň mořské kozy tak jak nekonečně se potuluje
Mezi karminovým závojem západu slunce
Na hladkých šedivých ulicích, kde opilec sprádá svou historku.

Mořská koza srká a mrští svou sklenicí podél kouřem zahalené
silnice kde pádí uzavření hadi bezbrzdových vlaků, rozbolených
svým nákladem pružnookých, mlčenlivých, zažraných mladíků, kteří
líbají bodec ve tvaru L

Který brzy zamaže jejich uniformy krvavými skvrnami, vybělené
boritovou modří.
Železem posedlí, zlatým lemováním oslepení, důstojníci a pánové!
"Bůh!" zpívala mořská koza "je vždy na obou stranách."
"Změna" zpívala mořská koza "je stálá jako příliv a odliv",
"A tato hra" zpívala mořská koza "je podivně sloučena
Podílište-li se na tom, kde první přichází poslední
Kde východ pokračuje a slunce vyhořelo."

A podílište-li se na tom

Pod oblohou

Směj se na usmívajícího se člověka
Slzu v svém oku
Tanči v ranním slunci
Pod oblohou.

Vysoko na hlohovém stromě
Včela a motýl
Hledají štěstí v listech
Pod oblohou.

Sleduj cestu, která se vine k obloze,
Není důvod nedívat se proč.

Strakaté zelené letní mýtiny
Kde létají vlaštovky
A smějící se děti si hrají
Pod oblohou

Směj se na usmívajícího se člověka
Slzu v svém oku
Miluj v ranním slunci
Pod oblohou

Sleduj cestu, která se vine k obloze,
Není důvod nedívat se proč.

Měkce na mechovitém břehu
tiše lež
Všechno je vším
Pod oblohou.

Všechno je vším pod oblohou ...

Budeš to ty

Kdo mi dá útěchu, když měsíc se prochází v borovicích
Kdo bude mým polštářem, když skučí ostrý severní vítr
Kdo bude ležet vedle mne když zhasíná večerní oheň
Budeš to ty, zůstaneš při mně?

Kdo mi dá útočiště před vlčí nespokojeností
Kdo bude mým tichem dokud se neuklidní rachotící bouře
Kdo vyleští mou zbroj pro turnaj příštího dne
Budeš to ty, zůstaneš při mně?

Nebo se mám poohlédnout po někom jiném
Nebo trávit své dny v jeskyni nebo na skalní plošině
S pouhým životem jako svým bratrem
A najít si svou cestu sám?

Kdo mi přinese vodu když se přehřeje můj motor
Kdo mi přinese mast když dálnice vyleptá mé nohy
Kam se mohu uchýlit ze spršek zklamání
Mohu přijít za tebou, zůstaneš při mně?

Nebo se mám poohlédnout po někom jiném
Nebo trávit své dny v jeskyni nebo na skalní plošině
S pouhým životem jako svým bratrem
A najít si svou cestu sám?

Kdo mi dá útěchu když měsíc se prochází v borovicích
Kdo bude mým polštářem když skučí ostrý severní vítr
Kdo bude ležet vedle mne, když zhasíná večerní oheň
Budeš to ty, zůstaneš při mně, zůstaneš při mně
Zůstaneš při mně, zůstaneš při mně?
Ach, ovšem že zůstaneš.

Boogie o plnohodnotné potravě

Chci se zakousnout do růžového jablka
Které není obarveno, navoskováno nebo ošetřeno s DDT.
Chtěl bych mít talíř ruské pohanky
S kouřící omáčkou ze sezamového semene.

Uvařte mi k snídani jen miso-polévku
Hodte své smilné prsty zpátky do moře
Protože já jsem bojácný makrojedlík,
Život je sladší jíme-li přirozeně.

Plnohodnotná strava je to co potřebuji
Mísu zrna, chuť semen a plodů
Plnohodnotnou stravu každý den
Aby se dalo žít přirozeným způsobem.

Jste tak úzkostlivé ve věci znečištění ovzduší
Podívali jste se někdy opravdu na svou stravu
Je na zvracení oslazená, otrávená, přichucená,
Obarvená, zpracovaná .. Bože! Kdybyste si jen uvědomili
Že existuje jiný způsob jezení,
Který vás zachová plně života, báječné, šťastné a volné
Jen do toho, připravte si banket
Přímo od přírody, ne odněkud z továrny.

Plnohodnotná potrava atd. atd.

Stále

Stále se divím jaké to je být tekoucím proudem,
Z temnoty neustále proudícím,
Vinoucím se k moři přes dávnověké mechovité zátočiny
Necítíte potřebu to poznat?
Stále se divím jaké to je být stromem
Neustálým služebníkem ročních období
Pít pouze z oblohy a pročešávat zimní vítr
A nepotřebovat žádnou pečeť důvodů?

Stále se dívím, proč se dívím, proč jsem zde
Všechna má slova jsou jen držadlo mého cepu
Jak běžím životem přes tuto nádhernou sféru
Jako pes, který se honí za svými ...
Krejčí a dráteníci, princové a Inkové
Námořníci a rytci, přede mnou a jako já

Stále se dívím jaké to je být ptákem
Zpívat každé svítání své sladké výlevy
Odlétat daleko když celý ten svět se rozrušil
A nemuset dělat marné závěry ...

Stále se dívím jestli jsem existoval někdy dávno
Jako pták nebo tekoucí proud nebo strom?
Abyste se vyšplhali vysoko, musíte nejprve klesnout docela nízkou
Jako proměnlivé přílivy a odlivy
Césarů a faraonů, proroků a hrdinů
Básníků a tuláků, přede mnou a po mně
Všech těch malířů a tanečníků, velikášských kancléřů,
Obchodníků a hazardních hráčů, bankéřů a milovníků toulců,
Vítězů a poražených, andělů a ochlastů,
Beatles a Bolanů, deštových kapek a oceánů
Kráálů, pěšáků a jáhenů, zbabělů a vůdců,
Césarů a faraonů ...

Obálky věcrejška

Cítím se jako rezivý klíč, nehodím se do žádných dveří.
Ukradli jste mé vzdušné zámky, ale neřekli jste k čemu.
Řekli jste, že jsem nemusel vymalovat oči na ulici
Bez obvyklého mučednického klobouku a neonových reklamních hesel.

Abych jedl, potřebuji vás pro drobty, neboť vaše potřeba jsem
byl já.
Provolávali jsme slávu a minuli sanguinickou baňku až do doby,
kdy ledový muž mě naučil vidět.
V pět hodin byste nikdy nemohli smýt svou razítkovou barvu
Proto vás pokládám za ztracené a vaše slova jsem hodil
Do kalných obálek věcrejška.

Cítím se jako potácející se papírový drak, jehož cívku
nedrží žádná ruka.
Vynořil jsem se na palubu vaší hvězdně jasné lodi abych shledal,
že jste opustili kormidlo
Abyste honili pár zbohatlých cestujících, kteří hráli o štěstí
se svým jízdným
Pak vychvalovali trup lodi s dírami a se smíchem se vzdálili
vzduchem. Zatímto většina z nás zůstala na palubě a podstrčila
brandy posádce John Purser zamáknul svou železnou skříňku a ukázal
na zástup.
Stále vypočítávající cemu času, nezanecháme žádné ozvěny
Proto jsem spálil peněžní záznamku a hodil účty
do únavných obálek věcrejška.

Potřebuji sít hruď času a nechat ztuhnout jeho mléko v inkoustu
Abych ošálil kafaň plné snů a balancoval na okraji.
Neobviňujte mě jestliže můj kouř a pára zastínily vaši vyjetou
kolej, zamýšlel jsem pouze vás vylekat, ne vám nastavit svá zřada
Abyste na nich jezdili a naložili na ně své nádoby s nepálenou
hlínou.

Můžete si najít svého průvodce ke kazatelské jízďě
v pustých obálkách včerojška.

Jsem naruby, jsem prázdné město, mé oči jsou plny strašidel
Zaprášené jistoty s dírami a pavoukem spířených skorojistot.
Já miluji, nenávidím ten rock and roll dým a světla
Snědl jsem všechny své květiny dávno předtím, ale kořeny zůstaly
v pořádku.

Zatímco nyní můj přípitek je místem křižovatek, slyším už jen
z dohledu, že Black Pick našel svou chaldejskou lampu
Po letech v koncentračním táboře,
Ale bojím se, že je stále tam na ledě
Se svými ústy jako dudy a svým šálkem karminové arzénové sloučeniny

Přece jen jsem splnil hostitele snů, přečež budu křičet hurá
do tryskové oříznutých obálek ...

Hráč na píšťalku

Pod blysknavým zoeželelým nebem
Malý spratek se skořicovými očima
Ubírá se cestou na svou tajnou mýtinu
A hraje na svou píšťalku serenádu.

Mezi přeludnými stromy
Mezi světlem hvězd naleštěnými listy,
Prochází volně cestu skvrnitých muchomůrek
Aby se hrou dostal do království skřítků.
Hnědá sova houká nad dubem
Lišky vyjí a zelené žáby kvákají
Edyž skrz les k zázračnému měsíci
On píská noty skřítků melodie.

Jde směrem k mechem obrostlému mostu,
Kde teče bublající křišťálová voda,
Přes louku, na kopec
A já ho ve větru stále slyším

Dům nadějí a snů

Po podlaze leží rozbité číše pýchy
Pootevřené dveře a vyškrabané díry do noci
Některý den tam ona bude, přílivy a odlivy se vrací, větry se mění
Ty víš, ach ty víš.

Vystavěl jsem také jeden dům nadějí a snů
Pil n cikánských houslí jako ty
Dělal nahý přes plameny a spálil se jako ty.

Rozepnuté časy když se dva položili jako jeden
Oči na očích, kde Kateřinská kola se roztočila.
Nyní každý zevšednělý den je zamotaná silnice
Sám, tak sám.

Vystavěl jsem také jeden dům nadějí a snů
Tančil na stolech zrovna jako ty
Přeplnul moře snů a topil se jako ty.

Jeskyňi slz jsi udusila a téměř křičela
Vznětlivě koně zadržela a uvázala uvnitř.
Nikdo ji nemohl odhalit, ale jaksi doufal, že ji zná
Znovu, znovu, znovu stavět
Dům nadějí a snů na
baličku barevných karet
Vystavět dům nadějí a snů
cihlami z falešných kostek
Vystavět dům nadějí a snů
s ruletovými koly pro schodiště
vystavět dům nadějí a snů
zajištěný a spojený láskou
Láskou, láskou, láskou, láskou
stavět silně a spolehlivě s láskou ...

Lidé noci

Modré neonové prsty hodin plížící se mimo hvězdy
Uhasínají poslední rozplývání se dne,
Černými zmoklými ulicemi řídí vozy s kalnými očima,
Nacpané vesele se bavícími lidmi, opilými a blaseovanými.
V Soho, potřísnění číšníci bouchají s nádobami na smětí,
Komisionáři zívají do tvůdu
Jako prázdná a dunící hadice včerejška,
Mezi tím vším se pohybují lidé noci.

Zažloutlí šviháci s reflektorovými očima
nalévají omáčku smíchu na led.
Sametové panenky s konakovými úsměvy
tisknou se těsně, s ústy z kostek,
Podzemní kapela hraje na vyzdobené bubny
A chrlí elektrické oštěpy
Když tanečníci sebou trhají jako loutky
Zahalení kouřovou atmosférou.
Tančete dál bludí harlekýni noci
Dokud nevymažete své pozlačené obavy.

Čajové stánky s loupajícími se nátěrem u mostu Charing Cross
přitahují osamělé mury ke svým lampám.
V koutech klonutých průchodů, na lavicích
Leží zabalení v novinách vínem opilí tuláci,
Strkání policisty a stojící frontu na polévku
Vyhýbající se rozpražené rukavici světa
Avšak jednu bolest mají stejnou s ošperkovanou hereckou společností,
Obě hledají nějaký druh lásky.

Chrliči žvýkající uhaslé cigarety
Hromadí střepiny v křišťálových hglách
Prodejné hvězdičky parfémují svá nadra
Dokud nekývne osamělý prst.
Lupiči s falešnými diamanty si vykračují a svlékají
pro červcovou trestnici.
Gangster řve pochvaly své bandě
při směšné přehlídce sázkařů
Všichni uctívají chapadla noci
Kde pištec není nikdy zaplacen.
Šampanské zrůdy v košilích z denimu
Odfrkávají energii ve lžicích.
Smějící se děvčata hádají znamení zvířetníků
Ale jejich oči zpívají osamělé tony.
Jsou čtyři hodiny, víno vyvětralo
Káva už dávno vychladla,
Zloději platí své poslední pozdravy,
pak odjíždějí naslepo pryč ...
Mrtvé prázdné sny noci
Šednou, rozpouštějí se rozplývají ...

Derviši tanec mizí na točícím se větru svítání
Šepot ... Závěs se zvedá ... Den.
Vozy s novinami a nákladní auta s pomeranči hřmotí
Od Fleet Street až po Balíng Broadway.
První autobus s uklízečkami zastavuje na Strandu
Lékařenské a poštovní vozy křižují kolem.
U přestupních stanic v Bustonu prodavačky a muži v proužkovaných
oblecích se strkají a šduchají, vozy houkají, skřípou brzdy ...

YES

Křehké

/Ion Anderson/

Obklíčení

Budu obklíčen
Slova ti pomůžou uniknout
Den si změníš podle svého
Nazývej ránem to pronikání skrz zvuk
Do údolí a ještě dál..

Hudba tanec a zpěv
Přimějí děti, aby skutečně zvonily
Zdravím tento den po tvém
Nazývej ránem to pronikání skrz zvuk
Do údolí a ještě dál..

V jezeře a kolem něho
Hory sestoupí z nebes a budou stát zde
Budeme stát ještě o jednu míli dál a spatříme tě
Budeme tam deset opravdových let a budeme se taky smát
Uvidíš předem, má lásko, že tam budu s tebou..

Připomenu ti

Tvá silueta naplní pohled na vzdálenou atmosféru
Nazývej ránem to pronikání skrz zvuk dokonce až do údolí..

Podél zmlítaného mraku orel sledující zemi dole
Chytá vířící vítr
Námořník vidí okraj země
Orlí tance křídel vytváří víření rukou
Jdi blíž, uchop zemi, nepociťuj nic víc než zrna písku
Stojíme a všichni čas ztrácíme tisíce odpovědí ze svých rukou
Miliony let stojíme obklíčení tvým nejbližším strachem.

Jižní strana nebe

Řeka i hora jsou překročeny
Slunce je v horách někdy ztraceno
Okolo jižní strany je tak chladno, že jsme křičeli
Ten den nám bylo dokonce chladněji
Zdálo se, že jsme vzdálení od věčnosti milión mil

Vpředu byli moji křičící přátelé
V hloubce je nějaké místo, kam bychom si mohli lehnout
A odpočívat celý den s chladem na cestě
Ten den nám bylo dokonce chladněji

Zdálo se, že jsme vzdáleni od věčnosti milión mil

Zdálo se, že chvíle jsou ponořeny v hluku
Sněhové bouře, vyzývající hlas
Teplota nebes, teplota umírání
Ten den nám bylo dokonce tepleji
Zdálo se, že jsme vzdáleni od věčnosti milión mil

Slunce je v horách někdy ztraceno
Řeka může nedbat na pobřeží
A rozplynout se v teple nebes, když umíráš
Ten den nám bylo dokonce tepleji
Zdálo se, že jsme vzdáleni od věčnosti milión mil..

Dlouhý běh okolo

Dlouhý běh okolo
Dlouho čekám, až uslyším zvuk
Dosud si pamatuju ten sen
Dosud si pamatuju ten čas, když jsi řekla sbohem
Vždyť jsme opravdu lhali
Ponoření do sluneční záře
Vždyť jsme skutečně počítali do sta

Naslouchám studenému létu
Horká barva rozpouští hněv v kámen
Dosud si pamatuji ten sen
Dosud si pamatuji ten čas, když jsi řekla sbohem
Vždyť jsme opravdu lhali
Vždyť jsme skutečně počítali do sta..

Srdce východu slunce

Přichází k tobě láska a ty jsi následoval
Zamilováváš se do Srdce východu slunce
Ostří - vzdálenost
Jak může vítr se svými pažemi vanout kolem mne..

Ztracen na vlně a potom
Snít na srdci východu slunce
Ostří - vzdálenost
Jak může vítr s tolika ztracenými ve městě vát kolem mne..

Jsi ztracen v jejích očích jak spěcháš kolem
Počítající zlomená pouta rozhodují se
Láska přichází k tobě a pak
sníš na srdci východu slunce
Jsi ztracen na vlně na které sníš
Sníš na Srdci východu slunce
ostří - vzdálenost
Jak může vítr se svými pažemi vanout všude kolem mne
ostří - vzdálenost
Jak může vítr s takovým množstvím vanout kolem mne
Cítím se ztracen ve městě

Jsi ztracen v jejích očích
Počítajíce zlomená pouta rozhodli se

Přímé světlo přibližující se a vzdalující
Ostrost barev sluneční záře
Přímé světlo hledající všechny významy písní
Dlouhé a poslední jednání o všem, co vypráví tato zpívaná slova
Snílek sedící v křesle, které se ti opravdu hodí

Přichází k tobě láska a potom
Snít na srdci východu slunce
Ostří - vzdálenost
Jak může slunce se svými pažemi svítit všude kolem mne
Ostří - vzdálenost
Jak může vítr s takovým množstvím vanout všude kolem mne
Cítím se ztracen ve městě.

Pověsti z topografie oceánů

/Ion Anderson/

Byli jsme na turné v Tokiu a měl jsem pro sebe pár minut v hotelovém pokoji, kde jsem čekal na večerní koncert. Listoval jsem "Vlastním životopisem jogína" od Paramhansa Yoganada a zaujala mne dlouhá poznámka dole na stránce 83. Byla tam popisována čtvrtá část Sharistrických rukopisů, které pojednávají o všech rysech náboženství a společenského života, jakož i o lékařství, hudbě, výtvarném umění a architektuře. Už dávno jsem hledal téma pro velkou kompozici. Sharistrický rukopis byl tak přesvědčivý ve svých cílech a výkladech, že jsem všechno viděl před sebou a kolem těchto obrazů se mi formovaly čtyři na sebe navazující hudební skladby. To bylo v únoru a osm měsíců později byly tyto mé představy uskutečněny v této nahrávce. Byli jsme stále ještě na turné, nejdříve v Austrálii, pak v USA a při tom se mi podařilo pro svou myšlenku nadchnout Steva. Líbilo se mu to a hned jsme se oba dva začali scházet, abychom na nápadu pracovali. Sedávali jsme po hotelových pokojích, při svíčkách a hráli jsme. Když jsme se dostali do Savannah /stát Georgia/, měli jsme to už dost jasně pohromadě. Tam, během šestihodinového session, které trvalo do sedmi hodin ráno jsme vypracovali vokály, textový a instrumentální základ pro čtyři věty. Tato zkušenost měla v sobě něco kouzelného, magického a zůstali jsme jí opojeni ještě několik dní. Chris, Rick a Alan přispěli svým velice důležitým podílem a tak se dílo vyvíjelo po pět měsíců, než jsme je zaranžovali a nahráli.

Věty:

1. Shrutis

Zjevení božské pravdy můžete vidět jako věčně se rozvírající květ, ze kterého se vynořují jednotlivé pravdy, které zkoumají celky a kouzlo minulosti a proto bychom neměli zapomínat písen, která nám zde zůstala abychom jí naslouchali. Poznání boha je hledání, stálé a jasné.

2. Suritis

Vzpomínání. Všechny naše myšlenky, dojmy, vědomosti a strachy se vyvíjely po milióny let. To k čemu můžeme nalézt vztah, je naše vlastní minulost, náš vlastní život, naše vlastní historie. V tomto místě jsou to zvláště Rickovy klávesové nástroje, které dávají život přílivu a odlivu, i hloubku našemu vnitřnímu zraku. Topografický oceán. Doufáme, že brzy oceníme, že určité dané body v čase nejsou tak důležité jako povaha toho, co se otiskne do mysli, a jak je to zachováno a použito.

3. Puranas

Zkoumání zašlých věků jde ještě dál, až za minulost, dál než paměť sahá. Zde je Stevova kytara osou vší hudby zaostřené na pozorování krás a pokladů ztracených civilizací. Indiáni, Číňané, Střední Amerika, Indové, Atlantida, Tito lidé a jiní zanechali po sobě nesmírné poklady vědomostí.

4. Tantras

Rituál. Zem tomů svobody poznávat a znát rituál života. Život je boj mezi zdroji zla a čisté lásky. Alan a Cris představují boj, ze kterého vychází pozitivní zdroj: Jsme ze slunce. Vidíme.

Tanec svítání

Svítání, světla leží mezi mlčením a prodávými zdroji
Hnáno uprostřed plamenů divů, v nepostřehnutelných chvílích
zapomenutí
Zbarveno na pastvinách naděje, tančící lístky vrhají své
vyzývavé kouzlo

Pobavení, ale vážní ve svých myšlenkách vyvázli jsme z moře celí
Úsvit myšlení prošel chvílemi dnů a prozkoumával Zemi
Odhaluje chodby času a vyvolává vzpomínky účelně rozdělené
Vyřezávající pronikání nabízí spojení s chytrými samouky
A něžnou láskou, pro kterou neseme do vzduchu obraz vzdálenosti
Svítání naší moci, bavíme se novým sestupem, tak rychlým,
tak jako špatně použitý výraz, protože jenom abychom se učili
lásce, odhalili city, pozdě unikající do koutů, proto jsme
vytančili z oceánu
Úsvit lásky seslal mezi nás barvy, probuzení mnohými nebude
následovat,
Jenom melodie různých věků - rozpětí
Našeho nekonečného laskání svobody věčného žití

Mluv ke slunečnímu svitu, ty kdož voláš něžné léti,
Ty kdož se pohybuješ v mé blízkosti.

Vyvolal jsem melodii, ale nikdy jsem neviděl tvář
Slyšel jsem ale nenahradil
Troufal jsem si promluvit a přesto jsem své místo nikdy
neztratil

Rozhodil jsem kouzlo, kterým jsem splácel světlo dne
Ztracen v šicích světla
Kolik odvahy jsem měl, že slyšel jsem když zvuk začal hrát.

Co se stalo s tou písní, kterou jsme kdysi tak dobře znali
Podepsaný příslib chvil chycených do sítí kouzla
Po celý život jsem musel čekat na tuhle chvíli
Chvíli.

Budoucnost udržována v rovnováze svou skvělostí právě začíná
Všichni jako jeden jsme byli světlem
A davy se na nás hrnuly, na slunce záelonami vod
A na chvíli, když náš svět zcela zaplnil oblohu
Kouzlo nám obrátilo oči aby
Hodovaly na pohledu připraveném pro naši podivnou existenci

Co se stalo s kouzly, které jsme kdysi tak dobře znali
Zapoměli jsme snad co se stalo? Jistě, můžeme říci
Museli jsme čekat po celý život na tuhle
Chvíli, chvíli, chvíli

Pohyb hvězdného světla - rozum
Vysílá vpřed
Nejvyšší duhu
Období slunečních dešťů
Důvody květů života

Pohybují se rychle, vyprávějí mi
ale nemohu uvěřit, že to cítím
Je tu někdo, aby ti řekl
Uprostřed výzvy rozhlížíme se v jednotě s vámi

Přelézají přes převislé stromy
Ať znásilňují les
Myšlenky vysílají náš zmatek
Jasně - být doma

Překonat války nezamýšlíme
Nebo tak se to zdá tak jasné
Zaštitěné naším citem
Jasně - být doma
Pohybují se rychle, vyprávějí mi
Ale já stejně nemohu věřit, že to myslí vážně
Je tu někdo, aby ti řekl
ale já prostě nemohu uvěřit, že naše píseň tě opustí
Učiteli obzoru
Hledači země války
Vypušt' jed
Vrhni železo, vůdče

A skrze rytmus pomalu se pohybujícího
Vyslaného rytmem, sestav si příběh
Přenes se přes slávu k synům starých bojovníků minulých věků
Mladí křesťané to vidí od počátku
Starší lidé cítí, že to je právě to co říkají
Přenes se přes slávu k synům starých bojovníků.

Pohybují se rychle, vyprávějí mi
Ale nemůžu prostě uvěřit, že to myslí vážně
Je zde někdo, aby ti řekl
Směr: Univerzální čas

Přelézají převislé stromy
Ať znásilňují les
Možná znovu vstanou, nech je
Jasně - být doma
Dostat se z válek - to nemyslíme
Působíme kouzlem na pohyb - trpí
Voláme všechny své vzpomínky

Pohnuli jsme se rychle
Potřebujeme lásku
A nabízíme za ni svou jedinou svobodu

Co se stalo s tou písní, kterou jsme kdysi znali tak dobře
Podepsaný příslib chvil zachycených v kouzlech
Na tuhle chvíli jsme museli čekat celý život

Minulost, přítomnost, běžci okamžiků
Uchováme budoucnost, ale jen
Skrze ni víme, sešly květované duhy
Po kouskách od sebe odtrhané květy tmy a světla písni
Jen následujeme a ukažme pro co cítíme, s čím cítíme
A o čem víme
Po kouskách odtrhané, rozhozené kolem
Hledači pravdy, připouštíte, že rozum bude znovu žít
Pro vás, pro vás, pro vás

Vzpomínání paměti

V mlčení času, po kterém se znovu plavíme, zkracujeme
Plachty plujících dob
Abychom přivolali světlo, duše bude zpívat o sametovém směru lodí
Vpřed
Svíť, neboť měsíce mi posílají vzpomínky
Jedou ve vyjetých stopách napříč dny zapomenutých vyprávění
Směr, který ti kompas nabízí, směrem k času, který jsme
Všichni nastat spatřili

Nejvyšší paměti, jdi dál
Zatím co chvíle začínají, prodlévají
Pluj pryč mezi svými sny
Síla nás získá znovu uprostřed našeho času

A jak budeme mluvit, abychom rozlišili
Tak konce se setkávají se synem řeky
Tak konce se setkávají se synem řeky
Svůj příběh ponese dál
A prohledáme sluneční les
Sníme tak, jak sníme: sníme jeden sen
A myslím, že dobře
Že písen by tě mohla mlčky chytit za srdce
Pohybují se rychle
A vyprávějí
Že je někdo
Duha obměňuje melodii

V dlouhých dnech léta
Jsme tančili, když večery zpívaly svou píseň
Tak dlouhou dobu jsme bloudili v ní
A cítím velmi dobře
Že tě ty večery chytanou
Mlčky pohybuující se dokola kolem
Slunečního svitu a vidí zemi
Šepot hlíny
Obměňuje cesty

Jemnější poselství přinášející světlo pravdy
Dlouho zapomenuté
Jak budeme mluvit, abychom rozlišili
Tak konce se setkávají se synem řeky

Vztáhnu ruku - a ovoce života se zastaví
Chvilí postůj, než prohledáme svou minulost a začneme znovu
Hudba zpívá o lásce, kterou jsi znal
Chodíme kolem příběhu

Ven do města svobodně běží
Píseň stran společníků, které nechť jsou
Silou setkání a tkví v tobě
Čekej tím více, měj ohled na svou minulost
Školní vrata nám připomínají naši třídu
A s námi zahánějí všechen zmatek rozpaků
Stůj na kopci dlouho zapomenutých věřejšků
Míjej mezi svými vzpomínkami
Vyprávějícimi o cestách, které se vrací
Tak jistě, jako že teď jdeme
Chodíme kolem příběhu

Ven do města - svobodně běžící dny
Míjejí tak jako vteřiny otáčející klíčem
Síla okamžiku závisí na tobě
Nasaď si čepici a otevři oči

Představ si celou tu slavnou výzvu
Železný kov vržený po svých bližních
Vzdálené bubny

Vzdálené slunce
Dosáhneme ?
Větry dovolí
Jiným obzorům
Jiným obzorům, aby tě objaly

Přenos
Všichni umírající plakali už před tebou
Přenos
Pokračujeme, budeme dále sledovat své příběhy
Radovali jsme se ze všeho co znamenaly

Jako snílce - celé naše životy jsou jen ztracené
Započaté změny
Budeme znovu ožít na bílých stránkách křídel mořských racků
Vně cesty
Všechny věci jsou plny barev a velikost druhých tě pošle vpřed
Určená k tomu, aby tě dopravila
Ke klidu mysli
Dosáhneme ?
Větry dovolí
Jiným obzorům
Jiným obzorům, aby tě objaly

Přenos
Všechna vášně ztrávená na jeden kříž
Přenos
Pluž marnými válkami, kterými trpí
Přenos
Pokračujeme, sledujeme dál svůj příběh, teď bezpečně selžu
Staň se vrcholem zapomenutých věřejšků
Míjej mezi svými vzpomínkami na vyprávění o cestách návratů

Tak jistě, jako že dnes jdeme
Potáhnou se chvílemi a opustí tě

Ven do města - svobodně běžící dny
Míjejí tak jako vteřiny otáčí klíčem
Síla okamžiku záleží na tobě

Vně křehkého vnějšku - světl z tebe
Svíte přes hory a vytvořte pole
Síla tvého vidění spočívá v tobě

Svůj vstup si jistě ponese dál
A změníme dráhu Slunce
Nemusíme se ani snažit
Jsme jeden

A myslím - velmi dobře
Jak pravdu tě rozevívá
Mlčky
Pohybují časem
Duhy
Sluneční světlo
Obměňuje melodii
Obměňuje melodii
Duhy
Něžné světlo
Obměňuje pohled
Řekni
Někdo
Obměňuje pohled
Obměňuje pohled, jistě, jistě

Dávnověcí obři pod sluncem

Jako jeden, vyzbrojení vědomostmi a kouzly zdroje
Sladěného s majestátem hudby
Pochodují jako jeden se Zemí

Sol, Lhoop
Sun, Slunce
Ilios
Naytheet
Ah Kin
Saulé
Tenatiuh
Curax
Gunes, Grian
Ir
Samse

Tak kvetoucí tvořivost života sprádá svou
Pavoučí síť tváří mělkému
A jejich bohové vyhledali a dobili: Ah Kin

Zůstávají listy zeleně zelenějšími na podzim?
Obarví barva slunce šarlat v běl?
Přichází v zimě mezi nás slunce?
Je pohyb skutečně světlo

A slyšel jsem milion hlasů zpívat
Jednajíce podle příběhů, které vyslechly
Zná jediné dítě tajemství, může ho vyslovit
Nebo vychází všechno od tebe a přichází s tebou?
Přichází s tebou, přichází s tebou?

Kde končí rozum a kdy už přestane zabíjení
Pláče jehnátko než ho zastřelíme?
Je mnohem více útěchy v porozumění?
Je pohyb v čele?

A slyšel jsem milion hlasů zpívat
Jednajíce podle příběhů, které vyslechly
Zná jediné dítě tajemství a může ho vyslovit
Nebo všechno vychází od tebe a přichází s tebou?
S tebou?
S tebou?

Jsmo ze slunce

Jsmo ze slunce, milujeme když hrajeme
Jsmo ze slunce, milujeme když hrajeme

Otevři dveře, najdeme si cestu
Díváme se, vidíme, usmíváme se
Zajisté úsvity zkříží naše cesty
A možná s námi chvíli zůstanou

Ať běží, ať se honí
Ať se skryjí uprostřed
Všchně otevřené dveře ti otevrou oči
Protože život se zdá jako
Protože život se zdá jako
Boj, boj, boj

Možná pak budu chvíli zpívat
A pak vás zavolám
Možná, že řeknu jen ahoj
a možná, že řeknu, že to je vše

Spěchej domů, protože láska je pravda
Pomůže nám projít nocí
Dokud nedojdeme zase domů
Náš život se zdá jako
Zdá jako
Boj, boj, boj

Dívej se tak, jak se díváme my, a neboj se cítit lásku, která plyne
Protože se snažíme a jdeme dál
Dostaneme vše, co si troufáme dát

Možná, že chvíli postojíme
A skutečně umíme volat
O snech se říká, že vykvétají do odvahy
Věčné pro duše

Musíme se změnit, tak jako se mění čas
Změny mění kurs
Pevni zevnitř vcházíme do úsvitů
Ptáme se, ptáme se
po zdroji, po zdroji, po zdroji
Seslaném nám, protože vyzpíváme vše, co je v naší hudbě

Snažíme se, uvažujeme
Dostáváme vše, co si troufáme dát
Vše, co říkáme je naše
Duše, věčný pohled, posluchač
Naše píseň nebude křehčí a jasnější
Dokud poplujeme
Potom poplujeme
Potom poplujeme
A jasnější společníci
Přijdou ke mně blíž
Pohybují se kolem, řekni mi
Jistě se pohybují, zpívají
A nevím, co znamenají vůbec, vůbec ...

Obejmi, mě má lásko, volej mě dnes, volej mě k sobě
Lehni si na mne, objímej mě po celé dlouhé časy
Milujeme, když hrajeme

Slyšíme zvuk a měníme náš návrat
Zaháníme stíny a určíme si směr naší cesty domů
Letíme domů
Jdeme domů

Podívej se na mne, moje lásko, věty odtančily pryč
Spojujeme se, dostáváme
A naše písňové paměti dlouho doufají po cestě
Jsme ze Slunce
Objímej mě v míjejících hodinách
Milujeme když hrajeme
Jsme ze Slunce.

YES

PŘENOS
/Ion Anderson/

Lovec zvuku

Rychleji strávený moment šíří historiky o změně
v mezích zvuku
počítá s formou rytmem elektrické svobody
pohybuje se ke své protiváze
hvězdy nám objasňují naše vědomí
všechno vědět i vidět
pohled do tvých očí

Míjící čas nás dosáhne, jak příroda vysílá přenos, aby vytvořila
scénu

nová setkání jiskří ryzím vyplněním přání
a hlídající vedení, dotýkáme se ho
naše těla balancují mimo vlny
jak akcelerujeme své dny
k pohledu do tvých očí

Od chvíle, kdy jsem dosáhl a chytil se,
cítil jsem zvuk
a co se dotýká naší duše, pomalu se pohybuje
jak dotek se zpátky odráží
a vědět, že tempo bude pokračovat, ztraceno
v transu z dam
jak rytmus se stáčí jiným směrem
protože mým jediným přáním je dosáhnout
pohledu do tvých očí

Mít to za sebou

Plavíme se po konejšivých proudech
bez konce unášení podél mostu
Mít to za sebou
Uvidíme
Mít to za sebou
nesmíš trpět hrou náhody, která si hraje
Vždycky jsou tu dveře, za které můžeš zamknout
své sny
Přemýšlej o tom
Čas zahojí tvůj strach
Přemýšlej o tom
Vyrovněj myšlenky, které se v tobě uvolňují

Snílek s duší podobnou dítěti, jedna cesta
jedna na hledání a abys viděl v každém světle
otevři pravdivé cesty dokořán

Přibližuj se a jdi jemně
podržíš dveře a otevřeš každou cestu
putuješ pravdivými cestami pryč

Konec konců - tvoje duše se ještě vzdá
Konec konců - nepochybuješ o své úloze
budeš připraven být milován

Brána deliria

Stůj a bojuj - my uvažujeme
připomněla se nám vnitřní dohoda mezi námi
co vidíme, když tam jdeme
a jedeme
v pohybu
k polím zadluženým bránicí se cti

Stůjte, pochoduující, vznášející se zobce -
mírumilovné životy nepřinesou svobodu
víme, bojem
zničíte porobu
Bod k odvetě
když vůdci se na vás dívají, jak útočíte

Vyber si a odřekni se odhazování řetězů na zem
zab nebo zabíjej rychleji
hříchy opravují proud
a házejí obří stíny z nesmírna
pronikají sílu
aby změnily prostřednictvím války
co se zdá jak tření rozpínající duchy hněvu
jež směřují pomalu k vykoupení

Války, které řvou výkřiky duševních muk
moc strávila vášně a kazí vnímání naší duše
Jistě, víme,
ve slávě
pozvedáme se k nabídce
tvoříme svou svobodu
slovo pronášíme, slovo

Slova působí, že naše vlajka je vítězná v naše dny
bude mlčení slíbeno jako ukázka násilí?
Prokletí vzrostlo, bojujeme s mocí a žijeme tím
den za dnem
Naši bohové se probudili s hřmícím řevem
a hlídají
ruce vůdců po cestách slávy k příčině

Poslouchejte, měli bychom bojovat navždy?
když víme to, co víme
strach ničí
Poslouchejte, měli bychom opustit své děti?
Poslouchejte, naše životy civí v mlčení
pomozte nám teď
Poslyšte, vaši přátelé byli zlomeni
řekli nám o vašem jezu
teď víme

zabte je, dejte jim, co oni dali nám
pobijte je, spalte smích jejich dětí
až na prach
Pěst poběží
nacpi olovo do pušky
Duch zpívá rozkřáplými tóny, získáváme
válečný buben
Naše výkřiky proříznou vzduch, budou sténat
a rozpuknou se do úsvitu
Pero neunesse démonova křídla, hodina se blíží
a vymlátí ďáblovu kázání

Brzy, už brzy bude světlo
zevnitř vycházet a zmírní tuto nekonečnou noc
a počká tady na tebe
proto jsme zde

Před dlouhým, dlouhým časem vsazení do rýmů
Brzy, už brzy světlo
a my budeme tvořit pro všechny další časy
naše jsou všechna práva
Slunce nás povede
a to je náš důvod, abychom tu byli

OBSAH

ARGENT/Nexus	5	C
CAPTAIN BEEFHEART/Dcera reflektoru /výbor z LP/	9	
DOORS/Podivné dny	13	
GENESIS/Dětský zločin	19	
Foxtrot		
Prodává Anglii za libru		
Podvod s ocasem		
STEVE HACKETT/Ministrantova plavba	45	
PETER HAMILL/Tiché zákoutí prázdného jeviště	47	
JETHRO TULL/Aqualung	53	
Vyřazen ze hry		
Pašijová hra		
Trubadúr na galerii		
Příliš staří na rock'n'roll, příliš mladí na		
to, abychom uměli		
Dítě války		
KING CRIMSON/Na dvoře kamínového krále Crimsona	85	
V patách Poseidona		
Ježtěrka		
Ostrovy		
Skřivánčí jazýčky v aspiku		
Bez hvězd a bible		
MOTHERS OF INVENTION/Freak Out	102	
Absolutně svobodnej /výbor		
z LP/		
Děláme to jenom pro peníze		
PINK FLOYD/Ozvěny	120	
Odvracená strana měsíce		
Přál bych si, abys tu byl		
Zvířata		
CRIS SQUIRE/Ryba na suchu	130	
PETE SINFIELD/Stále	133	
YES/Křehké	140	
Pověsti z topografie oceánu		
Přenos		

Jazz Petit č. 1 - Rocková poezie. Vydala Jazzová sekce Svazu hudebníků jako
zájmový náklad pro své členy.
8445/69. Výbor uspořádali Karel Srp, jr a Josef Vlček. Obálka a grafická úpra-
va Joska Skalník. Příprava k tisku Irena Nová. 1979
Adresa: Jazzová sekce SH, Ke krčské stráni 611, 146 00 Praha 4.

Vytiskly Středočeské tiskárny a. s., provoz 39 Příbram.

